




3 1761 06587697 1

920.



Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

Cyrilla.

En Fortælling.

Af

Baronesse Tautphoeus, h
Forfatterinde til „The Initials“.

Fra Engelsk

ved

F. C. Sørensen,
Cand. phil.

Anden Deel.



Kjøbenhavn.

I Commission hos Universitetsboghandler N. F. Høst.

Trykt hos Sally B. Salomon

1854

brief

PR

0041516

vol. 2

Cyrilla.

Anden Deel.

Mange ere ogsaa gaaede til Grunde, jarne vild
og blevne ihndefulde for Kvinders Skyld. 2

Esdras IV. 27.

Første Capitel.

Cyrilla rejste hjem. De ulovkelige Begivenheder, som nylig ere fortalte, havde i den Grad rokket hendes Tillid til sin Søsters Dømmekraft, at hun nærede en feberagtig Utaalmodighed efter at være hos sin Moder, en inderlig Længsel efter at kunne stole paa hende, og tog den faste Beslutning, usorbeholdent at befjende Alt, hvad der var skeet, siden de skiltes; men da hun gjensoo Moderens udmagrede Skikkelse, hule Kinder og indfaldne Djne, bemægtigede Frugt sig hendes Sind, og hun besad ikke længer det Mod, der udkrævedes til at erkjende en Vildfarelse, som begyndte at faae Udseende af en Brøde, nu da hun var uden Melanies Sandsynlighedsgrunde til at besmykke den med.

Alligevel var der ingen væsentlig Forandring foregaaet med Baronessie Carls Helbred eller Udseende.

I hele Aar havde hun lidt af et kronisk Onde i Hjertet; i hele Aar havde hun vidst, at hun gik paa Gravens Bred. Hun havde tit talt derom, og hendes Børn havde, som det plejer at skee i saadanne Tilfælde, antaget hende for tungsindig og omsider lært at lutte med et Slaags melancholisk Taalmod til de Paamindelser og Anviisninger, hun tit gav, som om hun højtideligt dicterede sin sidste Villie. Et Aar Maaneders Fraværelse havde draget Barons Elver fra Grevillas Døje. Hun havde faaet Syn paa den langsomt fremskridende Astageliesproces, der her var undgaaet hendes Opmærksomhed; og den Helligbed, hvormed Fernanda berte efter og svarede, naar deres Moder talte om Døden, forekom hende nu aldeles ubegribelig. Forgjæves forsikrede Søsteren hende, naar de vare alene, at deres Moder havde lidt mindre i den forløbne Sommer end i flere Aar; at hun endog var bleven stærkere, — Grevilla saa Døden i hvert Ansigtstræk, i hver mat Bevægelse, og naar Baronesse Carl blot gjorde den fjerneste Hentydning til den, mistede hun al Selvbeberstelse og maatte tit ile ud af Værelset.

Da Grevilla saaledes var nødt til at bevare sin utvivelige Hemmelighed, havde hun ingenstunde kunnet vise hverken sin Moder eller sin Søster noget af Zorndorffs Brev; men skjøndt det saubart over-

raastede dem, afholdt de sig dog fra enhver Bemærkning, der kunde volde bende Smerte eller Forlegenhed. Da disse Breve imidlertid fra den ene Uge til den anden bleve mindre tilfredsstillende, ikke indeholdt Andet end Forsikringer om uforanderlig Hengivenhed, blandede med nogle usikre Forhaabninger om bedre Tider, og ombyggeligt undgik enhver Hentydning til den sømmerfeldste Familie, havde Cyrilla endt ved at skjule sin dagligt voxende Bekymring. Af de korte, trostesløse, usammenhængende Linier, som hun siden fra Tid til anden modtog, formodede hun, at en Krisis var nærforestaaende, og aabnede hvert Brev med Forventning om, at det idetmindste vilde gjøre Ende paa en Spænding, der snart maatte blive aldeles utaalelig.

Hendes Tante, der havde tilbragt Sommeren paa en af sine desligt beliggende Villaer i Salzburgs umiddelbare Omegn, vendte tilbage til Wien, da det blev foldt i Bejret. Hun fandt Cyrilla nedslaaet og meget blea af Udseende, gjorde bende en Mængde Spørgsmaal om Rupert, Freiland og Lindesmars, især Virginie, og medens hun dernæst opstillede de Porcellainsfigurer, Flaconner og Uhrer, der plejede at ledsage bende til og fra Landet, gav hun en kortfattet Udsigt over det nysankomne Regiments Officerer, som alle vare blevene forestillede for bende og havde

gjort Visit hos hende strax efter deres Komme, og blev ikke lidt stødt over sin Tilhorerindes tvdelige Ligealdrigbed. Selv den Efterretning, at Ruperts Ven Grev Glanck var bleven tilbage som Oberst ved det nævnte Regiment og nu meget tidt besøgte hende, lod hverken til at vække Overraskelse eller Interesse.

Læseren turde maaskee være tilbøjeligere til at finde det paafaldende, at Grev Glanck, som Haret iforvejen ideligt havde letterliggjort Polwals Haison d'Amitié — som ikke engang havde taget i Betænkning at gjøre sig lystig over ham i Ruperts Nær- værelse — nu, hvad han knapt selv kunde blive floj paa, var traadt aldeles i hans Sted og bleven lige- saa uaarlig med Spettens Pile, som hans Kerpæn- ger havde været. Heraf kom det, at dette korte Mars- bekendtskab med Baronessen havde givet ham Met til at besøge hende paa hvilken Tid han vilde. Da han derfor en smuk Sommeraften ved hjem fra Hellbrunn, drejede han efter sin ere Tids Forløb igjen med sin Hest ind i den Krugt- og Græsolandhave, gennem hvilken den korte Indfjoriel til hendes Villa var an- bragt. Hunde og Tjenere laae og dreve omkring ved Døren, og en af hvert Slags fulgte ham ikke ind i, men rundt omkring Huset, til en lille Sidebygning, fra hvis ene Side, der Veel og holden bestod af

Blas, man havde Udsigt til den smukke Djergræffe ben imod Hallein. Han gik op ad et Par Steentrin og besandt sig i et lille Værelse med livligt sirtsbetrukket Møblement; længst henne sad Værelsesen ved et Tveebord, tilsyneladende i en særdeles levende Samtale med en velopdragen Papagoje, der thronede paa hendes Finger og nippede Mandlerne af en Kage, som hun holdt ben imod den; derpaa vendte den sit Hoved til Siden og betragtede inquisitorisk den Indtrængende. Oberst Glancef var en høj, stærk Mand; hans hvide Dragonuniform, hans Stilling imod Lyset og Værelsets ringe Omfang gjorde, at han såe endnu stærkere og højere ud end ellers. Hans Haar var keertfarvet, hans Drag uregelmæssige og uret af dem smukt; men Udtrykket i hans Ansigt var alligevel overmaade betageligt. Der var saa megen uforstyrrelig Hvile og rolig Godmodighed deri.

Han blev hverken varmt eller koldt modtaget. Værelsesen talte først til ham og saa til sin Papagoje, gav ham en Kex Tvee og rakte saa Pøll en Makron. Man maa huske, at hun stærkere syntes ilde end godt om ham, og dersom han i dette Djævelik havde haft to eller tre Officerer af sit Regiment med sig, vilde hun uden tvivl have givet hvilkensombest af dem Fortæret og vistnok vedblevet at nære en ufernstig Fordem mod en Mand, hvem hun dog slet ikke kendte end-

au, og skjøndt han var temmelig kjedelig — d. v. s. i Ordets bedste Betødning: „ikke lustig, ikke morsom“ — var han dog ingenlunde dum og kunde lode sig underholde saa godt som nogen Mand i Christenbeden — ret betragtet, ingen ringe Mies. Baronessen forlangte ikke Meer. Hun talte, han hørte opmærksomt efter; hun spaaede, han morede sig og viste, at han gjorde det. Afsteningen skred hen, og det var næsten merkt, da han rejste sig, for at tage Afsted. Hun fulgte ham ud paa Steentrappen, og medens hun regede paa og nævnedes de forskjelligte Bjerge, gav hun ham Tid til at beundre hendes smukke Arm, der var maatte straffes beelt ud. Hun medgav ham ogsaa et Grinde til sin Jurelect, hvilket nødte ham til at komme i den næste Dag Han kom tidlige, blev til Middag, hørte med hende til Aften, trodsede alle de spottende Hilsener, han fik af sine Venner paa den tærbefogte Dre og Kai, dersom det godmodige Emil, hvormed han lestede et Par Ringer op til sin Tindma kan kaldes saa, og da han omsider havde opdaget, at et Par Timer hver Dag kunde tilbringes med Bevag i et Bærelse, der duftede af friske Blomster, frembød en afvejlende og vidtstrakt Udflugt, med en Dame, der gjerne medtog ham som Tilbærer og Ledsager, fandt han sig i at vise de saa Dymærksomheder, der forlangtes, modtog Alt,

hvad der bødtes ham, og hengav sig uden Forbehold til det Nye i en Situation, som, da den stod i en saa fordeelagtig Modsetning til den noget støjende Obergivenhed hos hans Omgangsvener i forrige Aar, passede overordenlig godt til hans Charakteres rolige Ligeagbidighed. At Baronessen tog til Salzburg, forandrede Intet i hans Sædvane. Ligesom Polvak, betragtede han hendes Niccer som kjærkomne Acquisitioner og deelte sine Opmærksomheder akkurat ligesaa tilfredsstillende imellem dem. Skjendt han ikke var nogen stor Jaattager, opdagede han inden lang Tids Forløb, at Cyrilla var adspredt og ligeagbidig — fortsagt: aldeles ikke saadan, som han kunde huske at hun havde været Aaret iforvejen, og bestemte omsider at vælge denne Opdagelse til Æmne for en Formiddagsconversations. Baronessen, der altid var overordenlig meddelende angaaende enhver Gjenstand, som ikke ligesvem vedrørte hende selv, gjorde ham bekjendt med bele Historien om Ruperts Gjenstridighed, fortalte ham, hvorledes Cyrilla var bleven sendt til Erfurt, for at blive seet af sin Fætter hvorledes hun ogsaa var rejst til Freiland med Falkensteins og de havde troet, at den bellige Grav var vel forvaret. „Da jeg felex mig nu“, sluttede hun, „aldeles overbeviist om, at hun elsker min Niccer

paa den tøsede følsomme Maade, som er egen for Piger paa hendes Alder, men som har gjort hende aldeles kjedelig og unyttig for mig og ikke vil tjene til at anbefale hende til Ruperts Dyrkerksomhed, hvis han skulde komme her igjen. Et Par Baller og Kane-toure vilde dog maaskee bringe hende til at tænke mindre paa ham, og det vilde netop ogsaa være bedst, ved De nok, saalænge til han har bestemt sig endelig for hende.

„Det undrer mig ikke, at hun synes om ham; han er den gædmodigste, rareste Pige, jeg nogensinde har truffet,“ bemærkede Glancef

„Han var meget under her,“ sagde Baronessen; „men jeg ser min Deel var altid under ham uregjerlig og, hvad Corilla vedkommer, haardnakket over al Maade.“

„Det er kun meget slette Mænd, der lade andre Folk vælge Kæmpe til dem,“ sagde Oberst Glancef leende. „Jeg vilde finde mig bedre i Sigt, end Alderkrøn.“

„Det minder mig om Noget, jeg havde i Sinde at fortælle Dem,“ svarede Baronessen. „Veed De, at Folk her begynde at tale om, at De er bleven skudt i min Niece Fernanda?“

„Saa!“

„Nu, hun er en meget god, forstandig Pige,“
 vedblev Baronessen; „men som Deres Veninde bør
 jeg underrette dem om, at en Deel af hendes Med-
 gift vil være en svagelig Moder og en gammelaftig
 og meget tyrannisk Kammerpige!“

„Hværelse slet ingen,“ sagde Obersten roligt.

„O, den er lille nok — neppe værdt at nævne,
 thi hendes Fader var en særdeles ubetænksum, ødiel
 Mand og opbrugte baade sin egen Formue og saa
 meget af sin Kones, som hun tillod ham, saa mine
 Nieceer ere grumme ilde stødte, uagtet de og deres
 Moder vedligeholde Skindet saa fortreffeligt.“

„Til stor Ære for dem,“ sagde Oberst Blanck.

„Ja maaskee, dersom de ikke vare saa utaaleligt
 stolte. Hvorom Alting er, har jeg aldrig hørt
 videre om min Svigerinde. Det er et reent Mis-
 greb, at der ikke er blevet en Skotemadam eller saadant
 Noget af hende!“

„Hun har uden tvivl været et Monster paa en
 Moder?“ bemærkede han halvt spørgende.

„Ja — det er der Ingen, der negter — saa
 Piger synge, male og dandse saa godt som mine
 Nieceer! Ja — hun opoffrede sig saamænd aldeles
 for deres Opdragelse!“

„Hvorfor vi aldrig kunne være hende taknemmelige

not." sagde Fernanda, som kom frem fra et Vindue langt henne, hvor hun havde siddet og affkrevet nogen Musik. „Grev Blancaf," tilføjede hun, „her er den Barcarole, De ønskede til Deres Musikcorps"

„Kunne Tak; men den spanske Sang, De lovede mig?"

„Jeg har ikke Tid - jeg — jeg kan ikke være længer fra — min svagelige Moder."

„Hun har hørt vor Samtale," sagde Baronessen, idet Fernanda forlod Bærelset; „jeg havde reent glemt, at hun kunde høre os."

„Jeg ligeledes — og dog talte vi med hende for en knap halv Time siden."

„Vi pleje ikke at tale saa højt, at man kan høre os i den Fraastand," sagde Baronessen; „men det var uidentrivi hendes Navn, der vakte hendes Opmærksomhed."

„Troer De, at hun vil gjentage, hvad hun har hørt?" spurgte Grev Blancaf.

„Uden al Tvivl, og havde hun fremdeles forholdt sig roligt, vilde hun have båret Mere at berette. Der var en Mængde forskjellige Grunde til, at jeg ikke kunde lide min Svigerinde, men især var det for de Paamindelser og Raad, hvormed hun beærede mig for en atten til tove Aar siden, og for den

mageløse Indflydelse, hun skaffede sig paa sine Svogre, saa at de begge ligetil deres sidste Levedage vare besatte af den Idee, at en Datter af bende maatte være den ønskeligste Kone for Rupert. Denne Plan falder nu sammen med en, jeg selv har. — Jeg ønsker at forsørge Cyrilla, saa at jeg efter min Svigerindes Død kan faae Fernanda til at blive for bestandigt hos mig."

"De vil rimeligviis adoptere bende?"

"Ingentunde, jeg veed jo ikke, om jeg vedbliver at synes saa godt om bende som nu — jeg — e — tænkte blot paa at faae bende til Selskab."

"De vil i bende faae et meget behageligt og d a n n e t Selskab," bemærkede Grev Blanck.

"Det antager jeg, og da hun tilmed er en saa nær Slægtning af mig, er der aldeles Intet i vejen for, at hun tager ud med mig, hvad der, som De veed, er meget morsomt; og skjøndt hun slet ikke er smuk, opnaaede hun dog, hvorledes det nu gik til, at gjøre sig lidt her isjor, og sandt altid Følelse at dansie med, saa at hun slet ikke faldt mig til Byrde."

"Jeg kan ikke Andet end beundre Deres Dyrtigthed," sagde Oberst Blanck med et lille Smil; „naar Andre havde haft Deres Koriæt, vilde de have stræbt at gjøre en Dvd deraf."

Baronessen forstod ham ikke tilfulde; hun var for grundegenkjerlig til selv at vide det, og efter en kort Pause tilføjede hun, ligesom for at fjerne al Tvivl om sine Brevagrunde: „Covilla vil, som De veed, i Løbet af et Par Aar blive gift enten med Rupert eller med en Anden; men med Fernanda er der ingen Hørs for Noget af det Slags — til vende vil Ingen frie, hvorn jeg ikke let kan slaae af Marken!“

Oberst Glanck rejste sig med endnu større Bærdighed end ellers, afftog den sædvanlige Indbuddelse til Middag, men lovede at træffe hende i Theatret, og gik derpaa tankesuldt ned ad Drappen.

Så han naaede det sidste Drappetrim, saae han sig omkring efter sin Djener, gik ud i Gaarden og tog, da han ikke fandt ham der, sin Tilflugt til Hertnerens Klokke; men inden han ragede, standiede han, for at taagaae et Postbud, som netop da kom ind i Huset. Den ubevidste Dyrmer af Glæde eller Sorg slojtede hallet, medens han ordnede en Pakke Breve og begav sig hen ved Baronesse Karls Bærelse, som laa tilbøjre for Indgangen. En gammelagtig Kammerpige aabnede Døren. Oberst Glanck kunde føle paa sig selv, at det var den „meget tyranniske,“ uagtet der ikke var Spor af denne Egenskab at see i det lange, blege, næsten melanholske Ansigt, der antog et Udtryk af

dyb Deeltagelse, saasnart hun modtog Brevet af det hastende Postbud, som med et Nif og de Ord: „Til Deres unge Høfen, som sædvanligt,“ sprang ned ad Trapperne og forsvandt.

„Min Hest!“ sagde Grev Glaneck. Portneren paatog sig først et overrasket Blik, gik derpaa ind til nogle Tjenestefolk i sit Kammer, gjentog Ordene, svarede derpaa: „Ja, Hr. Oberst — paa Djeblikket, Hr. Oberst“ — og gik atter ind i sit Kammer, hvorfra imidlertid ikke den forventede Tjener, men en Dreng strax efter kom sivrteende ud og løb ned ad Gaden. Grev Glaneck vidste meget vel, at det var en Time tidligere end ellers, og var derfor godmodig nok til at finde det ikke alene tilgiveligt, men meget naturligt, om hans Tjener var bleven fjed af at vente og var gaaet sin Vej; maaskee havde han selv gjort det Samme, hvis han ikke havde frygtet at blive antagen for vred — en Stemning, han sjeldent hengav sig til og aldrig ønskede at vise sig i; han morede sig derfor med adspredt at lege med en af Barenøssens modbydelige Hunde, indtil den aandeløse Tjener kom tilbage og stammende begyndte at underrette ham om, at Hestene havde det meget godt i en Stald, som de havde aldeles for sig selv — „en Stald, hvori Grev Polyaks Heste“

„Skynd Dig blot, skynd Dig — jeg har ventet

“sænge nok,” raabte Grev Glaneck noget utaalmodigt og blev lidt rød i Hovedet.

Et Par Minutter til — og han glædede sig over en Forbaling, som gjorde det muligt for ham at være til Hytte paa den mest uventede Maade og for Eftertiden ledte hans Tanker og blideste Følelser ind i en ny Canal.

Andet Capitel.

Fernanda tænkte aldeles ikke paa at gjentage sin Tantes Bemærkninger for sin Moder. Deres Læge havde sagt, at Sindsuro vilde være skadelig og voldsom Afstjelse af ethvert Slags farlig for hende; endog med at aabne og lukke Døren havde man i den sidste Tid maattet være særdeles vaersom, og Fernandas hurtige og bestemte Gang havde efterhaanden forvandelt sig til den langsomste og sagteste, hun kunde riegne sig. Havde hun fundet sin Moder blundende paa Sophaen, saa vilde hun rimeligviis have talt med Cyrilla om Rupert og anbefalet hende at bringe Tanten ud af hendes Bidsfarelse i den Sag ved første passende Lejlighed; men istedetfor at sove, sad Baronesse Carl usædvanlig rænk og befandt sig aabenbart i en stærk nervøs Spænding. Da hendes Tat-

ter kom ind i Værelset, trak hun Brevet dybt og udbrød:

„Hvor Du har gjort mig angst, min kjære Pige! Da Du ringede, troede jeg, at det var Postbuddet, og uagtet Cyrilla ikke har sagt os det, veed jeg dog, at hun har ventet paa Brev i de sidste otte-sjorten Dage!“

Cyrilla, som havde læst højt, saae op med taarifulde Øjne og sagde alvorligt: „Du gjør Dig ingen Forestilling om, med hvilken Spænding jeg venter paa dette Brev. Jeg haaber at kunne vise Dig det, og da vil det omsider være forbi med en Mangel paa Fortrolighed, som jeg veed har ængstet Dig.“

„Misforstaa mig ikke, Cyrilla. Det bedrøver mig at see Dig saa urolig, saa tavst, saa forandret; men jeg onsker ikke at læse Dine Breve, førend Du selv onsker at vise mig dem.“

„Onsker! o, hvor jeg længes efter at vise Dig dem! Dersom jeg var vis paa, at Du ikke stod Fare for et af disse slemme Anfald dersom Du blot kunde love mig ikke at blive forskrækket eller komme for stærk Bevægelse“

„For et Par Aar siden kunde jeg have lovet det bestemt; men for mig er hiin Styrkens Tid forbi — borte for stedse,“ svarede hun med et dybt Sul. „Jeg har hidtil trøstet mig ved Tanken om,

at der ikke kan være Noget i Brevene, som jeg ikke kan forestille mig eller ikke allerede veed. Hindringerne for Eders Giftermaal synes mig imidlertid at være meget indbildte. Grev Zorndorff er ikke rig; men hans Onkel har uden tvivl lovet at interessere sig for hans Forfremmelse og vil neppe undlade dette, fordi han agter at dele den med Dig."

"Du synes altid at glemme, Moder! at Præsidenten ønsker, at han skal ægte en meget rig Dame, som nu er i Berlin."

"Nej, det har jeg ikke glemt; men Slægtninger ønske saa tidt Eligt uden at naae det attraaede Resultat, at jeg har lært at regne Onsker for saa godt som Intet. Du veed maaskee ikke, at for nogle Aar siden begge mine Onkler, og indtil for meget kort siden Din Tante og jeg, ønskede, at Du skulde ægte Din Fætter Rupert."

Hos Cyrilla mærkedes Intet af den Overraskelse, hendes Moder ventede. Hun bøjede sit Hoved ned over sin Bog og mumlede Noget om, at Rupert havde sagt hende det.

"J synes at have staaet paa en meget god Fod og have talt meget uforbeholdent med hinanden," bemærkede hendes Moder. "Jeg finder det vanskeligt at forstaae Eders gjensidige Paaagvldighed og endnu mere, at Du har givet Grev Zorndorff For-

trinet, tvi efter adskillige Smaaahændelser, som Du uforvarende har fortalt mig, kan jeg ikke Andet end ansee Rupert for uendelig meget elskværdigere end ham!"

"Jeg troede, at Du var for retfærdig til at bedømme Noget efter Smaaahændelser," sagde Gvillia bebrejdende.

"Det er det bedste -- det sikreste Middel til at domme rigtigt," svarede hendes Moder. "I store eller vigtige Anliggender overveje Folk og bringe ikke sjældent deres egenfjærlige Tilbøjeligheder i Ligevægt med Verdens Bisfald; men i Hverdagslivets Smaaahændelser, hvor man kun har liden Daddel eller liden Døes ivente, vise den egentlige Charakter og de sande Tilbøjeligheder sig uden Forbehold."

"O, alt det var jeg ingensinde tænkt paa," sagde Gvillia smilende. "Du maa ikke vente at finde mig saa klog som Dig eller Fernanda i de næste ti Aar for det Første."

"Er Du," sagde hendes Moder noget tøvende, "er Du aldeles vis paa, at Grev Ferndorffs personlige Skjønbed ikke paavirkede Dig meer, end den burde have gjort? Melanies Beskrivelse af ham og det Portrait, han sendte Dig"

I det Samme ringede det, og Gvillia foer op med Iver, med Blæde -- i sanguinske Sjæle som

hendes forjetter Haabet altid tilkommende Lykke, indtil det forjages af den haarde Virkelighed. Inden hun brød Seglet paa sit Brev, bøjede hun sig ned og kysjede let sin Moders allerede halvt bortvendte Kind; Moderen, der ikke vilde bringe hende i Forlegenhed ved et ualmindelig iagttagende Udseende, vendte sig til Fernanda og begyndte at tale om en ubigtig Gjenstand med fremtvingen No. Hun horte imidlertid tydeligt Cyrilla aande kort og lod sit Blik hvile bekymret paa hende. Hun saae hende staae med Djænnene fastbestede paa Brevet, medens hele hendes Ansigt skjælvde voldsomt. Hendes Handedræt forvandlede sig hurtig til en Række frampeagtige Suk, og omfiden kastede hun sig, efter at have seet sig vildt omkring, i en Stol og brast i en Taarestrom af saa overvældende Boldsomhed, at hendes Søster sprang hen imod hende, medens hendes Moder hurtigt skiftede Farve, rejste sig langsomt op, idet hun greb fat i det mellemstaaende Bord, for at støtte sig, fremraakte sin Haand og forlangte Brevet.

„Nei, nei, nei, nei!“ raabte Cyrilla bestigt.

„Giv mig Brevet,“ gjentog hendes Moder med den roligt mundige Stemt, som Cyrilla ej havde glemt, naagtet hun ikke havde hørt den i hele Aar, — „Giv mig Brevet: dette er Noget, som jeg maa og bør vide.“

„Han tog det, forkrokket og vædet af Taarer som det var, fra sin Datters Haand og læste:

„Hørend dette Brev sandsynligviis kan naae Dig, vil Melanie have fortalt Dig Alt. Min Onkel havde selv den Tanke at foreslaae bende til at overbringe det skjæbnesvangre Budskab. Du er altsaa kommen til Kundskab om mit Troskabsbrud og Ørestab. Du veed, at medens mit Hjerte og mine Lyster tilborte Dig, er jeg for Alverdens Dje blevet Margarete von Sommerfelds ulovkelige Ægtefælle. At jeg har bandlet saaledes, for at redde hendes Liv, haaber jeg, at Du vil troe: min Brøde er stor nok, den behøver ikke at forgydes ved en Beskoldning for smudsige Beveeggrunde. Jeg tør ej bede om Din Tilgivelse, men vover at minde Dig om, at Du engang saade, at Du „vilde vente i bele Mar — ja i et heelt Liv.“ Disse Ord ere nu mit sidste, mit eneste Haab.

Zorndorff.“

„Dette er en vaard Provelse, mit stakkels Barn:“ sagde hendes Moder, idet hun langsomt gik hen til bende; „men,“ tilføjede hun, idet hun aabenbart havde vanskeligt ved at tale; „men ingen usædvanlig.“

Cyrilla vidste det Modsatte og gik efter for et

nytt Anfald af Kummer. Hendes Moder trykkede hende i sine Arme, hun hørte nogle usforstaaelige Ord mumles ind i sit Ore og gjengjeldte Omsavneffen med den yderste Fortvivleljes Hestighed. Det varede noget, førend hun bemærkede, at Omarmelsen ophørte, at hendes Moders Hoved heldte, ja at hun efterbaanden sank om paa Gulvet. Hendes forfærdede Udbrud bragte Fernanda til at see op fra Zorndorffs Brev, som hun var isærd med at læse, og styrte hen imod hende; men da den udmagrede Lidende var bleven lagt paa Sophaen imellem dem, lærte det endnu blussende Ansigt, de forvredne Træk og den lidt fremstaaende Tunge dem strax, at det ikke var nogen almindelig Besvimelse. Medens Cyrilla begyndte at anvende alle de simple Midler, der stode til hendes Naadighed, ledte Fernanda, mere forskrækket end hun i hele sit Liv havde været, efter Justine, gav hende nogle hastige Ordre, løb hen til Portnerens Kammer og stræbte aandeløs at bringe den døde gamle Mand til at begribe Nødvendigheden af, at han strax bentede deres Læge. I det Samme kom Brev Glanck til og forstod paa Djeblikket, hvad der var skeet; han bad hende betroe Sagen til ham, steg tilhest og red i stærk Fart ned ad Gaden.

Hvor kort den Tid end var, som forløb inden hans Tilbagekomst, forekom den dog Fernanda og Cy-

rilla som en Grigbed. De Tegn paa tilbagevendende Bevidsthed, som havde viist sig hos deres Moder, vare aldeles ophørte; en streng No syntes at liste sig over hendes Træk, idet de efterhaanden gjenvandt deres sædvanlige Stilling. Uafstadeligt og med utrættelig Omhu forsøgtes ethvert Middel, hvormed man ved Banen var bleven fortrolig; de vare heller ikke alle udtømte, da Dr. Pours velbekjendte Nøst forvandlede den ubegrændsede Frygt til et Haab, som var ligesaa ubegrændset, men stærkt — uslutteligt, som Haabet altid er i saadanne Tilfælde.

I den paafølgende halve Time af angstelig Forventning gif Oberst Glanck, som skjenkede alt det, han havde seet og hørt, sin fulde Deeltagelse og baabege atter at kunne gjøre Nytte paa en eller anden Maade, op og ned i det lille Forværelse, hvori Justine sædvanligviis opholdt sig, og undrede sig i høj Grad over den uafbrudte Tavshed, der herskede i Bærelset ved Siden af. Omfider hørte han en Bogk fjøre ind i den sædvanligviis stille Gade — han hørte den svage, fjerne Lyd af et Horn — paastundet Kjerjel — han hørte det rumle — rasle — derpaa knagede de tunge Portstøje paa deres Hængsler, og med en Støj, som syntes at bringe selve Huset til at skjelve, rullede Grevinde Falkensteins Bog ind under Portbælvningen. Der ringedes stærkt

paa en stor Klokke tæt ved Grev Blanck, og inden han fik Tid til at aabne Døren, stod Melanie udenfor den. Med en Skyndsomhed, der var aldeles usædvanlig hos hende, styrtede hun frem og var ifærd med at ise forbi uden et spørgende Blik eller Ord, da det faldt ham ind, at han burde forberede hende paa, hvad hun rimeligviis vilde blive Vidne til i sin Stedmoders Værelser. Han standsede hende og begyndte paa en Forklaring; men aldrig saa saart havde han udtalt Ordet „Brev“, førend hun afbrød ham med det Udraab:

„Hvilket Brev? — fra hvem?“

„Derom har jeg ikke det fjerneste Begreb; jeg antog, at det var fra Dem og havde meldt en Bøns eller Slægtnings Død.

„For silde! for silde! O, gid jeg var kommen en Time tidligere!“ udbrod hun og styrtede forbi ham ind i Huset.

Dr. Paur var just gaaet bort fra Dødsengen (thi dette syntes den at være), da Melanie kom ind. „Jeg har prøvet Alt, for at De kunde være overbevist,“ sagde han til Fernanda; „men Livet var sandsynligviis udsluffet, inden De kunde lade mig hente. Jeg har altid frøgtet, at hun vilde faae en brat Død — det plejer at finde Sted i Tilfælde som hendes.“

Melanie sank i maalkes Forfærdelse om paa en Stol.

„Hun er bleven skaanet for megen Lidelse,“ vedblev Dr. Paur, „og naar man, som vi, veed, hvor vel forberedt hun var paa at doe, kan en sliq Død kaldes en Belsignelse. For den overlevende Familie er det imidlertid en tung Prevelse,“ tilfoejede han og saae medfølende paa de forældreløse Piger, som søgte at kvæle deres bulkende Stemmer i de Puder, paa hvilke Yevningerne af deres Moder hvilede.

Melanies Nærværelse og Medfølelse vare hendes Søstre til uberegnelig Trost. Hun sørgede med dem — et Middel, som er det virksomste af alle under Gavn og helliget ved det mest opbøjede Exempel; men medens Fernanda efterbaanden lod til nogenlunde at finde sig i Tabet af det Bæsen, hun havde elsket højest paa Jorden, syntes Cirilla at benjunkte i fuldkommen Fortvivlelse. Den Mystelse, hendes Moders pludselige Død havde voldt hende, havde for en Deel frataget Zorndorffs Troløshed dens Braad, ligesom Smerten af et større Saar gjør, at et mindre, om end farligere, for en Tid ikke føles. Et Par foruroligende Forklaringsord, som Melanie foresøgte, havde imidlertid virket som en Søger og fornvret al hendes Betyrning. Da blev det klart, at deres Ekstræk kun havde sin Lige i deres Hjælpeløshed Melanie

talte vildt om Separationer og Skilsmisser, og Cyrilla søgte at forstaae det; men tilsidst havde hun klaget over Tankeforvirring og givet hende Zorndorffs Brev med de Ord, at hun vilde tale om det og ham, saasnart hun blev istand til at tænke roligt og med mindre Møje. Denne Tid laa længere borte, end hun formodede. Begrævelsesdagen var hun ude af Stand til at forlade sin Seng, uagtet hun til stor Uro for Fernanda tidt sad oprejst og med blussende Ansigt talte paa en usammenhængende Maade; men hvad den ene Søster betragtede som Bildelse, var kun altfor forstaaeligt for den Anden, idet Cyrilla voldsomt trykkede Melanies Haand og udraabte: „D sig, at jeg ikke er bunden til ham for hele Livet! Sig, at det var en Drom — hiin skrækkelige Dag i Spaa!“

Melanie bøjede sig over hende og hviskede: „Min kjæreste Pige, Du røber Dig og mig uden mindste Nødvendighed.“

„Men hun siger, at jeg aldrig har været i Spaa,“ udbrød Cyrilla, idet hun pegede ivrigt paa Fernanda, som stod og iagttog hende med Bekymring. „Hun siger, at jeg blot rejste til Aix med Dig!“

„Efter al Sandsynlighed,“ hviskede Melanie, „har Du aldrig talt med hende om Spaa.“

„Svar hende ikke,“ sagde Fernanda med sagte

Høst; „det er aldeles aabenbart, at hun ikke veed hvad hun siger.“

„J tror, at jeg er vild,“ udbrod Cvrilla, idet hun foer beftigt op; „det er jeg ikke; jeg er blot lidt — meget lidt forvirret. Er han,“ vedblev hun, idet hun brat benvendte sig til Melanie, „er han min Mand — eller — eller bliin anden Dames?“

„Vi ville tale derom, naar Du er roligere, Cvrilla.“

„Men Du veed, at vi bleve viede Du buffet den Dag i Spaa?“

„Ja, ja tal ikke derom nu.“

„Da Du saae det Brev, han skrev til mig? Det var det Brev, Melanie, som dræbte min Moder Kan jeg være hendes Morders Hustru!“

„Nej, min kjære Pige,“ sagde Kananda formildende; „Brevet har frijort Dig igien, og Du har nu kun at glemme.“

„Kun at glemme!“ gjentog Cvrilla; „men jeg siger Dig,“ tilføjede hun lidenskabeligt, „at jeg ikke kan glemme — og prøvede jeg derpaa, da vilde denne Ring — denne afstvelige Ring minde mig om ham om Spaa og og Manden med det lange Hr i Ansigtet! Se! jeg skjelner ham aldeles tydeligt nu — han staar ved Vinduet i sin lange Præsteskjole!“

„Hvem? hvor?“ udbrød Melanie og blev meget bleg.

„Der! Nej! det er en Anden nu det er Edouard men han seer paa Dig og ikke paa mig Tal til ham, Melanie tal til ham tal til ham“

„Dette er for grusomt!“ udraabte Melanie og slap hendes Haand. „Fernanda, jeg kan ikke blive hos hende, dersom hun vedbliver saaledes der er noget Ikkejordisk her i Værelset — det føler jeg, skjøndt Djet for det er nægtet mig.“

„Det er min Moder,“ mumlede Cyrilla, idet hun faldt tilbage paa sine Puder; „det er min Moder men hun seer ung ud netop som Fernanda.“

„Dette er Feber,“ jagde Fernanda bedrevet. „Du vil da ikke tillægge saadanne vilde Phantasier nogen Betydning, Melanie?“

„Jeg kan ikke gjøre derfor — jeg er vis paa, at hun har seet Noget; og at det spoger her i Luften, nærer jeg ikke ringeste Tvivl om. I Nat var der en saa vedholdende og saa lidet jordisk Støj i mit Værelse, at jeg ikke kunde sove, men maatte sidde oprejist og lade den store Lampe brænde!“

„Møblerne ere nye og gjorte af utørret Træ,“

svarede Fernanda, og naar det brister, giver det, som jeg veed af Erfaring, en ubebagelig Larm i Nattens Stilhed. Jeg vilde ønske, at Dr. Paur var kommen! Jeg sendte Bud efter ham før en Time siden!"

Tredie Capitel.

Cyrillas Sygdom var langvarig og farlig; paa tre Ugers evidstløshed fulgte atter tre Ugers smertefuld Svækkelse, og selv da hendes Mand begyndte at gjenvinde sin Livlighed, var hun i bele Timertavs, adspredt og vidste aabenbart Intet af sine Søstres Nærværelse, ikke engang naar deres Samtale om Religionen nærmede sig Stridens Grændser. Fernanda, som var strengt rettroende, kunde ikke taale noget Forsøg paa at forklare Christendommens Mysterier; hun paastod, at da det var Forsønets Villie, at der skulde være Mysterier, saa var den Umage, Lægefolk vilde gjøre sig for at udtvde dem, uforenelig med sand Fromhed eller sund Fornuist, og at den samme Bestræbelse hos de Lærde kun førte til Tankeforvirring eller utilfredsstillende Gissninger. Melanie, hvis Religion paavirkedes stærkt af hendes Mand

Tilbojeligbed for Syner, kunde ikke bringe sin Søster til, selv blot for et Djeblik, at finde sig i de Tankeudflugter til andre Planeter, til hvilke hun selv saa gjerne hengav sig, eller at lytte taalmodigt til hendes hyppige Foredrag over den ægyptiske Religion, hvis Lærdomme om Sjælevandring og Skitsaander havde noget uimodstaaelig Tiltrækkende for hendes overspændte Indbildningskraft.

Deres Forhandlinger afbrødes tidt ved Oberst Blanckes Besøg. Han kom regelmæssigt hver Dag, traf stundum Melanie, stundum Fernanda, og skjøndt han kun talte lidt og kun blev kort, vare de altid glade ved at see ham og taknemmelige for den Deeltagelse, han syntes at nære for Cyrillas Velværd. Fra den Tid af, da hun var bleven erklæret for at være uden Fare, bragte han bende de smukkeste Blomster, der vare at faae i Nabolavet; tillige bleve hans Besøg med hver Dag længere og han selv mere huusvant. Deres Tante saa de aldrig; hun havde bedt ham, nogenlunde udførligt at forklare dem bendes Frygt for Feber og ubetvingelige Skræk for Smitte overhoved, og han havde af Melanie faaet den Forsikkring, at slige Undskyldninger vare aldeles ufornødne, og at de ikke havde ventet bende. En Morgen, da han stod af Heften og udrafte Haanden mod sin Tjener efter den ombyggelig medbragte

Houfet, spurgte en Fremmed, som paa samme Tid var kommen ind i Gaarden, forhøppet, om han kunde sige ham, hvor Grevinde Falkenstein boede.

„Her,“ svarede Oberst Blancke, idet han gik hen til den nu velbekjendte Dor. Aldrig saa snart var denne bleven aabnet, førend han fik Udgang, omstændeligt Svar paa sine Spørgsmaal og dernæst Tillsættelse til at passere uden Ceremonier. Da Justine vendte sig til den Person, der var kommen ind tilligemed ham, betragtede hun med Opmærksomhed et Ansigt, der i saa høj Grad lignede en Miniatur, som Cyrilla havde vist hende, at hun neppe behøvede at høre Navnet Zorndorff. Hun havde hørt tale om Cyrillas Forbindelse, men var uvidende om Indholdet af hans sidste Brev, thi Cyrilla kunde ikke og Fernanda vilde ikke tale derom; hun havde derfor ventet hans Komme hver Dag fra den Tid af, da han havde ophørt at skrive, og fortalte ham nu dette med al den Ligefremhed, som maatte findes hos et gammelt og vundet Tvende, hvem Tiden havde givet Met til at betragte sig som et Lem af den Familie, hvori hun saa længe havde spillet en medvirkende Rolle. Da Zorndorff ikke følte nogen Tilbøjelighed til at forklare sig, var han rimeligviis gaaet ind i Bærelset ved Siden af, derjom han ikke af saa mange Grunde havde fundet Mishag i Tanken om at

møde Melanie i Bidners Overværelse. Han satte sig derfor ned, bad Justine om at fortælle ham Alt, hvad der var skeet siden Cyrillas Hjemkomst, og lyste med denne udelukkende Interesse, som faaer den Fortællende til ubevidst at blive bred, og som afskar ham fra Halvdelen af de Oplysninger, han attraaede; Grev Glaneck viste sig nemlig nu paany, gik igjennem Forværelset og forstyrrede med et Par Ord og et halv tilbageholdt Smil den ulige tête-à-tête.

Uden at vente, til han var meldt, traadte Zorn-dorff ind i Dagligværelset og fandt sig der i Selskab med Melanie.

Efter et kvalt Udbrud af Overraskelse paatog hun sig en saa iisnende Værdighed, at han raadvild standfede et Djeblik og saae sig omkring i Værelset, ligesom for at forviise sig om, at de vare alene; han gik derpaa hurtigt hen imod hende og sagde: „Nægt mig ikke Din Bistand i dette mit Livs meste kritiske Djeblik, Melanie — jeg har fejlet, men min Straf er allerede større, end selv Du kan forestille Dig!“

„Hvad fører Dig herhid?“ spurgte hun næsten barsk.

„Man sagde mig, at Cyrilla var Døden nær.“

„Hvem omtalte hende for Dig?“

„Lindesmars.“

„Dersom,” — sagde Melanie, „dersom de havde sagt, at hun ønskede sig Døden, vilde de være komne Sandheden nærmere: men al umiddelbar Fare er nu overstaaet, og vi have Haab om, at hun kommer sig.“

„Det veed jeg kan jeg faae hende at see?“

„Du! Umuligt — den ringeste Sindsbevægelse kunde volde et Tilbagefald.“

„Da staaer mit eneste Haab nu, som altid, til Din Mellemkomst.“

„Mellemkomst! o, stol aldrig mere paa den; Du har brugt den til at paadrage os begge Bæncere og Sorg.“

Jorndorff kastede sig i en Stol, støttede sin Arm paa det nærmeste Bord og lod sit Hoved synke ned paa den, medens hun vedblev: „Harde Du ladet Dig nøje med en blot Forlovelse, da vilde min ulvkelige Søster maaskee have betragtet sin Skjæbne som noget Sædvanligt, og den Kummer og bitter Krænkelse, Du havde voldt hende, vilde maaskee med Tiden være bleven tilgiben, om ikke glemt. Hun var Ungdommen hendes Livs skuffulde Morgen kunde derfor efterhaanden forvandlet sig til en klar Middag ved hendes Forening med“

„Nupert? — han skulde altsaa være den Sol,

som skulde sprede Skyerne," udbrød Jorndorff og saac vildt op. „Hør mig, Melanie; det var Frugtten for at have ham til Medbejler, eller snarere Bisheden derom, som drev mig til det Yderste, — min Sjælesfred — min skinsyge Kjerlighed krævede den Tryghed, jeg har faaet! En Kjerlighed som min“

„Kjerlighed!“ afbrød Melanie ham forbittret, „og en saadan Selvsyge kalder Du Kjerlighed? — Vel maa Cyrilla sige, at indbyrdes personlig Beundring var Alt, hvad der nogensinde fandt Sted mellem Eder.“

Jorndorff foer op — „Lader Du mig vide, at hun ikke længer bryder sig om mig?“ spurgte han med tilbagesænkth Heflighed.

„Dit Brev var umiddelbart Skyld i hendes Moders Død“ begyndte Melanie.

„Det vilde det ikke have været, hvis Du, som jeg forudsatte, var kommen en Dag før — ikke engang ved en saadan Lejlighed kunde Du lade Din Opsættevane fare. Det er utilgiveligt!“

„Sandt!“ sagde Melanie, som følte alt det Retfærdige i hans Død, „kun alt for sandt! — hele denne ulukkkelige Sag er jeg idelig føren vild, men Himlen veed, at jeg meente det godt og tænkte, idet jeg fremmede Dine Onsker, at fikke Cyrilla en Lykke,

som var negtet mig selv. Jeg haabede — dog lad os nu ikke gjøre hinanden Bebrejdelser, men stræbe at bøde paa den sørgelige Uret, vi have gjort hende."

"Paa hvad Maade?" spurgte Zorndorff hastigt.

"Ved at bevirke en Skilsmisse."

"Med Margarete?"

"Nej, med Cyrilla."

"Aldrig!"

"Hun kan forlange den — paastaae den."

"Det kan hun — men vil hun opnaae den?"

"Jeg er aldeles ukundig i alle saadanne Sager," begyndte Melanie.

"Det er jeg heldigvis ikke," sagde Zorndorff roligt; „jeg veed særdeles godt, hvad jeg har gjort."

"Men," svarede hun med kjendelig Hefstighed; „men man behøver ikke at studere Jura, for at vide, at en Mand ikke maa have to Koner! Cyrilla har Ret til at fordre Skilsmisse."

"Derom er der aldeles ingen Tvivl. Sandt nok, de nødvendige retslige Forboldsregler og Undersøgelser ville ikke være behagelige for hende . . . men hun vil faae den Tilfredsstillelse at trænde mærke mig med Bancere og berøve mig min Frihed i nogle af de bedste Aar i mit Liv."

"Hvorledes det?" udbød Melanie forstrækket.

„Straffen for Bigami er Indespærring i et
Forbedringshuus.“

„Godeſte Gud, derpaa have vi aldrig tænkt
hvor kunde Du vove at udsætte Dig for Slikt?“

„Jeg blev plaget — piint dertil maaskee
jeg ogsaa haabede, at Cyrilla vilde være
barmhjertig men under alle Omſtændigheder,
tilføjede Zorndorff med oprørende Kulde, „vilde hun
finde det vanskeligt uden min Hjælp at bevise ſit Giſ-
termaal, og det er det første Skridt, hun maa gjøre.
Du glemmer, at de væſenlige Papirer alle ere i mit
Bærge.“

„D, hvor blindt have vi ikke ſtolet paa Dig!“
udraabte Melanie bittert.

„Det behøve J ikke at fortryde; de ere til hen-
des Naadighed, ſaaſnart hun vil afkræve mig dem;
men Begjæringen maa ſkee perſonligt.“

„Min ſtakkels Cyrilla, hvilke Provelſer foreſtaaer
der Dig ikke!“ udbrød Melanie og ſtræbte at holde
ſine Taarer tilbage, „og mig med; tbi nu indſeer
jeg klart, at der ikke er noget Valg og jeg maa hen-
vende mig til Wilhelm om Naad.“

„Henvende Dig til Dnfel! Vogt Dig derfor,
hvis Du ikke ønſker Dig ſelv det, der ſtaaer nær-
meſt ved en Skilsmiſſe. Den Tilſtaaelse, at Du
har medvirket til et Giſtermaal, der, om det bliver

bekjendt, nu maa bringe Bancere over os alle, vil tilintetgjøre det, der er tilbage af Din huuslige Lykke, og gjøre det nødvendigt, at Du separeret fra ham."

"Og dette maa jeg høre af Dig; og sagt saa roligt saa foldt!"

"Deri er Du selv Skyld, Melanie; hvorfor truer Du saa uædelt, istedetfor, som jeg ventede, at gjøre fælleds Sag med mig? Jeg veed, at min Skjæbne staaer i Dine Hænder; men jeg veed ogsaa, at Din er saaledes indviklet deri, at dersom jeg Intet kan haabe, vil jeg idetmindste kun have Lidet at frygte af Dig."

Melanie forfærdedes saa kjendeligt, at han i en næsten myndig Tone tilføjede: "Din Indflydelse paa Cyrilla er ubegrændset; stræb at dæmpe hendes retfærdige Uvillie; bevæg hende til at bevare vor Hemmelighed i et Aar eller to, da vil Alt faae et godt Udfald, og uden piinlige Forklaringer eller forraadende Undersøgelser kunne vi tilbringe Nesten af vort Liv sammen, omgivne af alle de Bekvemmeligheder og Overflodigheder, som kun Taaber sætte en Ære i at foragte."

"Men men denne Margarete," sagde Melanie tøvende.

„Om et Par Maaneder vil hendes uværdige

Tilværelse rimeligviis blive forbi, — da hun har været syg fra sin Fødsel og i de sidste tre Maaneder mere har tilhørt den anden end denne Verden, er der ikke ringeste Udfigt til, at hun kommer sig."

"Dette er maaskee saaledes," sagde Melanie; "men Tanken om at vente paa og glæde sig var noget menⁿestkeligt Væsens Død strider i den Grad mod alle Gns bedre Følelser, at"

"At Du hellere ikke vilde have den stillet Dig for Dje som Kjendsgjerning i rene Ord," sagde Zorndorff haanligt.

Hidsket til Forbittrelse, stod Melanie op, og uagtet hendes Nøst skjælvede, trak Djenbrynene sig sammen over hendes mørke Djne, og hun svarede: "Dine Ord skulle blive gjentagne for Cyrilla, saasnart hun er vel nok til at kunne bære dem; men jeg kan ikke skjule for Dig, at Du var forspildt hendes Ngtelse og med den hendes Hengivenhed. Om de Millioner, Du faaer i Arv efter den anden ulykkelige Kvinde, ville gjøre det muligt for Dig at gjenvinde hendes Hjerte eller ej, overlader jeg til Dig at bedømme; Du veed bedst, om det er tilfals."

"Bliv," raabte Zorndorff, da hun vilde forlade ham; "bliv og tilbagekald disse Ord jeg kan ikke troe dem; hvis der er Sandhed hos Kvinden, elsker Cyrilla mig!"

„Hun gjorde det.“

„Hun gjør det og Kvinder kunne tilgive
saa Meget!“

„Nogle, men ikke alle,“ sagde Melanie, idet hun gjorde sig Umage for at tale roligt. „Adlerkronerne ere stolte, og en større Forbaanelse, en utilgiveligere Krænkelser er sjeldent bleven buden nogen Kvinde.“

„Men Tiden vil sætte mig istand til at gjøre den god igjen jeg vidste, at naar jeg gav efter for Fristelsen jeg mener for min Faders Befalinger, og en ligegyldigt hvad skaf mig Tid, kjære Melanie, og mit fremtidige Liv skal blive en Række af Bodsbehandlinger for denne ene store Brøde. Skulde Cyrilla imidlertid være ubønberlig, som Du synes at antage,“ tilføjede han seramodigt, „da kan Du sige hende, at hun ikke har nogen Modstand at frygte af mig. Jeg vil kun soae Gæt at beklage at et Fængsels Mure saa længe skulle stille hende fra hendes Forbrødet af en Gætefælle!“

„Edouard, Edouard, dette er for uveligt; hvor kan Du tale saaledes?“

„Det lyder ikke smukt, det tilstaaer jeg, og Sagen vil blive omtalt som Berris paa de højere Klassers Forbættelse. Det er . . . kun een Raade til at gjøre Cyrilla fri, og maaskee bør jeg sige Dig

den en Udvej, som i enhver Henseende sæmmer sig for vor Stand, og som kunde gribes, uden at de beklagelige Begivenheder nogensinde kom for Dagen."

"O, nævn den, nævn den, Edouard; hvorfor har Du ikke talt derom før?"

"Du behøver blot at raadsføre Dig med Rupert, og al Din Forlegenhed er forbi."

"Hvad kan han gjøre?"

"Overtale en Ven til at lade en af sine Pistoler, som Cyrilla plejede at beundre saa meget paa Freiland; en Unce Bly fra en saa ufejlbarlig Haand vilde befrie Eder begge fra al videre Vanskelighed."

"Edouard, dersom Du nogensinde havde brudt Dig det Mindste om mig eller blot troet paa min Omsorg for Dig, da kunde Du ikke pine mig saaledes. Gaa og hvis det kan være nogen Trost for Dig, saa vid, at Du har gjort to Andre i Verden ligesaa ulykkelige, som Du selv fortjener at være. Gaa og tal aldrig til mig meer."

"Ikke saaledes, Melanie; ikke saaledes, min fjæreste Tante," udbrød Forndorff bønfuldende. "Vi have været Forbundsfæller og maae vedblive at være det. At denne ulykkelige Sag bliver endt paa en tilfredsstillende Maade, er nu næsten ligesaa vigtigt for Dig som for mig. Som jeg før sagde, min Onkel vilde aldrig tilgive den Rolle, Du har spillet deri; Du har altsaa Intet tilbage

uden at overvinde Din Utilbøjelighed og lutte til Fornuftens Røst."

Melanie satte sig ned igjen og lyttede med bortvendt Hoved, medens han vedblev: „Min Forlovelse med Syrilla vilde, dersom vi havde ladet det blive derved, have været to eller tre Aar i det Nærmeste. Sommerfelds Læge sagde mig rigtignok, at Margarete umuligt kunde leve længer, skjøndt baade hun og hendes Fader vare fuldkommen overbeviste om, at jeg kunde berikke hendes Helbredelse, da jeg besad Magt til paa saa Minutter at bringe hende i mesmerisk Vaageøvn."

„En Søvnægnerstke altsaa!" udbrod Melanie og vendte sig om imod ham med et forbavset Djekast.

„En nervøs, lunefuld Kvinde," sagde Zorndorff, „der ikke kan tale om Andet end sine Fornemmelser og Lidelser."

„Ja, uidentbiel lider hun," sagde Melanie medynksfuldt; „det gjøre næsten alle Søvnægnerne, meer eller mindre men, o Edouard, de leve undertiden længe, meget længe Søvnægnerstken i Prebost, veed Du"

„Jeg veed det jeg veed det," raavte han utaalmodigt; „men Margaretes Tilfælde er et heel andet, skjøndt hun troer, at der er stor Dighed. Jeg stræber at finde mig taalmodigt i alle Indfald hos et Menneske, paa hvem Døden allerede har lagt sin Haand; men jeg har

vægtet mig ved at forrette Tjeneste som Mesmeriseur og overladt hende til en ung Erforters Dmhu: han har nemlig skrevet en Bog om magnetiske Phænomener, skjendt jeg troer ikke, at han forstaaer sig synderligt paa Sagen. Imidlertid taler han med hende om Neurologi og Neurotika lytter opmærksomt til hendes Drømme, lader hende give sig Forskrifter selv; han underholder saaledes hende og bevirer for en Deel mig. Der er ogsaa en Homœopath i Erfort."

"Ja, men hun prøver da ikke to Cure paa een Gang?"

"Jeg troer, hun vilde prøve tove, om hun funde hun var ikke nogen anden Tanke, ikke nogen anden Svsel end sin Helbreds Gjenvindelse."

"Det overrasker mig, at hun ikke ønskede at blive i Berlin, for at faae bedre Raad."

"Hun var maaskee ønsket det; men da jeg ikke tænker det Mindste paa at opgive min Virkefreds, var min Tilbagerejse til Erfort uundgaelig."

"Det gjør mig ondt," sagde Melanie, "thi det vil næde mig til at opgive den Plan at bringe Errilla tilbage med mig."

"Hvorfor det? Jeg vil ombyggeligt undgaae at sætte hende i Forlegenbed, og vi ville rimeligviis træffes lidt."

"Stakkels Bæien!" sagde Melanie med dæmpet

„Nøst, „hun vil føle Tabet af sin Moder og Dit grusomme Frafald dobbelt, hvis hun nødes til at blive her hos sin kolde, farrige, egenfjerlige Tante!“

„Hvorfor da ikke overtale hende til at vende tilbage til Erfort? Jeg vil love aldrig at betræde Dit Hus — aldrig at tale til hende.“

„Men hvad Udsigt vilde der være til, at hun gjenbandt sin Helbred og Sjælefred under saadanne Omstændigheder?“ sagde Melanie bedrovet. „Naar De begge levede i Erfort og omgikkes de Samme, hvorledes kunde De da undgaae at træffe sammen — hvorledes undgaae at tale med hinanden, uden at give Anledning til ubehagelige Bemærkninger? og hvor megen Fare vilde det ikke medføre for Cyrilla, som naturligviis endnu mener at have større Krav paa Din Kjerlighed, end den, der er anerkjendt som Din Kone!“

„Jeg syntes, Du sagde, at jeg havde forspildt hendes Agtelse,“ sagde Zorndorff og gjorde sig forgjæves Umage for at undertrykke et boverende Smil.

„Det har hun sagt — gjentagne Gange — men kan man troe hende?“

„Jeg kan det ikke,“ svarede Zorndorff, „og det var denne Visshed, der gav mig Mod til at modtage de Gaver, Lykken syntes saa bestemt paa at paatvinge

mig tilligemed Margarete Sommerfeld — Gaver, som endnu vilde blive deelte med Cyrilla
 Kjæreste Melanie, stræb at bringe bende til at see vort Gæteskab i en højtidelig Paatts Lys; bring bende til at tilgive denne ene, saa brødefulde Forseelje fra min Side, og Alt vil ende godt for bende, for Dig og for mig."

"Jeg frygter, at det er den eneste Fremgangsmaade, vi kunne vælge," sagde Melanie med et dybt Suf. "Cyrilla maa blive et Offer for min Frygt og Din Gjerrighed, og jeg maa prøve paa at bringe bende til at hengive sig i sin Skjæbne."

Zorndorff følte, at det var Alt, hvad han kunde forlange eller vente, og tog kun langsomt og modstræbende Afsted. "Jeg vilde ønske, at Du vilde skrive til mig," sagde han alvorligt. "Du kan lettelig forestille Dig, hvilken Lettelje nogle Linier fra Dig vilde være for mit Sind, naar Du har talt med Cyrilla. I dette Ojeblik antages jeg at være i Sle sien, for at eftersee en Ejendom; men inden en Uges Forløb vender jeg tilbage til Exfort: dertil kan Du altsaa adressere." Ved Døren standsede han, saae sig omkring og sagde: "Cyrilla vil kun komme sig langsomt i denne skumle Bopæl. Bliv hos bende, Melanie, saalænge Du kan, og tal uafsladeligt om mig, indtil Du har opnaaet Tilgivelse for mig."

Længe og dybt grundede Melanie over alt det, hun havde hørt; langsomt og forsigtigt meddeelte hun sin Søster det. Cyrilla lyttede med en taalmodig Hengivelse, der tildeels kom af den tilbageværende Svækkelse, men endnu meer af den store Forandring, der var foregaaet med hendes Følelser. Hun begreb fuldkomment Melanies Frygt for sin Mands Forbittrelse og deelte den; hun indsaar, at ved at tilintetgjøre sin Søsters Huusfred vilde hun rimeligviis ikke fremme sin egen, og skjøndt al Jorndorffs beregnende Egenkjerlighed var bleven hende klar, gøs hun ligesuldt ved Tanken om, at han skulde blive idømt en vanærende Straf, og over den Ulykke, som Anerkjendelsen af hendes Nødtigbeder vilde bringe over en Kvinde, der var bleven bedragen af ham med en endnu større Lavbed. Medens hun laa hen i hele Timer, uden at røre sig eller tale, betragtede og vejede hun alle disse Omstændigheder, og da Melanie med beftig Bøttalenbed dvælede ved de Fortrædeligheder, som de retslige Formaliteter, der udfævedes til en Skilsmisse, vilde paadrage hende, betænkte Cyrilla sig ikke længer, men lovede Taalmod og Tavshed. Hun forbindrede sin Søsters Tak med den Bemærkning, at uagtet hendes Tilskikkelse var tung, saa havde hun dog fortjent den, fordi hun havde indladt sig i et Falskhedsystem overfor

Præsidenten, samtykket i et Ægteskab, som hun vidste vilde mishage Zorndorffs Familie, og var, skjøndt gjennem en Anden som Middell, dog umiddelbar Aarsag i sin Moders Død. Der var kun eet Billaar, hun paastod, og det var det skriftlige Løfte af Zorndorff, at han ikke blot, som han havde sagt til Melanie, herefter vilde betragte deres Ægteskab i Lys af en Pagt, men som en, der var bleven brudt af ham, og at han selvgelig, selv om han i Fremtiden skulde blive fri, vilde betænke, at han havde forspildt al Met til at fordre hende til Hustru, ja til i nogen Henseende at foreskrive hende hendes Handlinger eller holde Dje med dem.

Melanie skrev; næste Post bragte det attraaede Løfte, uden et Ord meer eller mindre end nødvendigt, og Cyrilla græd derover i vele Timer, som om hendes Hjerter skulde briste. Denne tilsyneladende Ustaidighed overraskede Melanie, og hun var saa ufornuftig at betroe sine Jagttagelser derover til Zorndorff; hun meente hermed at skulle bringe ham til i højere Grad at føle det Naar i hans Udfærd, men opmuntrede ham tværtimod ubevidst i alle hans Forbaabninger og Fremtidsplaner.

Udsider erklæredes Cyrilla for at være i Bedring, og man begyndte at arrangere hendes og hendes Søsters Aftening til deres Tante. De ønskede høilig at

blive, hvor de vare, tilligemed Justine; men endog Melanie syntes at betragte dem som for unge til at føre et saa uafhængigt Liv. Inden hun rejste tilbage til Erfort, fik hun imidlertid fastsat, at Justine skulde forblive i rolig Besiddelse af Værelserne, og at de skulde have Lov til at tilbringe saa megen Tid i dem hver Dag, som de behagede.

Fjerde Capitel.

Baronesse Adlerkron aflagde sin Sorg efter saa Ugers Forløb og yttrede spørgende til Oberst Glanck, at „det var utilgiveligt af Folk at lægge sig til at døe paa en Narstid, da deres Slægtninger ønskede at nyde en Smule Munterhed; at hun for sin Deel foragtede ethvert udbortes Tegn paa Sorg og fandt saa overordenlig Misbag i Sort, som hun vidste ikke klædte hende, at hun aldrig bar det en Dag længer, end det var ligefrem nødvendigt.“ Disse Ord tjente til Undskyldning for, at hun vedblev den taabelige Udspredelseshvirvel, som hun benævnede Fornøjelse, og lod sine Nieceer tilbringe deres Tid i den stille Gensformighed, som tillader Sorgen at udtømme sig selv. Fernanda gjenvandt efterhaanden sin sædvanlige Munterhed og prøvede paa at fornye sine tidligere Syssler; men hun opdagede snart, at hun ikke længere selv

havde Naadighed over sin Tid. Onskede hun at læse, saa bad hendes Tante hende at forsøge firehændige Stykker paa Pianofortet; tegnede hun, saa blev hendes net udførte Tegning paa Djeblikket tagen i Beslag for et Album, der var foræret Baronessen af Oberst Blanck som en Prøve paa wiensk Industri, og aldrig saa snart kom det for Dagen, at hun var temmelig flink i Canevasyning, førend hun fordømtes til at udføre alle de Krands og Boufetter, der behøvedes til et heelt Værelse! Damer, der have mange Beninder, kan det undertiden lykkes at faae deres Stole og Sophaer bedækkede i overraskende kort Tid ved at sætte hine i Skat, og Baronesse Adlerkron, hvem hendes venindelige Stilling var aldeles ubevidst, havde flere Gange søgt at skaffe sin Niece Bistand, men forgæves. Alene Oberst Bockenbeims Datter overtog, efter at have faaet et Par Vink og nogle Nik og udtrykksfulde Djekast af Faderen, en Sophapude, hvorpaa der skulde være en Hyrdinde, som tilsyneladende var stærkt medtagen af Kopper, omgiven af Lam med høje Snuder og sirkantede Djne; Baronessen havde tilkjendegivet den Hensigt selv at ville udføre Hurden, med rosafarvede Knæbuxer, Flageolet og Hund, som Sidesykke.

Den Utaalmodighed, som Fananda uidentvirl følte over de smaa Humørprøvelser, hun ideliat var udsat

for, eller over den kjedsommelige Forretning, der paalagdes hendes snilde Fingre, foregedes af Justine, som var grændseløst indigneret over at see sin Froken forvandlet til, som hun udtrykte sig, en gemeen Syypige. Hun havde endog Mod til at gjøre Baronessen Forestillinger herimod og tillige at yttre den Formening, at den overordenlig kolde Temperatur i hendes Værelser udentviwl var skadelig for Cyrilla, der i saa mange Aar havde været vant til et varmere Klima; men paa Grund af denne ukloge Mellemkomst frabad man sig paa en ikke sunderlig smigrende Maade hendes Besøg for Fremtiden. Cyrilla maatte nu savne den Dmbu, hvortil hun fra Barn af havde været vant, paa en Tid, da hun mest behøvede den; hun nedtryktes af den kolde Formalitet i Tantens Huus og Bæsen, og fortrødes over sin Søsters tavse, uafsladelige Flid; hun begyndte derfor at svinde hen og blev saa mager og bleg, at Dr. Paur tilsidst ført og godt befalede Forandring af Luft og Opholdssted.

Det var for tidligt paa Aaret, til at det kunde ventes, at Baronessen vilde tage paa Landet; men hun tillod Cyrilla tilligemed Justine at flytte til hendes Billa i Nærheden af Hellsbrunn. Dymuntret af Egnens Ekjenbed og fri for al Tvang, begyndte hun efterhaanden at gjenvinde Helbred og Styrke, men hendes Sind vedblev at være meget nedtrykt. Medens hun

imidleritd hang ved Justine og syntes at have mere Oje og nære mere Taknemmelighed for hendes venlige Opmærksomhed end nogensinde før, vilde hendes beskedne Beninde meget hellere have seet hendes barnlige Overgivenhed og henrivende Ulydighed vende tilbage — hun længtes efter at høre hendes muntre Latter og de lystige Brudstykker af italienske Dialektsviser, der endog havde oplivet den kjedsommelige Stueetage i den gamle Bygning i Salzburg. Men Cyrilla hverken lo eller sang: hun sad i hele Timer tavs og betragtede Skyerne, som glæde hen over Bjergene, eller saae tankeløst paa den Silvært i Manteverdenen, som gjorde Granernes og Fyrrenes Wintergrønt mat og mørkt, idet Kastanierne rundtom brøde frem i saftfulde Masjer, eller den lette Løn og den yndige Bøg bevægede deres fine Løv i Nærveden af dem.

Justine var et snildt og forstandigt Fruentimmer, som var særdeles begjærlig efter at have Magten i Hænde, og hvis Lyst til at regjere, i de sidste tove Aar havde øvet sig under Hverdagslivets Ubetydeligheder i den adlerkronste Familie. Noget, der havde særdeles meget tilfældeds med Venskab, havde i den sidste Tid bestaaet mellem hende og Baronesse Carl, og hendes Hengivenhed for Cyrilla og Fernanda var kun lidet ringere end en Moders. Hun sandt sig taalmodigt, som en Moder vilde have gjort, i at see sine smaa

Gaver af Frugt, Blomster, Bonbon og Fugle behandles med Ligegyldighed; men Cyrillas Tavshed med Hensyn til Zorndorff pinte bende i højeste Grad. Hun vidste, at han havde opbert at skrive; at hans Navn og enhver Hentydning til ham fremkaldte Utilfredsbed, om ikke endog Smerte, og en Dag, da Cyrilla havde grædt, saalænge til hun havde paadraget sig Hovedpine, og piint sig ind i en udsædvanlig nedtrykt Stemning, benyttede Justine Lejligheden, medens Skrivebordet stod aabent og den velbekjendte Brevpasse var synlig, til at bede om den Forklaring, hun forjæves havde haabet skulde blive tilbuden bende. Den blev givet i meget faa Ord og fremkaldte grændseløs Forbavselse og Forbittrelse, skjøndt den kun tilstedede en Formodning om, at et brudt Løfte var „Knudepunktet“ i Zorndorffs „Fornærmelse.“ Tanken om, at Cyrilla var bleven svægen saaledes, forekom Justine saa overordenlig, at hun ikke kunde tænke paa eller tale om Andet i flere Dage, og da ingen Følelse af personlig Mæltelse bildede hendes Dom, var den usonligt streng.

Disse uforbeholdne Bemærkninger, som Cyrilla vidste kun vare altfor vel fortjente, fremkaldte paany den Afsv, hun i Forstningen havde følt, og medens hun befandt sig under dennes Indflydelse, tilsendte hun Melanie Zorndorffs Portrait og Brev, bad sin

Søster om at skaffe hende hendes til Gjengjæld og da ingensinde at nærne ham for hende meer, da hun hverken ønskede at blive mindet om det grusomme Slaveri, hvorunder Omstændighederne nødte hende til at bøje sig, eller om Ophavsmanden dertil. Justine, som bemærkede den Hefstighed, hendes hyppige Betragtninger over det ubehagelige Gjenne fremkaldte, ophørte med enhver Hentydning dertil, og Cyrilla gjenvandt lidt efter lidt sin Sindsro; Tiden og hendes af Naturen kraftige Sjæl sejrede omsider, men hendes Resignation antog Skikkelse af en rolig Ligegyldighed, der ingensinde engang nærmede sig til det lette Sind og den Munterhed, man før havde beundret saa meget hos hende.

Hendes Tante og Søster toge ud til hende, og de sædvanlige Sommerfornejelser begyndte, d. v. s. hver Dag, naar det var smukt Vejr, gjorde man Udflugter i Omegnen og nød hverandres Selskab under aaben Himmel. Denne Levevis, der er saa ejendommelig for de sydligere Himmelstrøg, denne Læsning, Samtale, Spiisning og Drikning for Guds og Hvermands Dje, der strider saa stærkt mod engelsk Etik, var for tyve Aar siden endnu almindeligere end nu og fulgtes baade af de højest og de laveste Klasser. En skyfri Himmel undlod sjældent, en skyfri Søndagsbimmel aldrig, at fylde alle de dejligt beliggende Haver omkring

Salzburg. Medens Britanniens folkestye Indbyggere oplede de mest affides Kroge til deres Lystoure eller, med deres Tjenerstab forud, begive sig til det halvt udluftede Spiseværelse i et ubeboet Slot, Huus eller Landsted, eftersom Lejligheden er: samle de mere selskabelige Tydskere sig omkring Bordene i Haverne ved de aldrig manglende Beværtningssteder, begive sig fra den ene Gruppe Benner til den anden, fornye eller forøge deres Bekjendtskaber, og nyde al Selskabelighedens Fornøjelse paa de billigste Bilkaar af Verden. Det maa meget beklages, at de højere Klasser begynde at foragte disse simple Nudelser, saa meget mere som deres Exempel udentviul vil paavirke dem, der rimeligviis ikke ville finde Noget, der kan træde dem istedetfor. Den sygelige Art af Ergjerrighed, som fremkalder en umættelig Attraa efter at være sammen med og efterligne dem, hvem Fødselen og Lykken have sat i en højere Sphære, har længe og stadigt gnavet den Klasse, der kaldes Bureaukrater, og paa ingen Maade bidraget til at gjøre den lykkeligere; men Lysten til at more sig beholder endnu i Regelen Overvægten, og da de halvt blues ved deres Medladdenhed, halvt gjerne ville være lykkelige, kan man endnu see dem indtage Worde og Vænke i nogen Afstand fra de lystige, støjende og altid sultne Borgerfolk.

Med Undtagelse af enkelte Familier, der nuom-

stunder blot spadserer gennem Haverne og kaste hovmodige Blikke rundt omkring, synes Bureaukraterne og Borgerne at være noget nær de Samme som for en Deel Aar tilbage. Den opvoksende Slægt er maaskee noget mere ligefrem i at udtrykke sin Utilfredshed med Bedstefaders omfangsrige hvide Halsstorklæde eller Bedstemoders gammeldags Hat og ubyre store Ridicule; Pappas egen Paryk og Mammass anseelige Dimensioner blive ikke sjelden aabenlyst latterliggjorte. Men medens Sønnerne, naar de have naaet Cigaralderen, emancipere sig, og gaae omkring og veksle Bif og Død med deres Bekjendte hist og her, følge Døttrene endnu med deres Modre, eller sidde ærbart ved Siden af dem og gjøre — med en paatagen Flid, som er mere morsom end stødende — portable Hæklearbejder; de vække Forbavselse og fremme højlig Samtalens Gang ved at forevise den vidunderlige Mængde Ting, de finde paa at forfærdige paa denne Maade — saasom Eftergjørelser af forskjellige Slags Kniplinger, endvidere Manchetter, Kraver og Bornekapper, uformelige Trøjer og fire- eller ottekantede Stykker af et grovere Monster, der, naar de synes sammen, danne et Slags tungt, besværligt Sengeteppe, som Intet vilde friste Noget til at bære paa, undtagen den Overbeviisning, at en Mængde venlige Hensigter have skyndet paa de kjære Hænder, der havde

forfærdiget det til dem. Hvorom Alting er, saa er dette Hæklearbejde uendelig at foretrække for sin For-gænger — den lange Strømpe, som var i Brug for tyve Aar siden; dette særdeles nødvendige Klædnings-stykke optræder nu sjelden som Ornamentarbejde, undtagen i de allermindste Størrelser, og i Almindelighed som Julegaver til Asylskoler.

De muntre Folkegrupper, som hver Søn- og Helligdag droge forbi Baronessens Landssted paa deres Vej til Hellsbrunn, frembode et Maleri af Livet i dets livligste Skikkelse: Fædre, Mødre, Sønner og Døttre, Alle i deres bedste Stads; Nabofamilier, der havde slaaet sig sammen for en Eftermiddag, gaaende i et evigværende Dyrtoq; Bogne af alle Slags, lige fra den store, med Børn stuvede Karossje til den steieriske „Wägerl“ med Bonden, dens nette og lystige Gjermand, som bar et Ord og et Nik til enhver Forbidragende; alskens lette phantastiske Kjøretøjer fulde af lejende, smøgende Officerer; Nuttere paa Heste, der blive interessant stædige ved Synet af en belgende byld eller blaa Kjele og udføre de meest fuldendte Caprioler i et Par Allens Afstand fra enhver Damehat med vajende Fjer.

En smuk Helligdag ben imod Midsommer stode Alderkrons netop i Begreb med at slutte sig til den brogede Skare, da en Rejsevoan, som, uagtet Post-

karlen ideligt smeldede med sin Pidsk, paa det Sidste fun var kommen langsomt affted, pludseligt drejede ind paa den korte Vej, der førte til deres Bopæl.

„Hvem kan det være?“ udbrod Baronessen i en ikke just fornøjet Tone; „Postbæste og Postkarle i Blaaf og Hvidt! Jeg hader Synet af disse bayerske Liberier, de bringe mig altid Gæster for hele Dagen. Dette er naturligviis Noget, som vil blive til Middag, og“

„Det er Rupert!“ udbrod Cyrilla næsten muntert, og søgte at komme forbi sin Tante.

„Vi lidt,“ sagde Baronessen, „der maa være bænedet noget særdeles Vigtigt, ellers var han ikke kommen saa uventet. Lad mig tale med ham — alene.“

Hun gik hurtigt ind i Bærelset ved Siden af og kom imod sin Neveu i Glasdøren.

„Hvordan har Du det? Hvor ere mine Cousins? Hvor er Cyrilla?“ spurgte Rupert hastigt.

„Jeg tænkte, at Du maaskee kunde ønske at tale med mig, inden Du hilste paa dem. Jeg er belavet paa Din Efterretning — sig mig Navnet strax. Jeg veed, at intet Andet vilde have bevæget Dig til at komme her.“

„Navnet! hvad for et Navn?“ spurgte Rupert

„Navnet paa Din tilkommende Kone.“

„Naa!“ udbrod Rupert med en utaalmodig Gestus.

„Lad mig komme til at hilse paa mine Cousiner, og nævn ikke Ordet „Kone“, hvis Du ikke ønsker, at jeg skal forlange friske Heste, og ikke vil see mig tage ben og tilbringe Næsten af min Permissionstid et andet Sted.“

„Er Du da virkelig kommen, blot for at besøge mig?“

„Ja, og for at trættes med Dig, om det behøves. Hvor er Evrilla? er hun nu fuldkommen rask igjen?“

„Javist — men hun er bleven altfor stille, ja i Grunden temmelig kjedelig i den senere Tid — hun synes at lide saa meget under sin baablose Tilbøjelighed, at“

„Ha — virkelig —,“ sagde Rupert med et Udtryk af Bekymring, som bevægede hans Tante til at vedblive i samme Spør.

„Jeg har aldrig seet Nogen forandre sig saaledes i saa kort Tid. Hun er bleven ligegyldig ved ethvert Menneske og enhver Ting i Verden og siger, at dersom der var protestantiske Nonneklostre, saa vilde hun tage Skeret og offre sig til religiøse Pligter i sit evrige Liv.“

„Stakkels Pige,“ sagde Rupert medfølende.

„Det glæder mig at see, at Du ikke er saa usjælsom, som jeg troede,“ sagde hans Tante med aaben-

bar Tilfredshed. „Maaskee Du, naar Alt kommer til Alt, giver efter — og gifter Dig med hende.“

„Hvem? Jeg? Du synes at befinde Dig i en eller anden sorgelig Fejltagelse,“ begyndte Rupert; derpaa standsede han, tænkte sig om et Djeblik og tilføjede: „Det forekommer mig, at Tabet af hendes Moder og en lang og farlig Sygdom forklare meget naturligt den Forandring, Du beskriver.“

„En Forandring, men ikke den Forandring,“ svarede Baronessen.

Rupert begyndte at plukke Blomsterne i sin Nærhed med en Iver, som højlig mishagede hende.

„Istedetfor at rive mine Blomster itu, gjorde Du bedre i at gaae ind til Dine Cousiner; de ere i Bærelset ved Siden af, og,“ tilføjede hun, idet hun aabnede Døren, „jeg vil indestaae for, at Cyrilla bliver glad ved at see Dig!“

„Ja, meget glad,“ udbrod Cyrilla og nærmede sig ivrigt.

Hans Tante kunde ikke opdage nogen Forskjel i den Maade, hvorpaa han viste sig mod sine Cousiner; han var saa hjertelig, saa kjerlig imod dem begge; Fernanda taltede ham med Barme for et Brev, han havde skrevet til dem efter deres Moders Død. Baronessen afbrød dem.

„Hvilket Brev? Jeg har aldrig hørt tale om noget Brev.“

„Vi vare ikke hos Dig, da vi modtog det,“ sagde Fernanda roligt.

„En meget heldig Omstændighed,“ sagde Rupert, „d. v. s. dersom Du maa vise Tante alle Dine Breve.“

„Du kunde da vist ikke have Noget imod, at hun viste mig Dit?“ sagde Baronessen.

„Jeg ikke!“ svarede Rupert leende; „det vilde kun forege vore Stridsrækker med eet til. Jeg antager, at mine Cousins nu tilhøre mig ligesaa meget som Dig, og saa skrev jeg til dem, at naar de bleve kjede af at være hos Dig, kunde de komme til mig — det er det Hele!“

„Ja saa! saa?“ udraabte hun med et Bredesudtryk, som i høj Grad overraskede hendes Niece, da hun allerede ikke sjældent havde ladet dem vide, at naar hun havde dem boende hos sig, saa var det en Forpligtelse, som deres nære Slægtskab og Nødvendigheden af at vedligeholde det Hdre paalagde hende. „Saa har Du vel i Sinde,“ tilføjede hun noget bidende, „at de skulde følge med Dig fra den ene Garnison til den anden? Hvilken Acquisition for Regimentet, især naar det ligger i Qvarteer paa Landet.“

„Altfor megen Vre for mig — eller mit Regiment,“

svarede Nupert, som morede sig over hendes Arrighed; „beldigviis kan jeg imidlertid overlade dem Valget imellem flere Opholdssteder, og da jeg nylig har kjøbt et Sted i Berlin, ville de maaskee foretrække det for ethvert andet.“

„Nupert — jeg — jeg antager det for afgjort — ja, uden al Tvivl veed Du ikke, at Du handler i sigesrem Modstr.d med Din Dnkels Willie.“

„Hvorledes det?“

„Han overgav Dine Cousins til min Beskyttelse,“ svarede Baronessien og vendte sig om til en Tjener, som i det Samme kom ind.

„Din Beskyttelse! ikke Andet?“

„Hun hørte det ikke og tilføjede lidt efter gnaven: „Nupert! man siger mig, at Du behøver Staldrum til otte Heste? Troer Du, at dette Sted er et Windborst eller Freiland? Har Du glemt, at jeg ogsaa har Heste her?“

„Sig, at de skulle oplede et Sted til mine her i Nærheden,“ sagde Nupert skjodesløst.

„Og fire Tjenere,“ vedblev hans Tante, „og en Britchka og Phaeton — hvad skulle vi gjøre ved alt dette paa et lille Sted som her?“

„Det veed jeg virkelig ikke — men vi gjorde bedre i at overlade alt det til Eberhard,“ sagde Nupert og vendte sig igjen til Gyrella, som ikke kunde Andet end smile ad sin Tantes Uagtelse, medens

Fernanda, halv forstræffet, gif noget frem og syntes tilbøjelig til at overtage en Mæglerstes Rolle.

Under den paafølgende Forhandling lænede Opbavsmanden til det opstaaede Nore sig roligt mod Siden af et aabentstaaende Vindue og hvilede til sin Cousine: „Paa Freiland, Cyrilla, sagde jeg, at vi ikke vilde mødes igjen i hele Nar, medmindre der skulde bændes noget Uventet; men da dette er skeet, saa“

„O, Rupert,“ afbrød hun ham hastigt, „tal ikke om Noget, der er bændt paa Freiland.“

„Det vilde jeg heller ikke — jeg sigtede til Din Moders Død og Eders, som jeg frygter, ubyggelige Stilling her, og er kommen, blot for at tale med Dig og Fernanda om Eders Fremtidsplaner.“

„Saf, Rupert,“ saade Cyrilla hastigt; „det er meget smukt af Dig. Nore Udsigter ere rigtignok ikke glimrende, vi ere heller ikke saa — lykkelige som før; men i Grunden have vi ikke Ret til at klage, og, for at være oprigtig imod Dig, saa ere Fernanda og jeg enige i, at vi ikke under nogen Omstændighed kunne tage til Dig, førend — førend — Du er bleven gift.“

Rupert vendte sig om til sin Tante og bad hende ikke at gjøre sig mere Ulejlighed: efter al Nismelighed blev han kun hos hende i et Par Dage.

„Ja, men Alt er i Orden, Rupert. Jeg blev i Forstningen lidt forlegen over saa mange Heste, og Du veed, at der Intet er, jeg ynder saa lidt som at have Andres Tjenestefolk i mit Huus, især Dine, der ere saa forskjælede og forvænte, — men det nytter ikke at tale til Dig derom; dersom Du altsaa ikke har Noget derimod, kunne vi nu allesammen tage til Hellbrunn.“

Deres Indtrædelse i Haven paa Hellbrunn frembragte et Røre, som i høj Grad tilfredsstillede Baronessen. Bordene vare alle optagne; men man skaffede øjeblikkelig eet ud fra Huset, og efter et Par Minutters Forløb vare hun og hendes Niece de „Jagttagne blandt alle Jagttagere“ og omgivne af Officerer af enhver Grad og Alder.

Rupert gjorde Bekjendtskab med dem alle i en forbausende kort Tid; da han derpaa saae sig omkring, opdagede sine Venner fra det foregaaende Aar, gif han hen til dem og ikke blot syntes, men var glad ved at see dem, lige fra Oberst Bockenheim og hans Datter indtil Bornstedts, der boede paa anden Sal hos hans Tante. Efter at have bragt den unge Datter i sidstnævnte Familie til at faae et Par Ord, men rødme mangfoldige Gange, foreslog han dem at gaae med ham hen og tage Vandværkerne i Djesvn, paa det Vilkaar at Demoiselle Josephine vilde love at

gaae ved Siden af ham og sige ham, hvorledes man skulde slippe for de Regnbade, der blive givne Fremmede til Moro for Publicum. Hun lovede det gjerne, og det vilde falde vanskeligt at sige, om Bornstedts's Triumfb eller hans Tantes Fortrydelse var størst, dengang han spadserede af med dem.

„Har der nu nogenfinde været saa kjedeligt et Menneske som Nupert!“ udbrød Baronessen, idet hun saae hen efter ham; „det bebager ham altid at vise Opmærksomhed netop mod de Folk, jeg ønsker han skal undgaae!“

„Han viser den mod en af de smukkeste Piger i Salzburg,“ svarede en Officeer leende. „Det er stor Skade, at vi skulle miste hende saa snart . . . De har naturligviis hørt tale om det tavse Frieri og den pludselige Forlovelse?“

Nej! det vidste de ikke Noget af.

„Da er det saamænd vor nyeste Nyhed,“ sagde Officieren; „tvi det skete først i Søndags her i denne Have, at Familien Bornstedt forsamlede sig omkring et af disse Borde, for at spise Kager og drikke Kaffe i de sædvanlige Quantiteter, og ved et Bord i Nærheden sad en eenlig Fremmed, som ogsaa spiste og drak; men medens han gjorde det, morede han sig med at iagttage Bornstedts og blive grumme alvorligt slaet i den smukke Josephines yndige lille Person. Da de

rejste sig, for at tage hjem, rejste han sig ogsaa, fulgte efter dem, og da de stode i Begreb med at gaae ind, hvor de boede, tiltalte han med Fæt den unge Piges Fader, tog ham tilside og bad om at faae hans Datter tilægte! Hr. Bornstedt saae et Djeblik vist paa ham, bukkede meget høfligt, anmodede ham om at afbente Svar om et Par Dage og underrettede derpaa, idet man gik op ad Trapperne, sin Familie om Alt, hvad der var blevet sagt.“

„Dg og,“ sagde Fernanda, „hvad var hendes Svar?“ — „Hendes Svar var et ubestvarligt Spørgsmaal, bestaaende af to smaa Ord,“ sagde Officieren leende. „Hun sagde blot: „Hvorfor ikke?“ og da Ingen kunde angive, hvorfor ikke, skal hun have Bryllup engang i næste Maaned.“ *)

Man yttrede en særdeles middelmaadig Grad af Forbavselse, hvorefter fulgte et Par Spørgsmaal, en Spøg eller to, som gik ud paa, at den tavse Tilbeders ualmindelig smukke Ansigt og Figur allerede i Haven ikke var bleven ubemærket af den unge Pige, og nogle Bemærkninger, der ikke ere værd at tale om, over Forelskelse ved første Ojeblik; og derpaa lænede Cyrilla sig tilbage i sin Stol, medens hun var ligegyldig ved alle de Galanterier, der ødsledes

*) Historisk. Forf. Anm.

paa hende, eller modtog dem med en Fraværenbed, som Mange holdt for paatagen; Fernanda skjenkede Kaffen op, udviklede dens Fortrin meget tilfredsstillende, forklarede, hvorledes de hellbrunste „Krapfen“ (Kager) bleve lavede, og hvorledes de skulde rives itu istedetfor at skæres istykker, og modtog Oberst Bockenbeims og hans Datters Lykønskninger til hendes Fremstridt i den tydske Kogekunst med megen Anstand.

Rupert blev længe borte, og da han omsider kom flentrende hen imod sin Santes Bord, vendte hun sig om og sagde ironisk: „Jeg haaber, at Du har havt al den Overraskelse og Fornøjelse af Båndværkerne, som Du lovede Dig?“

„Harde jeg den ikke, saa havde nogle tyrolske Bønder den,“ svarede han leende. „Alle Demeiselle Josephines Advarsler vare ikke istand til at holde mig fra den svigefulde Grotte; saa uimodstaaelige vare de forundrede opadvendte Ansigter og aabenstaaende Munde i det Djeblig, da der blev trykket paa den hemmelige Fjær og Båndet strømmede ud af hundrede skjulte Abninger ovenover dem.“

„Jeg anseer hele Sagen for kjedsommelig og barnagtig,“ sagde Baronessen; „det morer mig ikke det Mindste at see en halv Enees Bønder blive forfulgte af Båndstraaler.“

„Mig morede det imidlertid at see deres Anstren-
gelses for at slippe fra dem,“ sagde Rupert. „Jeg
vilde ønske, at man vilde antage mig som Foreviser
i en Ugestid eller to.“

„Det var da et snurriigt Indfald!“ udbrod De-
moiselle de Bockenheim, som stod bag Fernandas Stol
og umagede sig for at synes meget intim med
hende.

„Jeg finder Vandfaldene over de friske Blom-
sterbouffetter meget smukke,“ sagde Cyrilla; „de see
ud som Glas, der var blevet levende.“

„Derjom Du nogensinde havde seet virkelig
smukke Springvand,“ sagde hendes Tante, „eller Vand-
værker i stor Stil, vilde Du ikke finde noget
af det her værdt at see paa.“

„Undskyld,“ sagde Rupert, „men jeg maa paa-
staae, at det vil afhænge aldeles af hendes Stem-
ning. Du vil indrømme, at jeg har seet Springvand
og Vandværker nok; men da jeg er velsignet med,
hvad Melanie kalder en elastisk Indbildningskraft,
som sammentrækker eller udvider sig efter Omstæn-
dighederne, tilstaaer jeg uden Betænkning, at Alt,
hvad jeg nylig har seet, baade har tilfredsstillt og
moret mig — endog de to smaa Skildpadder,
der vedblive at sputte paa hinanden i Set væk!“

„Rupert!“

„Det er mit ramme Alvor, forsikkrer jeg Dig. Tilfredsstillelsen ligger hos os selv og ikke i de Gjenstande, der omgive os. Er man oplagt til vøjer, saa finder man Morstab i den ubetydeligste Ting; er man lykkelig stemt, saa er der saa Gjenstande, der ikke yde En Tilfredsstillelse. Jeg undgaaer alle Sammenligninger, der gjøre Skaar i Djeblittets Nydelse, hvad enten den gjelder Natur- eller Kunstskjønbeder. Da jeg var i Versailles, tænkte jeg ikke paa Landskabet og Bjergene her, og naar jeg er her, vil jeg ikke tænke paa Vandværkerne og Springvandene i Versailles.“

„Kort sagt,“ sagde Grev Blanck, „De har besluttet at nyde Alt ublandet.“

„Ja netop, og de, der bære sig anderledes ad, gaae sikkert glip af megen Tilfredsstillelse. Det gjør mig ondt for de Folk, der vende sig bort fra et i Sandhed godt componeret og godt malt Nutidsstykke, fordi det ikke er ligesom en Correggio eller Membrandt, de have seet et andet Sted. Et Maleri maa sandelig være meget ubetydeligt, for ikke at yde mig et eller andet Slags Tilfredsstillelse, og skjøndt Musik er det, jeg allerbedst er istand til at bedømme, kan dog en Lirekasse, forudsat at den er i Orden og spilles af en Sovevarddreng med et malerisk Udseende, tilfredsstille mig i høj Grad.“

„Jeg synes godt om denne Mening,“ sagde Fernanda, „og vil stræbe at tage den til Nettesnor herefter; men hvor faa Mennesker er der ikke, som have disse misundelsesværdige elastiske Sind!“

„Fleer, end der ville erkjende det,“ svarede Rupert. „Folk vilde ikke yde Middelmædigheden deres Bifald, fordi de føle, at man kunde formode Uvidenhed hos dem, om at noget Bedre var til at opnaae.“

„En taabelig Svagbed,“ sagde Fernanda.

„Sig heller Forfængelighed,“ svarede Rupert, „og, naar det kommer til Stykket, nogen af den uskylldigste. Det værste Slags er maaskee den, der vækker en Attraa efter Ting, som vi ikke kunne naae — en Misfornøjelse, som formindsker eller aldeles tilintetgjør Livets Nydelser, . . . men for en Deel af denne Forfængelighed er ikke Een iblandt Tusinde nogensinde aldeles fri.“

„Na Snak!“ raabte Baronessen; „som om Forfængelighed havde Noget at bestille med Beundring eller Ikkebeundring for nogle ubetydelige Båndværker!“

„Jeg tror ikke, at Du forstaaer Rupert rigtigt . . .“ begyndte Fernanda.

„Jeg bryder mig ikke om at forstaae ham. Jeg bader Moralisering paa et Sted som dette.“

„Dg dog,“ sagde Rupert og antog et Udtryk af spottende Alvor, idet han saae sig omkring. „og dog er netop paa saadanne Steder, ved Sommerfornejelser af dette Slags, Fristelsen dertil saa stor, især med Hensyn til Forsængeligheden, der her fremtræder i saa mange forskjellige Skikkelser.“

„Maaskee; men Du kunde ligesaa godt tale paa denne Maade i en Balsal som her.“

„Paa Bal har jeg ingen Tid,“ sagde Rupert. „Enten har jeg for travlt med at dandse eller er for sysselsat med mine egne Forsængeligheder til at have Øje for Andres.“

„Er det muligt,“ udbrod Demoiselle de Wockenbeim, med en tøsset Latter, „er det muligt, at Herreer kunde være forsængelige i Balsale? Jeg troede, at det blot var unge eller smukke Damer, som havde Det til at være forsængelige!“

„Jeg er tilbøjelig til at negte baade Mandfolk og Damer Det dertil,“ svarede Rupert; „men jeg troer, at selve Egenstaben er grumme ligeligt skiftet mellem dem.“

„Vil De da vedgaae, at De bryder Dem om — om, at Folk beundre — eller — eller synes om Dem — og gjerne dandse med Dem, og alt saadant Noget?“

„Ja, det veed Gud jeg vil — og De kunne ikke

sole Dem mere smigrede ved at modtage vore Galanterier end vi ved at bemærke deres Virkninger, som vi kunne bedømme med en forbavsende Skarpfindighed."

"Jeg finder, at De der gjør nogle meget unødvendige Bekjendelser, Alderkron," bemærkede Grev Glaneck smilende.

"Demoiselle de Bockenbeim har benyttet sig af min Oprighed," sagde Rupert, "men Næsten vil jeg gjemme til mine Cousins, som jeg gjør Regning paa ville følge med mig til „Monatschloß" (Maa-nedsflottet), som man fortæller mig har faaet dette Navn, fordi en excentrisk Engelskmand har ladet det bygge i lige tredive Dage."

Han saae hen paa Cyrilla; men hun rørte sig ikke, førend Baronessen bad hende derom. Til Trods for hans Forklaring havde hun opdaget det lønlige Haab, der havde bevæget ham til af egen Drift at blive Lem af hendes Tantes Huus; hun indsaar, at hun herefter kun havde een Udseer at lægge for Dagen og besluttede at iagttage denne uafbrudt. Hun fulgte med sin Fætter, men undgik saa samvittighedsfuldt enhver Fornægtelse af deres tidligere uforbeholdne Omgang, at Rupert, stødt og bidsig, sluttede sig udelukkende til Fananda, ikke blot Næsten af den Dag, men ogsaa de paafølgende, og Cyrilla befandt sig snart i den eenlige

Stilling, som hun havde stræbt at opnaae, men som for en saa venlig Natur som hendes var uendeligt smertefuld.

Al Fernandas Fritid belligedes fra den Tid af til Rupert: hun sang, passiarede og spadserede endnu mere med ham, end Evrilla havde gjort paa Freiland. Hun lod til at finde Fornøjelse i hans Munterhed, gik ind paa alle hans Fornøjelsesplaner, og modtog taknemmeligt og uden Betænkning, ikke alene alle de Galanterier og Foræringer, det faldt ham ind at byde hende, men ogsaa dem, Evrilla holdt det for sin Pligt at afflaae, og den Sidste begyndte endelig — med en blandet Høflighed, som hun fandt det umuligt at beskrive — at betragte Rupert som sin Søsters tilkommende Mand. Alle Fordelene ved et saa enskelt Parti gik klart op for hende; alle hans værdifulde Egenskaber traadte tydeligt frem; Alt, hvad hun noensinde havde hørt til hans Næs, gjensaldtes i hendes Hufommelse. Om sin Søsters Lykke følte hun sig tilfulde forvisset, og dog — hendes Tilfredsbed var ikke saa udeelt, som hun troede at den burde være. Hun søgte at fjerne sig roligt — og, som hun meente, umærkeligt — fra Dagligværelset; men uagtet hun blot tog sit Arbejde, sin Bog eller sine Tegneredskaber med ind i Værelset ved Siden af, hvor hendes Tante og Grev Glancef sadde, og Mellemdøren vedblev at være aaben, var Forandringen dog ubehagelig

for Rupert, og han begyndte at ride ind til Salzburg og søge Omgang der: han spiste ikke sjeldent til Middag med Officererne derinde eller deelto i deres Jagtpartier, hvorved han kom til at blive flere Dage borte ad Gangen. Hans Tante blev først overrasket, derpaa fornærmet; hun sagde, at han gjorde hendes Huus til en Gjestgivergaard, idet han lod hende beholde hans Tjenere og Heste, tog bort og kom igjen, som det passede ham bedst — det kunde altsammen være meget godt, dersom men han skulde gjøre hende Regnskab bestemt næste Gang, de traf sammen.

Femte Capitel.

Det tilsigtede Regnskab blev der ikke Noget af, naagtet den Dag, da Rupert vendte tilbage efter en lang Fraværelse i Tyrol, var af det Slags, som Baronessen i Almindelighed valgte til „Regnskaber,“ især med sine Niecer, sin Advocat, Forvalter eller Huusbolderiske. Det var en af disse Dage, da Varme-maaleren brat falder ned til Storm og Regn og ingen Bankning af utaalmodige Fingre mægter at faae Kbægsjølvet til at stige saa meget som til den udbuede Form, der dog tillader at haabe. Luften var kjendeligt varm, Himlen blaa, Solen skinnede prægtigt — Ingen uden en vejrkyndig Salzburger kunde med mistænksomt Dje have bevogtet den lille hvide Sky, der hang saa let over de bajerske Bjerger mod Vest, og der, ligesom den første onde Tanke, ikke syntes den Sorgløse værd at lægge Mærke til; men medens

stille Solskinsvejr straaledede omkring Landsstedet, var der aabenbart Nøse i den Luft, hvori Skyen svævede, den bevægede sig frem og tilbage, dens Størrelse forøgedes umærkeligt, og tilsidst begyndte den at snøve sig, lig en lang, mørk Slange, omkring det nærmeste Bjergs Top, medens der paa samme Tid bagved dette rejste sig Masser af tunge, truende Skyer, der snege sig langsomt hen ad Himlen. Rupert, som kjørte i en aaben Vogn nedensfor, tilligemed nogle af sine Venner, lo først ad deres Spaadomme om Storm, Regn og Hagl, men opdagede aldrig saa snart, at Solen skjultes og Mørket forøgedes med hvert Øjeblik, førend han blev ligesaa villig til at styrte afsted som de Andre. Han kjørte som en Rasende ad Salzburg til og naaede Byen, inden Stormen begyndte; men saa lunefuldt er den menneskelige Natur i Skikkelse af unge og raske Mandfolk, at Rupert nu fandt Fornøjelse i den stærke Bevægelse, forlod sine Kammerater ved Caserneporten og besluttede strax at tage ud til sin Tantes. De kunde protestere længe nok — han gav sine halvt skye, halvt hidsigte Heste Tøjlen og naaede Flodbredden i det samme Øjeblik, som Tordenen begyndte at rulle og Vinden i lange Strøg fejede hen ad Vejen, bøjede Træerne og rejste Hvirvler af Støv. Da han ikke kunde see meer end et Par Alen foran sig, Hestenes Hoveder ikke sjældent bleve

usynlige og hans lette Bogn svingede fra den ene Side til den anden ved enhver Bevægelse af de springske Heste, var han mere fornøjet, end han maa- ske havde havt Lyst til at vedgaae, da han naaede Omdrejningen til Baronessens Landsted. Uagtet den tilbagestaaende Vej kun var kort, blev han dyngvaad, inden han naaede Stedet, og maatte strax tye til sit Bærelse.

Medens han i Nag fuldendte en usædvanligt om- bygkelig Paaklædning og havde meget travlt med at borttage Sporene af nogle Dages Skjodesløshed fra sine lange Moustacher, fik han Bud fra sin Tante, om han vilde „komme til bende uden et Djævlis Op- sættelse“; men da han var vant til slige Begjæringer fra bende, lagde han slet ingen Bægt derpaa og gik en halv Time tid efter ned i Dagligværelset uden mindste Forudfølelse af, at Stormen inden Døre neppe var ringere end den udenfor.

Baronessen gik op og ned ad Gulvet, viftede med sit Lommelørklæde og talte højt og vredt. Cyrilla beldede sig over nogle Alpeblomster, der laae omkring paa Bordet foran bende, og legede ubevidst med dem, medens hendes Dine med Belymring vare fæstede paa hendes Søster, denne stod nemlig tæt ved Vinduet, til- syneladende uden Bevægelse, med Armene lidt overfors og oprejst Hoved, og betragtede den faldende Negn saa

opmærksomt, som om hun gjorde sig Umage for at tælle Draaberne.

„D, Rupert,“ udbrod hans Tante, saasnart hun viste sig, „aldrig er Du kommen belejliger. Som Hoved for vor Familie har Du Ret til at tale et Ord med ved saadanne Lejligbder, og skjøndt Fernanda siger, at det vil være Dig en ligegyldig Sag, hvem hun bliver gift med“

„Dig en ligegyldig Sag!“ udraabte Rupert og vendte sig hurtigt til sin Cousine; „Intet, som vedrører Fernanda, kan være mig en ligegyldig Sag, og med Hensyn til, hvem hun skal giftes med,“ tilføjeve han muntert, „da er der vistnok saa grumme Faa, der fortjene bende, at jeg føler mig fristet til at negte mit Samtykke forud.“

„Du ingen Spøg, Rupert,“ udbrod hans Tante taalmodigt, „denne Sag er ikke til at spøge over, kan jeg forsikre Dig, — endog Grev Glance, som var tilstede, dengang jeg fik Brevet, syntes formelig forstræffet ved Tanken om noget Saadant!“

„Virkelig? Han er altsaa ikke den Mand, vi ere ved at give Afslag?“

„Kan Du da ikke engang være alvorlig i fem Minutter, Rupert? Man skulde dog troe, at Du endelig maatte blive det, naar en af vore nærmeste Slægt-

ninger staaer i Begreb med at indgaae en affsvelig og ulige Forbindelse."

"Fernanda er den Sidste i Verden, af hvem man kan vente sig et saadant Skridt," sagde Rupert rolig. "Min Tillid til hende er ubegrændset."

"Dg dog var netop hun erklæret at ville ægte Oberst Bockenbeim!"

"Oberst Bockenbeim!" gjentog Rupert forbausset. "Ham — ham har jeg aldrig tænkt paa."

"Jeg ikke heller," sagde Tanten, "eller nogen af os — efter al Rimelig ed ikke engang Fernanda selv liges til for en Time siden, da jeg fik et Brev, hvori der anholdes om hendes Haand og spørges, hvad jeg er villig til at skjenke hende strax! Strax eller siden, ikke en Gylden, ikke en Kreuzer, jeg vil ikke engang give hende det borgerlige Udstrø, som passer til den Stilling, for hvilken hun synes at være saa afgjort en Forkjerlighed!"

"Forkjerligheden angaaer, skulde jeg mene, i dette Tilfælde Manden," bemærkede Rupert alvorligt.

"Ah, bah! hvor kan en Pige paa hendes Alder føle noget Saadant for en gammelagtig, skaldet pensioneret Dragonoberst — en Enkemand uden Titel eller Forbindelser eller"

"Hvad det vedkommer," sagde Rupert, "saa ere Standsfordomme i vore oplyste Dage"

„Kom nu ikke med revolutionair Snak,“ raabte hans Tante, vredt afbrødende ham, „men husk, at Du er Heved for en gammel Familie og bør aabne Fernandas Dje for, at hun staaer paa Nippet til at fornødre sig selv og os alle. Man skulde virkelig troe, at Du var tilbøjelig til, ligesom hun, at finde Giftermaalet særdeles ønskelig.“

„Paa ingen Maade,“ skvandt Rupert sig at udbrøde. „Jeg — jeg kan ikke bifalde — ønske, mener jeg — det vil sige — kort sagt, jeg mener, at istedetfor at tale baanligt om Oberst Bockenbeim, var det bedre at benvende sig fornuftigt til Fernanda.“

„Henvend Dig til hende, hvordan Du vil,“ sagde Tanten; „Du kan maaskee indvirke mere paa hende end jeg; men laan ikke Dre til, hvad hun falder paa at sige om sin afbængige og hjemløse Stilling.“

„Undskyld,“ sagde Rupert, „men jeg mener, at dersom hun laaner os Dre, ere vi ogsaa forpligtede til at laane hende Dre.“

„Ja, men det er ikke sandt. Jeg er aldeles villig til at lade hende være hos mig og har gjentagne Gange sagt hende, at jeg ikke har det Mindste imod at have hende i mit Huus.“

„Det har Du upaatvileligt heller ikke; men Spørgsmaalet er, om hun har Lyst til at blive der eller

ej. Tillader Du mig at tale med, Fernanda — maa jeg være Din Raadgiver?"

„Hun maa — hun skal tillade det," skreg Tanten. „Det er Din Pligt at tale med ved denne Lejlighed, og jeg forlanger, at Du skal gjøre det."

„Et forfærdeligt Ansvar," udraabte Rupert halvt leende, idet han forlod Bærelset; „men vi ville ikke give Tableauer for Din Morstabs Skyld," sagde han, idet han nikkede til hende og derpaa roligt og omhyggeligt laasede Mellemdøren.

„Du seer, Fernanda," sagde han og satte sig, med en paatagen grundig Mine, ned i en Lænestol, „Du seer, at Nødvendigheden og min Tantes Befalinger tvinge mig til at tage Dig i Skole. Kom nu og lyt til Klogskabens Raad og Advarselens Ord gennem „Hovedet for Din Familie." "

Men Fernanda stod ubevægelig; Fastbed var at læse i hvert af hendes Ansigtstræk.

„Du seer usædvanligt stiv ud," vedblev han; „vil Du ikke bæbre mig med Din Fortrolighed og gjøre mig bekendt med Enkeltbederne af dette ligesaa underlige som pludselige Giftermaalsproject?"

„Alt dette kan være meget morjomt for Dig, Rupert," sagde Fernanda stødt og kastede sig i den nærmeste Stol, „men jeg kan ubeldigviis ikke finde det saaledes."

„Na Snaf! Du vil da ikke bilde mig ind, at Du bryder Dig det Mindste om, hvad Tante har sagt?“

„Nej, og heller ikke om, hvad Du maaskee siger.“

„Det er jo en formelig Opstand,“ sagde Rupert og rullede sin Stol saa langt ben til hendes, at han havde fri Udsigt over alle hendes Træk. „Du mener det alvorligt, seer jeg, og — jeg — maa troe Alt, hvad Tante har sagt.“

Fernanda vendte sit Hoved bort og taug.

„Vil Du tale med mig eller ej?“ spurgte han efter et Ophold.

„Jeg — kan ikke.“

„Og hvorfor ikke? Forestil Dig blot i en halv Time tid, at jeg er Din — Din Bedstefader eller saadant Noget.“

„Min Bedstefader! der skulde saameend Indbildningskraft til.“

„Broder skulde jeg maaskee have sagt; men det er mig for romantisk og ovenikjøbet temmelig farligt.“

„Farligt?“

„Ja, Du veed nok, at antagne Brødre saa tidt forvandle sig til Elskere.“

„Gjøre de?“ spurgte Fernanda med sletdulat Forlegenhed, medens hun legede med et Armbaand, som

Nupert havde foræret vende, Dagen efter at han var kommen.

„J Romaner altid, idetmindste saa vidt min Erfaring strækker sig, og Romanerne ere jo, efter hvad man siger, eller bør dog være, Malerier af Livet. Jeg har tidt ønsket mig Søstre, og glædet mig over at have Noget, der ligner dem saa meget som Cousiner.“

„Det havde jeg ikke tænkt,“ sagde Fernanda „Du yttrede ingen Vængsel efter at see og kjende os, da vi kom tilbage til Tydskland.“

Hun overraskedes af det Indtryk, disse Ord gjorde paa ham. Der forløb meer end et Minut, førend han alvorligt sagde: „Min Opsættelyst er bleven straffet strengt; den stemte Cyrilla ugunstigt imod mig — og — Du synes hverken at have glemt eller tilgivet den.“

Fernanda prøvede paa at benægte dette; men hun stammede og blev forvirret. Han lagde ikke Mærke dertil og vedblev uforstyrret: „D, jeg veed, at J begge have lært at finde Gæder i mig, — dette lukkes de fleste Folk paa en eller anden Maade; men Du veed, at jeg ønskede noget Mere, og attraaede det, Du erklærer at føle for Oberst Bockenbeim.“

„Oberst Bockenbeim“ gjentog Fernanda, idet hendes Ansigtssfarve forbrøjedes og hendes For-

legenhed blev saa tydelig, at Rupert omsider fik Øje derpaa og sagde:

„Undskyld, at jeg har tvivlet om Muligheden af, at det var Din Beslutning at ægte ham jeg begynder at frygte, at jeg skal fornærme Dig, dersom jeg siger, at det forekommer mig underligt, at Du kan finde noget Nandsbeslægtet eller Tiltrækkende ved en Mand, der er saa saa“

„Saa inderligt kjedsommelig som Oberst Fockenbeim, vilde Du sige,“ afbrød Fernanba ham. „Sandt nok, han er hverken munter eller smuk eller ung; men jeg tænker, at jeg inden lang Tids Forløb skal komme til at synes ret godt om ham, og“

„Min kjære Fernanda! dersom Du blot finder Dig i, eller haaber at skulle finde Dig i Manden, da kan jeg oprigtigt slutte mig til Tante i den Umage, hun gjøre sig for at faae Dig fra et Giftermaal, der saa lidet lover at ville bidrage til Din Lykke; lad hende svare ham saaledes paa hans Brev, som hun onsker!“

„Dersom Du blot en halv Time kunde sætte Dig i mit Sted, Rupert, saa vilde Du tale anderledes. Husk, at jeg er fattig og styg, og har det meget ubehageligt her. Svritta tager rimeligviis til Exfort igjen; baade Melanie og Præsidenten have bedt hende indstændigt

derom, og saa er jeg alene her i Huset — alene med Tante, uden i min Nærhed at have Nogen, som bryder sig om mig, eller som jeg kan bryde mig om; men Du kan ikke engang forestille Dig det Forfærdelige i en saadan Tilværelse."

"Det troer jeg dog," svarede Rupert grundende; „men skulde det ikke være muligt at finde Nogen, som passer bedre for Dig, end denne Oberst Bockenheim?"

„Du mener, med Hensyn til Stand?"

„Jeg mener, i enhver Henseende."

„Maaskee; men Du glemmer, at man maa vælge mig. Stygge Damer kunne endnu mindre vælge selv, end andre, og jo snarere de lære at beundre og elske, uden at vente Gjengjæld, desbedre for dem."

„Desbedre for os alle," sagde Rupert; „der gives kun Saa, som ikke een eller anden Gang har erfaret Sligt."

„Med Dig er det dog nok ikke Tilfældet," sagde Fernanda.

„Din Trivsel vilde være meget smigrende, dersom det ikke var mig bekendt, at Du vidste det Modsatte."

„Jeg jeg veed Intet jeg"

„Er det muligt, at Cvrilla ikke har fortalt Dig det?"

Hvert Ejer af Modme forled Fernandas Træk, idet hun saae spørgende hen til den Ende af Værelset,

hvor hendes Søster sad. Cyrilla undgik hendes Blik ved at lægge Hovedet paa sin Arm, der laa udstrakt paa Bordet foran hende, og idet hun gjorde dette, blandede hendes smukke lange Lokker sig sunderligt med de vilde Blomster, der laae udbredte derpaa.

Der paafulgte nogen Tausbed; Rupert brød den ved at sige: „Det nytter ikke at tale derom nu; det var den første store Skuffelse i mit Liv — den anden er bleven den Dydagelse, at endog det Venskab, som jeg haabede altid skulde bestaae mellem os, siden er ophørt aldeles fra Cyrillas Side.“

Maaskee ventede han at børe denne sidste Paa-stand modsagt; han iagttog spændt sin Cousines ubevægelige Skikkelse i nogle Djeblikke og vendte sig derpaa aldeles bort fra hende.

„Vi ere komne bort fra vort Gemme, Fernanda, og jeg formaaer nu ikke ret at skjelne min egen Interesse fra Din. Saavidt jeg kan forstaae, synes imidlertid Ønsket om at slippe bort fra min Tantes Beskyttelse, som hun kalder det, stærkt nok hos Dig, til at Du redebent vil modtage enhver Mandens . . . hvorfor da ikke min?“

Fernanda rystede nedslaaet paa Hovedet.

„Alt det Fortræffelige i denne Plan er aldrig gaaet op for mig, førend i dette Djeblif,“ vedblev han og skod sin Stol nærmere hen til hendes.

„Umuligt, Rupert, medmindre . . . Du var gift.“

„Ja, men troer Du ikke, at en gammelagtig Slægtning i den allerførste Tid kunde træde istedetfor en Kone? En Tante til min Moder kunde vistnok betragtes til at opbolde sig hos os . . . hos Dig . . . paa visse Vilkaar . . .“

Fernanda betænkte sig; Ruperts Huus og Ruperts Jeg fremstode for hende i ubestemte, men tiltrækkende Synet, og i et Djeblik fik hendes Høveljer Overhaand over hendes Forstand. Hun gik hen til sin Søster, lagde sin Haand paa hendes Skulder, bukkede sig ned til hende og hviskede: „Hvad synes Du, Cvrilla? Kunne vi . . .? bør vi . . .?“

„Jeg kan ikke, jeg bør ikke,“ svarede Cvrilla og saae sorgmodigt ivejret.

„Spørg hende, om hun har Lust til at boe paa Freiland,“ sagde Rupert, „naar jeg lover, aldrig at komme der.“

„Nej,“ sagde Fernanda; „hun har Det — det kunde aldrig gaae an.“

„Saa maae I,“ sagde Rupert noget utaalmodigt, „vise mig, paa hvad Maade jeg kan være Gode til Nytte . . .“

„Du kan Intet gjøre for os,“ sagde Fernanda, som nu gjenvandt sin sædvanlige Bestemtbed, „vi maae selv handle.“

„Da e hvad har Du i Sinde at gjøre ved Bockenbeim?“

„Lad Tante skrive, hvad hun vil — det vil da sige: i besflige Udtryk.“

„Na, Du kan være vis paa, at hun vil være besflig nok, da hun efter al Sandsynlighed ønsker at conservere ham for sit Bistbord til Vinter. Du bryder Dig da vel ikke om at træffe sammen med ham?“

„Ingenlunde,“ svarede Fernanda roligt; „Tante havde fuldkommen Ret, da hun sagde, at jeg aldrig havde tænkt paa ham forend for to Timer siden.“

„Der er Noget i denne Sag, som jeg ikke rigtigt ferstaaer endnu,“ sagde Rupert; „Du maa have haft en eller anden bemmelig Grund til det Foregivende, at Du ønskede at ægte Oberst Bockenbeim; at det var Foregivende, tvivler jeg ikke længer om!“

„Ikke saa meget som Du troer,“ sagde Fernanda, idet en pludselig Rødme gik over hendes Ansigt. „Jeg har besluttet at gifte mig, saasnart jeg kan, for at komme bort fra dette Huus. Den sunde Fornuft siger mig, at mit Balg kun vil være indskrænket; jeg finder ikke særdeles Behag, men heller ingenlunde Misbag i Oberst Bockenbeim“

„Maaskee Du finder særdeles Behag i en Anden,“ skyndte Rupert sig at sige.

„Maaskee.“

„Ab!“ udbrod Rupert; „nu seer jeg, hvorledes det er fat med os. Da alle andre Mandfolk ere blevne os ligegyldige eller ikke taale nogen Sammenligning med vort Ideal, saa“

„Skaan mig, Rupert,“ udbrod Fernanda med fletdulgat Bevægelse; „af Dig har jeg idetmindste aldrig ventet at blive spottet eller latterliggjort.“

„Intet kunde være fjernere fra mine Tanker,“ sagde Rupert forsvarende sig; „jeg har i Sandhed saa høje Tanker om Din Forstand og Tømmekraft, at jeg er overbevist om, at hvemsombest Du finder værd at synes om, er en prægtig Fyr, og jeg formelig længes efter at lære ham at kjende. Maaskee kjender jeg ham allerede. Har jeg ikke seet ham her? Sig mig blot hans Navn, og lad mig sørge for Resten.“

„Der er Intet at sørge for,“ svarede Fernanda med tilkæmpet Fatning; „han har ingensinde tænkt paa mig, og jeg meer end formoder, at han nærer Hengivenhed for en Anden.“

„Du tager vist fejl,“ sagde Rupert grundende; „han kan have Grunde til at tie, som Du ikke kjender, og at han ingensinde har tænkt paa Dig — det kan jeg ikke troe.“

Fernanda saae pludseligt op, iagttog i et Par

Sekunder sin Fætters tankefulde Mine og forlod derpaa Bærelset.

Han rejste sig, gik hen til Cyrilla og sagde næsten hvistende: „Hun troer, at han nærer Hengivenhed for Tante; jeg kan ikke troe noget saa Dagvendt.“

„Hvem mener Du?“

„Glanek.“

„O, nej; han bryder sig ikke om Noget i Særlhed og kommer her af Bane.“

„Andre kunne have baaret sig saaledes ad; men Glanek er ikke den Mand, om hvem man kan antage, at han vilde tilbringe Dag efter Dag her, dersom det ikke var enten for Din eller for Fernandas Skyld; men maaskee han foretrækker Dig?“

„Ingenlunde; foretrækker han Noget, saa er det hende.“

„Da maa det være, som jeg længe har gjettet, og jeg vil have den sande Sammenbæng at vide endnu i Aften.“

„O nej, gjør ikke det; Du vil kun frembringe større Forvirring.“

„Der vil netop slet ingen Forvirring blive.“

„Jo, og af værste Slags. Jeg beder Dig at

lade Sagen staae ved sit Værd og aldrig at omtale den meer."

„Det er umuligt, Cyrilla! Gjør jeg det, da indgaaer Fernanda et eller andet uoverlagt Giftermaal, som hun kommer til at fortryde bele sit øvrige Liv igjennem. Saadanne Ting ere aldeles sædvanlige i vor Familie, uagtet ingen af os er bleven anseet for at mangle Forstand. Jeg kunde nævne et heelt Dusin Alderkroner — baade Mandfolk og Damer, — der have giftet sig i en aldeles ubegribelig Hast og Ubetænkksomhed; man skulde saamænd troe, at det var en arvelig Skade!"

Cyrilla begyndte selv at nære nogen Tvivl i saa Henseende; men hun prøvede ikke paa at udtale den, førend hun saae Rupert staae i Døren til hendes Santes Dagligværelse; da sprang hun hen til ham, lagde sin Haand paa hans Arm og bad ham vente et Djeblik — „bare et lille Djeblik."

„En heelt Time, om Du ønsker det," sagde Rupert, idet han langsomt vendte sig om og med nogen Overraskelse iagttog hendes skiftende Ansigtssfarve.

„Jeg veed ikke, om jeg tør tale eller ej, . . . Maa skee det var Uret at røbe Fernanda . . . men for at forebygge pünlige Fejltagelser og — og — fremme hendes Lykke, maa jeg sige Dig at

. jeg er vis paa, hun ikke meente
 ikke tænkte paa Grev Glancek for lidt siden."

"Det gjør mig ondt — Polyak maaskee?"

"D, nej!"

"Hvem da?"

"Jeg troer . . . jeg tænker . . . jeg . . . er
 næsten vis paa . . . at det var Dig."

"Hvad!" udraabte han, idet han drog hende hen
 til Vinduet, og forskende saae hende i Ansigtet, —
 "Hvad mener Du?"

"Jeg mener, at Fernanda holder af Dig," svarede
 hun hastigt, "og, o Rupert, dersom Du kunde"

"Å — ej Cyrilla jeg kan — ikke. Jeg
 holder af Fernanda — holder af hende som Du af
 mig — forstaaer Du mig? Og hun nærer,
 som jeg stoler paa, samme Følelse for mig, men intet
 Andet, derom er jeg overbevist. Hvor meget sand-
 synligere er det ikke, at hun, der er saa fornuftig,
 har fattet Hengivenhed for Grev Glancek, hvem hun
 har kjendt i et heelt Aar, og i den Tid seet hver Dag
 næsten hele Dagen, end for mig, til hvem hun kun har
 et Par Ugers Bekjendtskab og kjender Lidet eller Intet?"

"Ja, men man bliver saa intim med Dig paa kort
 Tid," sagde Cyrilla, "og," tilsvøiede hun, lidt rød-
 mende, "i Forstningen viste Du hende uidentivl en
 meget paa-faldende Opmærksomhed."

„Ikke nogen større, end jeg viser enhver Dame, der synger godt og taler bebageligt.“

„Jeg frygter for, at hun ikke har været bekjendt med denne Din Sædvane.“

„Misforstaaelsen — dersom her finder nogen Sted, —“ sagde Rupert, „er kommen af, at hun ikke har kjendt min ulvkelige Tilboielighed for Dig; men jeg kan ikke Andet end endnu have nogen Mistanke om, at Glance“

„Jeg forsikrer Dig,“ sagde Eyrilla, „at han blot kommer her, for at vassiere med Tante.“

„Om Polvak troede jeg det,“ svarede Rupert; „men han var endnu ung nok til at beundre en gammelagtig Dame. Glance er kommen ud over alt det. Hans Regiment tager bort om et Par Uger; maaskee har han ønsket at opsætte en Forklaring til lige for sin Bortrejse. Af en Mængde Grunde kan jeg godt tænke mig Muligheden deraf jeg gad vide, hvad Tante vil sige: hun kan neppe sætte sig imod et saa rimeligt Parti.“

„Du taler affurat som om det var en sat Met.“

„Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke bliver saa endnu i Aften,“ svarede Rupert smilende. „Glance har med mig længe ledt om en Kone eller, som han saa elsteværdigt udtrykker det, „en Moder til sine Børn“, og hvis Fernanda ansaae gamle Bockenheims Tilbud for

værdt at tage i Betragtning, vil hun rimeligviis ikke siage Nej til en bedre Mand. Tilbageholdenhed fra hendes Side vilde være latterlig, efter at hun nylig med en saa høj Grad af Bestemtbed har erklæret sig tilbøjelig til at indgaae Ægteskab!"

"Du spotter hende, Rupert!" sagde Cyrilla bebrejdende.

"Ingenlunde. Hun er saa forstandig, som jeg troede at skulle have fundet Dig for et Aar siden, da Du viste Dig langt mere romantisk end selve Melanie!"

"Du er aabenbart misfornøjet med os begge," sagde Cyrilla, "og maa kalde mig romantisk eller hvad Du lyfter, men sig ikke, at Fernanda er forstandig, i en Tone og med et Blik, som forandrer Meningen deraf til „beregrende.“"

"Eller klog," sagde Rupert uforstyrret. "Fernanda vil aldrig lade sin Indbildningskraft løbe af med sin Fornuft. Hendes Lyster ere beskedne, ville derfor rimeligviis gaae i Opfyldelse, og hun har al Udfigt til at blive en tilfreds, om end ikke fuldkomment lykkelig Kvinde."

I det Samme kom en Tjener ind og meldte, at Middagsbordet var anrettet. Døren aabnedes paa vidt Gab, og Baronessen gif hen til Rupert.

„Alt er paa det Nene,“ sagde han og nikkede med sit Hoved.

„Mener Du, at hun aldeles har opgivet ham?“

„Ja; Du kan sende en Courcer til Salzburg, saasnart Du behager.“

„Kostede det Dig meget Bryderi?“

„Ikke det mindste; hun brod sig ikke om ham. Hvor er Glancek? Jeg syntes, jeg saae ham gaae forbi Vinduet lige nylig. Fortæl ham ikke noget om, at Fernanda endnu for en Time siden tænkte paa at modtage dette Tilbud.“

„Nej naturligvis,“ sagde Baronessen. „Han syntes heelt forbauset over, at Oberst Wockenheim havde haat den Frækbed at frie til en af mine Nieceer! Han var formelig fortrydelig derover, kan Du vide!“

„Ja, det troer jeg.“

„Og uagtet han maatte tage tilbage til Salzburg,“ vedblev hun, „saa sagde han, at Intet skulde afholde ham fra at komme igjen, for at høre Udfaldet af min Forhandling med hende.“

„Det glæder mig højslig, at Uvejret har forsinket hans Gjenkomst indtil nu“ sagde Rupert, men standsede i det Samme, thi Grev Glancek og Fernanda kom ind i Bærelset, hver ad sin Dør, og de gik alle tilbords.

Tordenvejret havde udraaset, og baade Døren og

Binduerne til en landlig Veranda stode aabne, for at indlade den svale Luft, der duftede igjen af Blomsterhavens Bellugt. Prægtige Solstråler begyndte at bane sig Vej gennem Stakittet og Løvværket derpaa, og syntes at slagre omkring det massive Sølv-Kaffeservice, som blev opstillet i dets Skygge. Rupert rejste sig fra Bordet og udbrød: „Hvor friskt og livlig seer Haven dog ikke ud i Aften!“ Efter derpaa at have gaaet en Spadseretur og taget et Overblik over den foranliggende vidtstrakte og afværende Slette, ved hvis Ende de bairiske Bjergerne pludseligt rejste sig med tydelige Omrids i den klare Luft, tilføjede han: „Hvor pragtfuldt! Hvad ere dog Parke og Lyttbaver i Sammenligning med en Udsigt som denne? Alle Menneskets Bestræbelser for at frembringe et Sted synke ned til Ubetydelighed ved Siden af Naturen i en saadan Stil!“

„En herlig Besiddelse, naar den blot ikke kostede saa meget at vedligeholde,“ bemærkede hans Tante med kjendelig Tilfredshed. „Jeg kan indbilde mig, at det er min, skjøndt min Ejendom i Birkeligbeden ikke strækker sig ud over det lave Hegn hjst henne ved Havens Ende.“

„Dersom Du nogensinde faaer Lyst til at sælge den, saa lad mig det v.de,“ sagde Rupert.

„Du skal have den for godt Kjøb, dersom,“ tilføjede

bun og rørte spøgende ved hans højre Haand, „dersom Du blot vil bære en simpel Guldring paa een af disse Fingre.“

„Om en otte-ti Mar ville vi tale derom,“ svarede Rupert roligt, „og jeg skal ikke glemme Dit Tilbud, thi jeg har aldrig seet noget Sted, der var saa skikket til at tilbringe Hvedebrødsdage paa som dette — her er ingen vidtlobende Corridorer og evindelige Rækker af Bærelser, hvor Folk gaar fejl af hverandre, men Alt er net og tæt og smaat. Boudoirret er til de folsomme Djeblikke, denne Veranda til Løfter om evig Kjerlighed dog, jeg frvater, at Udsigten fra begge Steder er saa storartet, saa opbejst, at den vilde tjene til ideligt at minde En om Ubetvælgeligheden af En selv og af alle Ens Ord og Gjerninger.“

„Jeg har aldrig fundet, at Udsigten mindede mig om noget Saadant,“ sagde Baronessen. „Bore Ord og Gjerninger ere tidt af stor Betydning for os selv og ikke sjeldent for Andre med,“ tilføjede hun og kastede et Blik hen paa Cyrilla, som stod lænet til Stakittet og viklede en Caprifoliumgreen omkring sit Haandlede. Paa denne Tale, som skulde være et Slags Bebrejdelse til Rupert, fulgte en Pause, hvorefter hun gjentog: „Ja af stor Betydning for Andre, og dersom jeg havde vidst Alt, hvad jeg nu veed, vilde jeg aldrig have tilladt Cyrilla at tage til Freiland.“

„Jeg vilde ønske,“ sagde Cyrilla, uden at see op, „at jeg i dette Djævlisk var paa Steenbalconnen der og havde Melanie ved Siden af mig.“

„Jeg har hørt saa Meget om den Balcon,“ sagde hendes Tante, „og Lindealleen og Søen, at dersom jeg ikke kjendte noget til den Gam, hvori Freiland ligger, vilde jeg have holdt Stedet for et reent Paradis.“

„Det lykkedes Melanie og Cyrilla at gjøre det meget muntert der,“ sagde Rupert; „jeg var sjelden tilbragt sex Uger paa en behageligere Maade end der sidste Aar.“

„Og jeg aldrig,“ sagde Cyrilla.

„Men Du synes at have efterladt al Din Munterhed paa Balconnen og i Lindealleen,“ saade hendes Tante med Gentydning, „og at være vendt tilbage til os som et heelt andet Væsen.“

„I den Tid, som siden var forløben, har hele mit Livs Ulykke ophobet sig,“ sagde Cyrilla med en sagte, melancholsk Nost, uden at vide det Mindste af den forskjellige Betydning, der tillagdes hendes Ord. Hendes Tante og Grev Blanck saae hen paa Rupert, hvem de antog for at være Hovedarsag i hendes Ulykke, og da de saae, at han tilsyneladende var aldeles optagen af Forberedelserne til at tænde en Cigar, folte de begge en ikke ringe Grad af Indignation, og Ordene „det baardbjertede Menneske“ vare meget nær ved at undslippe den skikkelige Greves Læber.

Eaa rolig som den, der veed sig uskyldig, vedblev Rupert sin Eysfel, indbød derpaa Glancek til at følge hans Exempel og begyndte at spadserere op og ned ad de endnu vaade gruuslagte Gange i Haven.

Baronessen betragtede den gennemvædede Jord, de drøppende Træer og Buske, endelig sine meget tynde Skoe, og betænkte sig paa, om hun skulde følge med dem eller ej. Hun var en af de Damer, der umuligt kunne tænke sig, at de nogensinde kunne komme ubelejligh — en Fejl, som ikke er usædvanlig hos dem af hendes Kjen, der i deres Ungdom have udmærket sig ved Skjønhed, men som gjør dem særdeles besværlige i deres ældre Aar. Ved denne Lejlighed hørte Baronessen, til Held for Ruperts gode Lyne, at Oberst Vockenheim nylig var kommen og ønskede at tale med hende. Hun vendte sig til Fernanda og bemærkede: „Rupert har sagt mig, at Du har bestemt Dig til at aflaae dette yderst upassende Parti — jeg skal besørge det paa den mindst stødende Maade, som det er muligt, og agter at foreslaae Oberst Vockenheim, at han vedbliver at komme her; dette vil forebygge al Mistanke om det Skete. Jo mindre der tales eller vides om saadanne Sager, naar de ikke ere af en glimrende Art, desto bedre.“

„Det er i ethvert Tilfælde det Bedste,“ svarede Fernanda, da hendes Tante fejede forbi hende med vigtig Mine.

„Jeg haaber, at Du virkelig mener, hvad Du nylig sagde, Fernanda,“ bemærkede Cyrilla, da de vare alene; „i saa Tilfælde behøver jeg nemlig ikke at frygte, at Du er misfornøjet med min Tavshed angaaende Rupert.“

„Det behøver Du ikke at frygte; skjøndt den for et Øjeblik overraskede mig, og ikke behageligt, bifalder jeg den dog efter nærmere Overvejelse. Jeg finder at enhver Dame ved Grens Love er forpligtet til at bevare en saadan Hemmelighed, naar en Mand ved directe Henvendelse til hende giver hende Magt til at domme og svare ubindret. Jeg troer — jeg haaber at skulle have handlet ligesaadan, om jeg havde haft Proven at bestaae. Med en Smule Erfaring i saadanne Ting havde jeg uden tvivl gjettet, at det var Dig, som drog Rupert herhen og fik ham til at blive her; men Din Adfærd imod ham har været saa rolig og grændset saa nær til Lige-gyldighed, at en større Jagttager end jeg turde være bleven skuffet.“

„Da har jeg skuffet, medens jeg stræbte efter at undgaae Skuffelse. Min Hensigt var at vise Rupert, at de forandrede Omstændigheder ikke havde fremkaldt en forandret Følelse.“

„Jeg antager, at Du har handlet rigtigt,“ sagde Fernanda, „men jeg har en lille Mistanke om, at Tiden vil bevirke den Forandring, han saa aabenbart ventet.“

„Tiden,“ sagde Cyrilla sørgmodigt, „kan kun forøge min Ulykke.“

„Er det da muligt, at Du endnu vedbliver at bryde Dig om denne uværdige Forndorff?“ udbrod Fernanda. „Havde jeg været i Dit Sted, saa vilde jeg have fattet Had til ham for længe siden.“

„Jeg har ogsaa undertiden tænkt, at jeg næsten hadede ham,“ svarede Cyrilla med et Suk, „især i den sidste Tid.“

„Maaskee,“ sagde Fernanda, idet hun bøjede sig forover og forgjæves søgte at faae et Djekast af sin Søster, „maaskee Du i den sidste Tid har begyndt at overføre Din Tilbøjelighed paa Rupert?“

„Nej, nej, nej,“ udbrod Cyrilla hurtigt, „paa ingen Maade — jeg har aldrig tænkt paa Eliot — jeg vilde ikke for nogen Pris gjøre mig skyldig i en saadan Svaghed.“

„Skyldig!“ gjentog hendes Søster; „jeg skulde mene, at der hverken var Skyld eller Svaghed i at foretrække Rupert for alle andre Mænd.“

„Nej, naturligviis“

„Det vil sige,“ sagde Fernanda, rettende sig selv, „saalænge til man er bleven gift med en Anden.“

„Tanken om Giftermaal har ret bemægtiget sig Dit Sind,“ bemærkede Cyrilla.

„Det negter jeg ikke,“ svarede Fernanda, „og da

vi ere alene, tilstaaer jeg ligesvem, at jeg har besluttet at modtage det næste antagelige Tilbud, selv om det kun skulde være en ny Udgave af Oberst Bockenheim. Hvis Moder havde levet, havde jeg tænkt og handlet anderledes; men tilbringe de bedste Aar af mit Liv med at være til Selskab for Tante, det er Noget, jeg ikke vil finde mig i, dersom jeg kan undgaae det; desuden," tilføjede hun med dæmpet Røst og flyttede sig saa nær hen til sin Søster, at de begge kom til at lege med den samme Caprifoliumgreen, „desuden saa, skjøndt vi ere aldeles overbeviste om, at Tantes Liv i Virkeligheden er pletfrit, tænke Andre dog ilde derom og tale foragteligt om hende, og det er afgjort til Skade for os at være her i Huset. Hvad anden Tilflugt have vi da end Giftermaal?"

Cyrilla prøvede ikke paa at besvare dette, og Fernanda vedblev: „Ligesom Du, Cyrilla, har jeg i en kort Tid drømt den første Kjerligheds Drøm, men, heldigere end Du, er jeg vaagnet af den paa en rolig og naturlig Maade, og der er Intet tilbage af den uden et svagt Minde om Haab, Dvivel og Frygt — Alt Frembringelser af min egen Phantasi — og dog har den ladet mig meer end nogensinde føle min forladte Stilling."

„Du er ikke mere forladt end jeg," sagde Cyrilla.

„Jo," svarede Fernanda, „thi jeg føler mig aldeles ene i Verden."

„Er jeg da Ingen?“ spurgte Cyrilla og tvang sig til at smile; „er min Kjerlighed Intet værd?“

„Vi kunne kun være hinanden til liden Nytte — den Jord, vi træde paa, er ikke engang vor længer, end Tante tillader os at gjøre det,“ svarede Fernanda bitter.

„Det var ikke det, jeg meente — jeg finder blot, at saa længe vor Hengivenhed for hinanden ikke aftager, ere vi ikke aldeles forladte.“

„Jeg gjør Dig nødiqt Bebrejdelser, Cyrilla; men det nytter ikke at prøve paa at skjule, at Din Kjerlighed er aftagen betydeligt, siden Du var i Nordtyskland; Du har imidlertid vundet Melanie for Dig, og hun har et Hjem at tilbyde Dig! Hun har ingenfinde bedt mig om at tage til hende; jeg veed ikke engang, om de lange Breve, Du saa tidt faaer fra hende, nævne mit Navn eller ej. Jeg haaber kun, at hun ikke er taabelig nok til at opelske den Lønning af Interesje, Du maaskee endnu nærer for Gren Zorndorf; det vilde være uderst utilgiveligt, uderst brødefuldt! Lyt til det bedste Raad, jeg kan give Dig, Cyrilla! forjaag denne falske, gjerrige Mand fra Dit Sind, og vend Dig til Rupert; ved at fremme hans Lykke vil Du sikke Din egen. Tro mig,“ tilføjede hun, idet Taarerne trængte sig frem i hendes

Øjne, „jeg siger dette uden nogen af de beregnende Bervæggrunde, Du idelig tillægger mig.“

„Jeg veed det,“ svarede Cyrilla, „jeg vilde ønske, at Dine Raad altid havde staaet mig nær; jeg vilde da være bleven forskaaenet for uberegnelig Ulykke.“

„Bed nogen Fasthed og stadig Bestræbelse,“ sagde Fernanda, „troer jeg, at enhver fornuftig Kvinde med Tiden kan betvinge en haabløs Tilbøjelighed, og i et Tilfælde som Dit, hvor Gjenstanden for den har vist sig at være saa uværdig til den, kan jeg neppe foreskille mig nogen Vanskelighed derved. En saadan Opførsel vilde hos mig have oprykket al Hengivenhed med Nøde, og det bedste Middel er da at omplante den til en bedre Jordbund.“

„Gre ing-n af Dine Planter nogensinde visnede af at blive oprykkede og omplantede?“ spurgte Cyrilla med et melancholisk Smil, da hun i det Samme saae sin Søster gaae hen til en Samling erotiske Planter, der vare en Gjenstand for hendes særlige Dmhu, men som, da det nu var Sommer, vare blevne satte i Jorden og havde maattet udbolde den sidste Storms Angreb. Enten vare de blevne fuede og knækkede i den Grad, at de udkrævede al hendes Opmærksomhed, eller ogsaa ønskede hun at ende en unyttig og piintlig Samtale. Spørgsmaalet forblev ubevaret, og da Cyrilla saae hendes smaa blege Gænder bevæge sig

travlt omkring mellem Levningerne af Blade og Blomster, gik hun ind med et Suf over, at hendes Sands for saadanne sjælløse Ting næsten var aldeles forsvunden.

Næsten en Time efter fandt Rupert endnu sin Cousine svislende med sine skædelidte Planter. Han stod et Par Minutter ved Siden af hende og betragtede hende tavs; men da han mærkede, at hun hverken tænkte paa at see op eller standse med sin Sysel, sagde han med dæmpet Røst: „Fernanda, jeg vilde gjerne tale med Dig.“

„Tal jeg kan godt høre paa Dig og binde disse Fuchsiaer op paa een Gang. Har Du nogensinde seet noget saa Deiligt som denne fulgens? Blomsterne ere formelig cobenillefarvede, og denne yndige lille microphylla, der endnu er saa spæd, at de andre Planter give den Ly for Binden, og“

„Jeg mærker, at Du tænker for meget paa Dine Fuchsiaer til at kunne skjenke mig nogen Opmærksomhed,“ sagde Rupert, men bukkede sig i det Samme med sit sædvanlige Galanteri, for at undersøge Manten.

„Af Alt, hvad Covilla har fortalt mig om Havenne paa Freiland, maatte jeg drage den naturlige Slutning, at Du holdt af Blomster.“

„O, det gjør jeg ogsaa men i dette Øjeblik interesserer Du mig tusinde Gange meer end

Haverne paa Freiland eller noget andet Sted, og dersom Du vil tillade mig at vedblive vor sidste Samtale"

"Nej Tak, Rupert," skyndte Fernanda sig at afbrude ham og gik benimod Verandaen, „jeg vilde, om muligt, hellere reent glemme den. Du kan let forestille Dig, at det ikke er behageligt for mig at blive mindet om den."

"Jeg kan imidlertid ikke Andet end betragte det som et Held, at Du saa oprigtigt fortalte mig, hvorledes Du havde besluttet at gifte Dig, saasnart der frembød sig en Lejlighed, for at kunne forlade Tantes Huus. Det fik mig til lige nylig at afstøffe Glaneck en Forklaring, som har faaet et særdeles tilfredsstillende Udfald. Hvis Du imidlertid ikke føler Dig istand eller oplagt til at droske to Egteskabstilbud paa een Dag, nu jeg kan jo bede ham komme lidt tidligere imorgen. Efter han i saa mange Maanedes har baaret Haabets og Frugtens Niverlinger med en Saalighed, som er mig aldeles ubegribelig, kan et Par Timer før eller senere nu kun gjøre ham lidt til Sagen "

"Jeg forstaaer Dig ikke," sagde Fernanda og vendte sig om.

"Glaneck har bedt mig gjøre Dig et formeligt Tilbud om hans Haand. Tante kan neppe misbillige

det og Du ligesaa lidt, hvis jeg ikke tager reent fejl."

"Nupert Nupert," udbrød Fernanda, "Du har misforstaaet mig og misledt Grev Glaneck!"

"Jeg ikke," svarede Nupert, "skjøndt jeg vel har paaafkyndet Sagens Gang. Han havde længe bavn i Sinde at bede Dig forlade Salzburg med ham. Hør, Fernanda, hvad vil dog Tante sige?"

"Det veed jeg ikke det ændrer jeg ikke det men Du forlanger for meget af mig, Nupert. Jeg kan ikke bestemme mig saa hurtig!"

"Det er ubegribeligt!" udbrød Nupert; "Du betænker Dig paa Glaneck, som har næret en oprigtig Hengivenhed for Dig i flere Maaneder og tilfulde kan forstaae og vurdere Dig, og Du vilde have sagt Ja til Bockenheim, som"

"Du behøver ikke at tydeliggjøre mig Forskjellen," sagde Fernanda rødmende. "Jeg indseer den fuldkomment."

"Derom er jeg overbevist," sagde Nupert, "og netop derfor overraster det mig, at Du betænker Dig."

"Kan Du ikke holde mig tilgode, at jeg vægrer mig noget ved at sige Ja til to Mænd paa een Dag?" sagde Fernanda og prøvede paa at lee, men kunde kun med Vanskelighed holde sine Taarer tilbage.

"Na, Bockenheim maa Du reent slaae af Tan-

terne," sagde Rupert. „Du vil vist faae Noe at tænke paa; thi Glanck paastaar, at Modstand fra Tantes Side er uundgaaelig, hvem Pokker Du saa vælger, hun har nemlig endnu for Din Moders Død besluttet, at Du skulde være til Selskab for hende. Det har hun virkelig ligesvem fortalt ham, dengang han begyndte at tænke paa, at Du vilde passe ypperligt for ham i samme Egenkab.“

Fernanda satte sig ned og syntes i et Par Minutter at tænke dybt.

„Han venter paa Dit Svar," sagde Rupert efter et Ophold.

„Jeg finder," sagde hun uden at see op, „at jeg bør tilstaae for ham eller veed han allerede?"

„Han veed Intet," svarede Rupert; „men jeg beder Dig være aldeles aabenhjertig imod ham. Alt skjule Noget ved saadanne Lejligheder fører kun til at frembringe Forlegenheder og Fortrædeligheder. Han er ikke ufornuftig i sine Forventninger og vil efter min Overbeviisning finde i Dig, hvad han siger at attraae — en herlig Moder til sine Børn og en behagelig Omgangsvende til sig selv.“

„Det haaber jeg," sagde Fernanda med en Bestemthed, der fuldkommen tilfreds, tillode Rupert og fik ham til at give sin Ben, som ikke var langt borte,

Tegn til, at han skulde komme. Da Fernanda igjen saae op, stod Grev Glanck for hende; Rupert gjorde en overdreven Gestus til Tegn paa sin Tavshed og Baerfombed, og forsvandt med et let Spring omkring Hjørnet af Bygningen.

Sjette Capitel.

„Det var en Scene!“ udbrød Rupert næste Formiddag, saamart han fandt sig alene med sine Cousins. „Vi vare kun belavede paa en sædvanlig Storm, og saa blive vi overfaldne af en formelig Orkan. Nu har jeg tidt seet Tante optændt eller vred, men Rage til hvad der skete igaar Aftes, har jeg aldrig oplevet. Onkel havde den Bane at drille hende, naar de vare alene, og dette førte undertiden til Ting, der morede mig kosteligt som Dreng. Jeg har ogsaa hørt, at hun skal have havt adskillige Træfninger med sin Tjenestepige af en næsten utrolig Natur. Jeg kan forestille mig Muligheden deraf — jeg kan troe Alt nu!“

„Onkels Taalmodighed maa tidt være bleven sat paa Prøve,“ bemærkede Fernanda.

„Nej, slet ikke. Imod ham var hun ingenlunde ubehagelig — undertiden endog mere forekommende, end han syntes om, og hun kaldte ham altid: „Mia

Gottfried." Han var ogsaa hende hengiven paa sin egen rolige Maade; men hendes Pirrelighed vægede ham til at more sig paa hendes Humors Beføstning. Det var en slem Bane, som jeg med al en Skoledrengs Yernæmbed lærte af ham, og saaledes tilintetgjorde han uden sit Vidende hver Smule af den Respekt, jeg som Barn kunde være kommen til at nære for hende."

"Den vilde under enhver Omstændighed ikke have overlevet Din Barndom," sagde Fernanda. "Det er just Smaatingene i hendes Charakter, der gjøre hende saa utaaleligt, uelskverdigg."

"Ja netop," sagde Rupert; "thi med Undtagelse af de forbittede Udbrud, man nu og da seer af hende, er det vanskeligt at sige, hvori hendes Ubeagelighed egentlig bestaaer."

"Den er ikke let at bestemme, ikke engang for dem, der have lidt under den," svarede Fernanda; "men man siger jo, at Ubetydeligheder udgjøre den menneskelige Lykkes Sum, og jeg er tilbøjelig til at troe, at de ogsaa udgjøre den menneskelige Ulykkes Sum. Naar man lever sammen med hende, lider man paa Sjælen det Samme, som Indbyggerne mellem Vendekredsene legemligt lide af utallige Infecters Etik og Vid."

"Det er intet daarligt Indfald; men da vi nu have talt Dndt om hende af Hjertens Grund, saa lad

os tage Beslutning om, hvad der først skal gøres. Alt hun vægrede sig ved at lade Dig ægte Boekenheim, var i sin Orden; at hun sætter sig imod Partiet med Glancek, synes at være et saa fortvivlet Zufald, at jeg ikke kan Andet end prøve paa at komme efter en stærkere Bevæggrund end den foregivne, at hun betragter sig som ilde medhandlet eller bedragen. Du maa fortælle mig Alt, hvad Du veed om Onkels Testamente, forsaavidt det vedrører Eder. Jeg var i Italien, da han døde, og har aldrig seet det, skjøndt jeg nok husker at have hørt Noget om Sagen af hans Executor."

"Du veed da vistnok," sagde Fernanda, "at Tante var saa vred over at skulle give Moder de femtusinde Frederiksdorer, der ere testamenterede hende, at hun i mange Aar hverken skrev til os eller ændsede os i mindste Maade. Det var Onkels Executor, der underrettede os om, at vi skulde have samme Sum hver, dersom vi bleve giste, efter at have faaet hendes Samtykke dertil."

"Efter at have faaet hendes Samtykke," gjentog Rupert. "Na, saa er det jo aldeles klart, hvorfor hun ikke vil give det."

"Det Testament var underlig affattet," sagde Fernanda. "Jeg maatte vist hellere fortælle Dig hele Sammenhængen."

„Naturligviis.“

Hun betænkte sig et Øjeblik og sagde derpaa: „I Tilfælde af, at Du bestemmer Dig til at ægte enten Cyrilla eller eller mig er Tante ogsaa løst fra sin Forpligtelse til at udbetale de femtusinde Frederiksdorer, da en saadan Sum anses for at være uden Betydning for Dig og der er saa liden Tvivl om, at Du med Tiden skal arve det Hele. Denne Clausul optog Onkel rimeligviis, for at faae hende til at arbejde paa et Giftermaal mellem Dig og Cyrilla.“

„Din Moder havde naturligviis alt dette for Øje, da hun samtykkede i at flytte til Salzburg?“

„Uden al Tvivl.“

„Da Du vidste det og Cyrilla“

„Cyrilla blev med Forsæt holdt i Uvidenbed“

„Ligesom den Yngste i enhver anden Familie,“ sagde Cyrilla veligt; „jeg blev betraaget som et Barn, længe efter at jeg havde opbort at være det; men jeg finder, at man burde have sagt mig Alt, førend jeg rejste til Erfort.“

„Det vilde ingen For skjel have gjort,“ sagde Dupert tankefuldt. „Dog,“ tilføjede han hurtigt, „lad os ikke tænke paa, hvad der er skeet vi have en lang Fremtid for os.“

„Min Fremtid bliver en Fortsættelse af mit nær-

værende Liv, uden Udfigt til Forandring i adskillige Aar," sagde Cyrilla, „og saa maaskee jeg atter tager til Melanie.“

„Eller Du flytter til mig, saasnart jeg faaer Huus og Hjem," sagde Fernanda.

„Du skulde dog helst raadsføre Dig med Grev Glanest, førend Du gjør Indbydelsler," svarede Cyrilla med et lidet Smil.

„Vi maae hellere raadsføre os med ham angaaende Dufels forbiſtrede Testament," sagde Rupert.

De raadsførte sig med ham, og efter at man havde tovet et Par Dage og fundet Baronessen ubønhørlig, gav Fernanda, ifølge hans Anmodning, formeligt Afkald paa den Sum, Dufelen havde testamenteret hende, for Tantens Levetid, paa det Vilkaar, at hun idetmindste tilsyneladende gav sit Minde til Giftermaalet og derved forhindrede, at deres Familietvistigheder bleve til Folkemak i hele Nabolaget. Der er tidt gjort større Dffre for Skimmets Skyld; men Rupert henpegede saa ufortrødent dertil — paastod saa ivrigt, at Fernanda skulde afslaae Baronessens jammerlige Foræring og modtage hele sit Udstyr af ham, at en vis ubygelig Følelse drev dem til alle som Een at paaſkynde Forberedelserne af al Magt. Ingen viste sig villigere hertil end Justine (den „Gamle" og „Ly-

ranniske"), som, uden at Grev Blanck sagde et Ord derimod, skulde med Fernanda til Italien.

I de paafølgende tre Uger var der et betydeligt Hastværk og Røre i Fernandas Væsen; men hun tilkjendegav aabent og ideligt sin Tilfredsbed over Udsigten til at forlade Salzburg og behandlede de ubetydeligste Ting i sit Udstyr og Toilette med en Dmhu, som Rupert erklærede for monsterværdig.

Den dobbelte Vielse, som Brudfolkernes forskellige Troesbekjendelse gjorde nødvendig, var tungere for Cyrilla end for hendes Søster; thi da de vendte tilbage fra Salzburg og fandt den protestantiske Præst, som var bleven hidkaldt fra Baiern, ventende paa dem i Profotiværelset, var hun nær bleven overvældet af Mindet om Eva, sin egen Vielse og paafølgende Ulykke. Fernanda var aldeles rolig. Hun tog Afsked fra sin Dante med kold Selvbeherstelse, blyskede til Cyrilla sit Haab om, at de vilde gjensees; men da Rupert ledsagede hende ned ad Trappen, svigtede Kraften hende, og hun græd Taarer saa modige, som de nogensinde ere udgydte af en bortdragende Brud, medens hun forgjæves stræbte at fremføre nogle saa Takkeord; han svarede smilende, da han betragtede det som en naturlig, passende og given Ting, at hendes Lommetørklæde maatte være i Brug, saalænge til Bognen var kommen omkring Gadehjørnet.

Eaasnaart Søsteren var fjørt bort fra Døren, bemægtigede en Følelse af yderlig Gensembød og Nedslagenhed sig Cyrilla, og da Rupert kom hen til hende, for at sige Farvel, gav hun efter for et voldsomt Udbrud af Kummer, der overraskede ham ligesaa meget, som det rørte ham. Han stræbte at trøste hende paa den Maade, han ansaae for fornuftigst, og forsikkrede hende, at Glancek var det bedste Menneske i Verden; at Fernanda kom til at føre et rigtig muntert Liv i de første Par Aar, og om de end skulde komme i daarlige Garnisoner, saa havde de dog Indflydelse og Penge nok til at sætte en Forslyttelse igjennem o. s. v. o. s. v. o. s. v., og dernæst kyskede han hendes Hænde og forlod hende uden at vide meer end hun selv af, at over Halvdelen af de bittere Taarer, for hvilke han nærede saa megen Medfølelse, kunde skrives paa hans egen Regning — men saaledes var det. Hans grændseløse Garmildded imod hendes Søster — hans utrættelige Venlighed imod hende selv og godmodige Overbærelse med hendes Tilbageholdenhed — hans Livlighed og muntre Latter, der dannede en saa stærk Modsetning til Tantens tiltagende Tristhed og onde Lune, havde ikke undladt at gjøre et varigt Indtryk paa hende. Selve den Tvang, hun havde holdt det for nødvendigt at paalægge sig selv i sin Dmgang, havde givet Betydning ikke alene til hans ubetydeligste

Ord og Handlinger, men ogsaa til hendes egne, forsaavidt de vedrorte ham, og han var saaledes naturligvis bleven en fremtrædende Gjenstand — et Emne for idelig Dmtale og Overvejelse.

Hans Fraværelse frembragte en sorgelig Tombed i hendes Liv. Grunden bertil søgte hun dog udelukkende i Tabet af sin Søster, ja gik saa vidt i sit Selvbedrag, at hun sandt Marjagen til største Delen af sin Uro i den saa lidet egenkjerlige Frygt for, at Fernanda skulde bevare Minder om Nupert, der kunde gjøre Skaar i hendes Lykke, og hun fik mange Breve fra sin Søster, inden hun tillod sig at overbevises om, at yderligere Betyrning for hendes Skuld vilde være en Urimelighed.

Da begyndte hun at love sig, at i det Ringeste den Grad af Sindsro eller Resignation vilde vende tilbage hos hende, som hun havde tilegnet sig for Nuperts Besøg — i det Sted følte hun med hver Dag større Utaalmodighed over de Lænker, der bandt hende. Forjævetes søgte hun at sprede sine Betyrninger i Selskab med Mademoiselle Bockenbeim, som nu var deres stadige Gjæst. Denne unge Dame hørte til det alleralmindeligste Slags Garnråensby-Skjenbeder, og Cyrilla kjædedes snart ved at høre tale om Officererne, deres Ord og Gjerninger, Granskninger over, hvem der kunde gifte sig eller ej, og vilde Definitioner paa

Kjerlighedens Lidenſkab eller Følelſe, der kun udmærkede ſig ved deres uendelige Mangfoldighed. I et Anfald af ubetvingelig Sorg ſkrev hun omſider et Brev til Melanie, hvori hun bad hende træde i Underhandling med Zorndorff og bruge al ſin Indflydſe, for at faae ud af ham, om det ikke var muligt, privat at hveve et Egteſkab, der var ſaa privat indgaaet.

Svaret var, at han vægrede ſig ved at afhandle Sagen med nogen Anden end Cyrilla ſelv, og fra Melanies Side en indſtændig Indbydelse til at komme til Erfort igjen. Dette vilde hun ikke uden en aaben Erklæring af Zorndorff — og denne undgik han, medens hans tvetydige Budſkaber vare beregnede paa at holde hendes Forhaabninger i Live og bevæge hende til at vedblive en Brevvevling, han ivrigt attraaede ſom det eneſte opnaaelige Middel til at komme blot i middelbar Forbindelſe med hende; han haabede herved at bevare den Deeltagelſe, han ikke noget Ojeblik tvivlede om at hun endnu nærrede for Alt, hvad der vedrørte ham.

Etvende Capitel.

Cyrillas Liv var i meer end halvandet Aar saa eensformigt, som man vel kan forestille sig — det var ikke den agtværdige og tilfredsstillende Gensformighed i Opfyldelsen af en vis Kreds af bunslige Pligter, hvorved hun fremmede sin egen Lykke og væsenligt kunde bidrage til Andres — men den, som findes i Verdens barnagtige Forlystelser og tomme Idrætter. For hendes Tante var en stadig Hvirvel af forfinet Udspredelse, en idelig Jagt efter Nørskab, bleven til en anden Natur, og da Vinteren nærmede sig, blev Cyrilla langsomt og mod sin Villie dragen ind i den samme Levevis, som hun før havde fundet saa fortryllende, men som ikke længer havde det mindste Tiltrækkende for hende, — alt det Galanteri og al den Smiger, der nu odsledes paa hende, kunde ikke for et Djeblig bringe hende til at glemme sine kvalte Forbaabninger eller sin glædeløse Fremtid; de gjorde imidlertid, at hun

steg i sin Tantes Tanker, thi denne fik et vist Gjen-
skin af den Yndest, hvori hun stod, og blev forholds-
viis fornøjet og fri for sit sædvanlige mørke Udseende.

Den paafølgende Sommer hensneg sig under smerte-
lige Minder og unyttig Kummer; Vinteren kom, og
uden nogen Veninde eller Dmgang, hvis Selskab kunde
have befriet hende for den Følesløshed, der havde
begyndt at gjennemtrænge baade Sjæl og Legeme hos
hende, belavede hun sig paa igjen at tilbringe et fje-
deligt Carneval, da Rupert paany overraskede dem med
et Besøg. Ingen Tryllestav har nogensinde fremkaldt
en fuldstændigere Forvandling, end hans Nærværelse
frembragte i det triste Huus; Beboerne syntes med Gæt
kaldte tillive, Barenessen blev næsten gjeftfri, de gamle
Mure gjenløde af Jubel, Spejlene gjengave Maskeer
og Optog, Cyrillas Djne straalode, og hendes Kinder
fik atter Farve, hun dandsede igjen uden at klage
over Trætbed, ingen Dag var det for koldt til at
kjøre i Kane, ingen Spadsjetour var for lang, naar
blot Rupert var med; der var en Travlbed paa Tje-
nestefolkene, en kjendelig Nittraa efter at blive brugte,
om end aldrig saa langt borte, i hans Grinde; om
det saa var Hundene, saa snærrede de mindre, ja Papa-
gojen var snaksjom af Sympatbi og behøvede ikke, som
ellers, at lokkes med Godtgodt.

Uagtet Rupert endnu erklærede de østerrigiske Offi-

cerer for de bebageligste Omgangsvener af Verden, søgte han dog, mærkeligt nok, sjældent eller aldrig deres Selskab; men efter højtideligen at have underrettet sin Tante om, at han var bleven usædvanligt hjemfjer paa den sidste Tid, opholdt han sig, til uendelig Tilfredsstillelse for hende, største Delen af hver Formiddag enten i hendes Dagligstue eller i et lille Værelse med et eneste Vindue og Udsligt mod Nord, som hans Cousine havde omdannet til et Atelier. Cyrillas Glæde over at see ham havde været for stor til at kunne skjules. Efter at hun saa længe havde maattet savne Venstabs og Omgang, hvad kunde da være naturligere, end at hun umærkeligt droges ind i byppige og levende Samtaler, og naar man undtager eet Qvonne, som han aldrig berørte, kunde de samtale uden mindste Forbehold. Han sad ved Siden af hende, naar hun broderede, i Nærbeden af hende, naar hun malede, og idet hun stræbte at overtude sig om, at han havde ophørt at tænke anderledes paa hende end paa en Cousine, holdt hun det for unødvendigt at sive hans Selskab, saaledes som under hans forrige Besøg, og Rupert behøvede kun meget kort Tid til at opdage, at han efterbaanden vilde optage hendes Tid og Tanter aldeles. Udsigt og uden Døstigt indtog han den Plads, som var anvist ham af hans Tante, indrømmedes ham af Andre, og som i sliche Tilfælde er den sædvanlige. Det var omtrent

det Samme, om de vare hjemme eller ude — Tilbøjeligheden og alle deres Bekjendtes forsættlige Afholdenhed fra at blande sig i deres Omgang med hinanden bidroge lige meget til at lette denne og bevægede dem til næsten udelukkende at sysselsætte sig med hinanden. Det ansaaes for en afgjort Sag, hvorimod Ingen havde Ret til at indvende Noget, og ophørte endog snart at være en Gjenstand for Samtale.

Omfrider nærmede Ruperts Permissionstid sig sin Ende, og han tilkjendegav at ville vende tilbage til Erfort, hvor hans Regiment allerede i nogen Tid havde ligget i Garnison.

„Du vil naturligviis erklære Dig for Cyrilla, førend Du tager afsked,“ sagde hans Tante.

„Ja, jeg troer, at jeg vil raade hende at vende tilbage til Erfort saa snart som muligt. Hun sagde forleden Dag, at hun ønskede at tage dertil.“

„Tilligemed Dig maaskee?“

„Det var ikke just det, jeg meente; men hvis Du ikke har Noget derimod — jeg har det ingenlunde. Jeg har tænkt, at vi for Belanstkændigheds Skyld maatte have saadant et Bæsen som gamle Justine med os; men dersom Du anseer Ursula for en passende Njessfælle, saa skulle vi slet ingen Vanskeligheder gjøre. Jeg nærer kun liden Tvivl om, at jeg vil kunne overtale Cyrilla til at tage med imorgen den Dag!“

„Men, Rupert, Du misforstaaer mig — aldeles — og, hvad der er værre — stakkels Corilla med. Du kan da ikke længer være blind for hendes Tilbøjelighed?“

„Vi ere saa nære Slægtninger, at det er vanskeligt at bestemme, hvilken Grad af Hengivenhed hun skjenker mig.“

„Det er et lavt Paaskud, som er en Alderkron uværdigt!“ udbrod hans Tante.

„Et stærkt Sprog!“ sagde Rupert leende, „Du vil nøde mig til at risikere et Afslag.“

„Det tør hun ikke!“ udbrod Tanten og gik hen imod Døren; „hun maa ikke understaae sig at knye. . . .“

„Geldt!“ udbrod Rupert; „jeg vil ingen Tvang have paa nogen af Siderne. Vær saa god at lade mig selv ordne mine egne Sager,“ tilføjede han, idet han gik forbi hende, og gik langsomt og tænkesuldt gennem den Række Værelser, ved hvis Ende Corillas lille Kteler var. Da hun havde fundet, at Oliemaleriet med dets udelukkende Svagsjættelse var den virksomste Afleder for hendes smertelige Minder, havde hun paa den senere Tid tilbragt hele Timer ved sit Staffeli. Sujetterne for hendes Malerier vare især Partier af Omegnen, hvilke hun imod Sædvane udførte med Omhu, da Indtægten af dem var bestemt for forskellige Stiftelser i Nabolaget, og hun følte et Slags

Tilfredsstillelse ved Tanken om, at hendes Tid ikke aldeles gik tilspilde, thi Malerierne fandt snart Kjøbere, og de indkommende Summer vare ingenslunde ubetydelige. Bant til Nuperts Besøg, saae hun ikke engang op, da han kom ind. En fin Jagttager vilde have skjønnet, at en let Rødme gik over hendes Ansigt, idet hun bøjede sig over sin Palet: hun mærkede selv, at hendes Haand havde mistet sin Sikkerhed, og medens Nupert satte sig tavs ned i den gammeldags Sopha, rejste hun sig, afkastede sin Malerblouse og spurgte, uden at see paa ham, hvad han syntes om hendes „Bjergsky.“

„Den er meget smuk — særdeles naturlig.“

„Du seer ikke paa den, og jeg ventede snarere, at Du vilde sige noget Galant om Nogen fra mit brændende Ukrudt tæt ved Eoen. Jeg vilde ønske, at Du havde været med os ijsor Sommer, da jeg gjorde Udkastet; Hintersoen vilde sikkerlig have taget sig beelt anderledes ud, dersom jeg havde seet den i Selskab med Dig!“

„Virkelig? Og hvilken Forandring vilde min Nærværelse da have gjort?“

„Du vilde have laant mig Dine prægtigtfarvede Brillen at see igjennem.“

„Bogstaveligt eller figurligt?“ spurgte Nupert.

„Begge Dele,“ svarede Cyrilla smilende; „jeg har

i Ginde, at Du skal forære mig disse couleurte Brillen, naar Du skal til at forlade Salzburg."

"Saa ville de blive Dine iafteu — thi jeg tager tilbage til Erfort imorgen."

"Jeg syntes, at Du sagde Du havde anholdt om en Forkængelse af Din Permission?"

"Stauffen har skrevet og bedt mig komme tilbage uden Opboud, da han ønsker at rejse til sin Fader, som er syg."

"Jeg vilde ønske, at Du vilde forlade Armeen, Rupert; det er vistnok en unødvendig Tvang, Du paa-lægger Dine Handlinger."

Maaskee; men da det tillige er mit Kald, min Syssel og fortiden Hovedgjenstanden for min Interesse, maa Du tilbyde mig et Bederlag, dersom jeg opgiver det. Jeg er imidlertid fuldkomment rede til at capitulere"

"Jeg forstaaer Dig ikke."

"Du ønsker, at jeg skal forlade Armeen — jeg vil gjøre det paa visse Vilkaar — det første er, at Du strax vender tilbage til Erfort."

"O, med største Nedebønbed, med største Glæde," udbrod hun ivrigt, "det vilde være forfærdeligt at blive her nu uden Dig, og da Melanie rimeligviis vil tilbringe største Delen af Sommeren paa Freiland, har

„Erfort mistet det Halve af sin Rædsel for mig men troer Du, at Tante vil give sit Minde dertil?“

„Det vil hun, dersom Du samtykker i min anden Betingelse, som vil spare bende netop femtusinde Frederiksdorer! Det er, om jeg husker ret, den Sum, som Onkel bestemte at Du eller Fernanda skulde betale for mig.“

„O, Rupert, sig Alt undtagen det,“ afbrød Cyrilla ham hurtigt; „det kan ikke skee jeg tør ikke høre Dig.“

„Du spørger vel, Cyrilla? Du kan ikke i hele denne Tid have moret Dig paa min Bekostning?“ Han oppebiede et Svar, ventede paa et Blik, et Tegns — forgjæves: tavs og bleg som Døden stod Cyrilla ved Siden af Sophaen; hendes Øjne vare fæstede paa Gulvet, med et Udtryk af den dybeste Kummer.

„Nu maa Du høre mig,“ vedblev han og rynkede Djenbrynene lidt. „Da Du for to Aar siden gav samme Svar som nu, følte jeg Smerte og Sorg; jeg nærede imidlertid ingen Brede mod Dig, men nogen imod mig selv, fordi jeg havde taget fejl af denne Afholdning, som Du kalder den, og Kjerlighed. Ved mine taabelige Bemærkninger om Skægtskab havde jeg ogsaa hindret Dig i at tænke paa mig; men dette er ikke længere saaledes. Dersom Du virkelig blot holder af mig, da maa jeg sige, at Du i den sidste

Tid har spillet Kofette i en mageløs Grad. Dersom Din Bevæggrund til at bringe mig til at blive her, har været puur Korfængelighed eller det egenfjertige Onfte at blive fri for det Kjedsommelige i Omgangen med Lante, er den aldeles utilgivelig; thi Du har paa samme Tid leget med min Lykke, spillet det mest dobbelte Spil — ja spillet, det er Ordet, Du har spillet — givet en Rolle — byttet Kjerlighed. Jeg blues," tilføjede han beftigt, „blues ved at tænke paa, hvorledes jeg har spildt min Tid her med at fee paa faadanne uværdige Blikke og Smil og høre paa faadanne hjerteløse Forsikringer om Hengivenhed!"

„O, Rupert fkaan mig jeg meente det ikke faaledes jeg jeg kan ikke Andet end beide af Dig faa meget o, ret faa meget!"

„Pekker i Vold med Din Afholdning," raabte han voldsomt og fprang op fra fit Sæde, „det er Kjerlighed og ikke Afholdning, jeg attraaer."

„Hvis jeg siger Kjerlighed — faa vil Du troe, at jeg vil — vil ægte Dig."

„Ja, visfelig," fvarode han med forbojet Anfigtsfarve, et ufikkert Djeftast og derpaa et pludfelig Smil, idet han igjen fattede fig ved Siden af hende.

„Jeg kan ikke jeg tør ikke felve: Tanken er Hvet," freg Cyrilla angftelig.

„Hvad i Allverden mener Du?“ spurgte Rupert;
 „dersom Zorndorff endnu var ugift, kunde jeg for-
 mode — kunde jeg forestille mig, at Du stod i et eller
 andet Forhold til ham.“

Cyrylla vendte sit Hoved bort og taug.

„Altsaa,“ vedblev Rupert bebrejdende, „skjøndt han
 vitterligt har hengivet sin smukke Person for Penge
 — skjøndt han har glemt de Løfter, jeg ikke tvivler
 om at han har givet Dig — skjøndt han er en anden
 Kvindes Mand — elsker Du ham dog!!“

„D, nej, nej, nej,“ skreg Cyrylla i heftig Be-
 vægelse.

„Saa har Du valgt en Anden og behandlet mig
 som en Blind dette er aldeles utaalelig!“

„Nej, Rupert, nej. Jeg er ikke saa uværdig, som
 Du antager. Jeg har været svag, men ikke nedrig
 D, vedbliv at være min fjære Fætter; hav
 Taalmodighed med mig og tilgiv mig, hvis Du kan.“

„Naar jeg føler mindre end i dette Øjeblik,“ svarede
 han bittert, „bliver det mig maaskee muligt; fortiden
 maa Du tillade mig at afflaae Fortsættelsen af en Fer-
 trolighed, der kun kan bringe mig Hønhæjse og Skuf-
 felse. Du kan være fuldkommen overbevist om,“ til-
 søjede han og kastede et opbragt Blik paa hendes blege
 Kinder og dirrende Læbe, „at jeg herester skal undgaae

at møde Dig, indtil jeg kan betragte Dig med den Eigealddighed — Du fortjener.“

Idet han skred hastigt hen imod Døren, stod Cyrilla op, pressede sine Hænder tæt sammen, kæmpede en voldsom Kamp med sin Kummer, indtil hun troede, at han ikke kunde bære hende længer, skjulte derpaa sit Ansigt i Sophapuden og græd saaledes, som hun kun een Gang før i sit Liv havde grædt; hendes tilbage- trængte Gulken rystede hele hendes Legeme, og det varede noget, førend hun blev sig bevidst, at hun favnedes af en Arm, der venligt søgte at løfte hende op fra hendes fortvivlede Stilling. „Cyrilla, kjære Cyrilla,“ hviskede Rupert, „tilgiv mig; jeg har været uædel — uventlig — jeg kunde ikke have tænkt paa mig selv hvad vejer min Lykke i Sammenligning med Din!“

„O, Rupert,“ udbrod Cyrilla lidenskabeligt, „forlad mig ikke dersom Du svigter mig, har jeg slet ingen Ven meer.“

„Svigte Dig kjære Pige, derpaa har jeg aldrig tænkt! Skal jeg skrive til Stauffen og sige ham, at han maa vente et Par Uger til? eller vil Du lade Melanie vide, at hun enten kan komme selv eller sende Bogn efter Dig?“

„O, bring mig bort fra dette Sted,“ udbrod Cyrilla, idet hun endnu grædende og med usikker Haand

fremtog et Brev af sin Domme. „Lad mig paany see kjerlige Blikke og høre venlige Ord; bring mig til Melanie Dette Brev,“ tilføjede hun og rødmede let, „er fra hende og meget langt. Jeg vil helst undlade at læse det for Dig; men her er et Par indlagte Liaier fra Præsidenten, som indeholde den venligste og indstændigste Indbydelse. Jeg troede ikke, at han kunde føle saa varmt for Nogen.“

„Du kjenner ham ikke,“ sagde Rupert, „hvordan skulde Du ogsaa kunne det? hans egen Kone forstaaer ham neppe.“

„Hun frygter ham,“ svarede Cyrilla, „og det gjør baade jeg og Enhver i hans Huus ligeledes; men jeg vilde hellere boe hos ham end hos Tante. Hans Brev har overbevist mig om, at han ynder mig og ønsker min Tilbagekomst, og uagtet han er en streng Mand, er han dog ikke gnaven, eller vranten over Ubetydeligheder men hvorfor skulde jeg skjule Sandheden og ikke strax sige, at jeg baade ønsker Melanies Selskab og en vedvarende Hengivenhed fra Din Side.“

„Du skal have den,“ udbrød Rupert med Barme, „og herefter uden nogen egentkjerlig Tilskætning: jeg skal aldrig glemme, at jeg er Din Fætter og kun Din Fætter; Du skal aldrig mere høre et Ord, hvori der kunde ligge, at jeg nogensinde havde ønsket det anderledes.“

Cyrilla rødmede saa stærkt, at hun vendte sig aldeles bort fra ham.

„Men,“ vedblev Rupert, „ogsaa Du maa stiffe Udseende, ellers komme vi aldrig ud deraf. Jeg troer ikke, at jeg er forsængeligere end andre Mandfolk, men jeg er hverken af Stok eller Steen, og dersom Du rødmer eller blegner, hvergang jeg taler til Dig, saaledes som Du har gjort i den sidste Tid, da men jeg kan ikke lade være at antage, at Du dog i Grunden holder mere af mig, end Folk i Almindelighed holde af deres Fætttere.“

„Dersom jeg gjorde det, vilde det kun hjælpe lidt, bunden som jeg er“

„Bunden!“ udbrod Rupert; „hvorledes det?“

„Paa en Maade, som jeg ikke kan gjøre Dig Nede for, uagtet jeg holder det for min Pligt at sige Dig det.“

„Dog ikke til Zorndorff for Guds Skyld ikke til Zorndorff?“ udbrod Rupert bekymret.

„Ulykkeligviis: jo, og ved Løfter, som han alene kan løse mig fra.“

„Hans Giftermaal maa have frigjort Dig fra ethvert Tilfagn, som Du maaskee har givet ham,“ sagde Rupert fastigt.

Cyrilla rystede paa Hovedet.

„Han har aabenbart gjort en eller anden uædel

„Brug af Din Uerfarethed,“ vedblev Rupert; „men jeg vil gaae til ham, kræve ham til Regnskab og“

„Di,“ afbrød Cyrilla ham; „taler Du saaledes, da vil Du bringe mig til højlig at fortryde min halve Tilstaaelse og forhindre mig fra nogensinde igjen at tale til Dig om denne beklagelsesværdige og eneste Hindring for vor Forening.“

„Eneſte Hindring!“ gjentog han fuld af Glæde.

„Nej, nej; jeg meente ikke, at jeg“

„Træk Dig nu ikke tilbage,“ sagde Rupert smilende; „men lad mig troe, at en eller anden religiøs eller moralsk Skrupel er Alt, hvad der adskiller os i Fremtiden.“

„Gid det kun var en Skrupel!“ svarede Cyrilla med et Suk. „Melanie skriver i dette Brev, at Grev Zorndorff paa den senere Tid synes tilbøjeligere til at give efter, og hun troer, at han kunde bringes til at give Slip paa mig, hvis jeg, som han fordrer, henvendte mig personlig til ham. En saa udtænkt Grumhed havde jeg dog ikke tiltroet ham.“

„Jeg burde have formodet, at der var skeet noget Saadant,“ udbrød Rupert bittert. „Jeg burde have vidst, at ingen Kvinde kunde interessere ham uden at maatte udstaae en eller anden Lidelse! Vil Du ikke tillade mig at kræve, at han skal løse Dig fra dette

Løfte, der sandsynligviis kun betragtes som bindende af en Dame med en usædvanlig streng Tænkemaade?"

„Nej, Rupert, alt det maa Du overlade til mig; Mellemkomst fra Din Side kan kun tjene til at forøge mine Vanskeligheder.“

„Ja, men,“ begyndte Rupert, „det er udentvif min Pligt, som Din nærmeste Slægtning, at“

„Det kan aldrig være Din Pligt, thi Du vilde kun skade mig derved. Lov at bevare min Hemmelighed, der komme hvad der vil; ellers kan jeg aldrig tør jeg aldrig tale med Dig om ham meer.“

Rupert betænkte sig.

„Lov det,“ udbrød Cyrilla bønfuldende, „lov det, ellers tvinger Du mig til at blive her og slippe min sidste Udsigt til Lykke.“

Rupert lovede det, men meget nødigt, og efter et Ophold sagde han langsomt: „Det er Dig bekjendt, Cyrilla, at et Egteskab er tilstræffeligt til at gjøre alle tidligere Forpligtelser ugyldige.“

„Jeg veed det nok: i de fleste Tilfælde, men ikke i mit. Gjør mig ingen Spørgsmaal; men faa Tante til at samtykke i, at jeg uden Ophold tager tilbage til Erfort.“

„Dertil kan jeg love Dig at hun med Glæde vil

fige Ja, dersom Du vil samtykke i at forbinde Dig med mig."

"Ja, men" begyndte Cyrilla og blev dødbleg.

"See ikke saa forfærdet ud, Du uforklarlige Pige," udraabte Rupert leende; „jeg forstaaer meget godt, at det for Djæbliffet kun er paa Vilkaar. Jeg har ikke engang i Sinde at tale med Dig derom i de første tre Maaneder eller forlange Dit endelige Svar i de første sex! Kan Noget være liberalere end dette?"

"Nej, visseelig ikke," sagde Cyrilla sagte; „men sæt, at han dog skulde vægre sig ved at"

"Han kan ikke vægre sig," udbrød Rupert indigneret „dersom han har menneskelig Følelse, og hidtil har jeg betragtet ham som en cavaleermæssig Skurk. Nu, da jeg seer, at Du kan tale roligt om ham, kan jeg ikke Andet end sige Dig, i hvor høj Grad jeg beklager ikke at have vidst, at han virkelig var forlovet med Mademoiselle de Sommerfeld, dengang vi vare paa Freiland; det kunde maaskee have afholdt Dig fra at gjøre uoverlagte Løfter."

"Du sagde Nok til at advare mig," svarede Cyrilla. „Melanie havde ikke hørt Noget dertil, og da vi talte med ham om Sagen, undveg han paa en Maade vore Spørgsmaal og gav mig at forstaae, at det kun var hans Fader, som ønskede Giftermaalet:

da hun arvede sin Broders Formue, havde han skrevet tilbage, at Uligheden i deres Formuesomstændigheder var større, end at han kunde finde sig deri, og saaledes havde den formodede Forbindelse faaet Ende."

"Ja," sagde Rupert, „men han glemte at sige Dig, at denne umaadelige Formuestilvæert ikke blev ham utaalelig, førend han havde seet Dig. Det var adskillige Maaneder efter hendes Broders Død, den Aften da han forlod Freiland, at han skrev eller snarere afsendte dette mærkelige Brev. Jeg husker, at han sagde, at han blot skulde sætte Dato og Segl paa et, der laa i hans Pult han ventede, til han havde talt med Dig, med at afsende det."

„Jeg frygter, at Du har Ret," sagde Cyrilla takkefuldt; „jeg var dengang undergIVEN en Forblindelse — en Daarskab, der nu synes mig aldeles ubegribelig."

„Det var uidentivl Melanie, som bandt Bindet for Dine Øjne," bemærkede Rupert.

„Nej," svarede Cyrilla; „men hun har siden søgt at holde det der."

„Da er det bedst, at Du faaer hele Sandheden at høre af mig; thi for Din Skyld tog jeg mig nok af Sagen til at gjøre omstændelige Undersøgelser. Fra den Tid af, da den gamle Sommerfeld trak sig tilbage fra sine Bankierforretninger, var han og hans

Familie sjældent i Berlin. Folk sagde, at hans Datter var noget tilbøjelig til Søvngænger, Baagesjov, nervøse Anfald og alt saadant Noget; der var en beel Deel Mystisk over hele hendes Væsen, og hun var i lang Tid meget farligt syg. Da Zorndorff ægtede hende, ventede han uden tvivl ikke, at hun skulde leve, hvad hun nu rimeligviis gjør."

Cyrilla gøs.

„Han burde have fortalt Dig Sagens sande Sammenhæng," vedblev Rupert, „og uagtet det vilde have været slemt nok at afbryde en saa mangeaarig Forbindelse, var dog hiin umaadelige Formuestilværet et ridderligt Slags Undskyldning, som jeg kan forstaae; da man desuden siger, at han aldrig har brudt sig om hende og fra først af udelukkende er bleven tilskyndet af egenmyttige Hensyn, kan jeg ikke forestille mig, at hun skulde have været svag nok til at paa- staae Ægteskab, hvis han ærligt havde sagt hende, at der var en Anden, han holdt mere af. Jeg har imidlertid Grund til at antage, at han slet ikke indled sig paa nogen Forklaring, men tilfredsstillede sin Samvittighed eller sin Tilbøjelighed ved at behandle hende med en saa fremtrædende Skjodesløshed og Kulde, at det næsten blev aabenbart, at han ønskede at fremkalde et Brud — men i dets Sted var hun hans skammelige Behandling med monsterværdig Taalmodighed

og klagede aldrig, uagtet der siges, at hun som Følge deraf fik Tilbagefald i sin Søvn og Besvimelse."

"Jeg herte ogsaa," sagde Cyrilla, "at han havde nogle skrækelige Scener med sin Fader."

"Tavist; Generalen blev rasende og sagde, at dersom han ikke var hans Søn, vilde han ansee det for sin Pligt at skyde ham. Dog bevægedes Zorndorff ikke deraf eller af Frygt for at blive skudt af Noget; men den gamle Sommerfeld gav sit Samtykke til at overdrage ham hele sin Formue, dersom hans Datter skulde døe barnløs; naar Du hertil søjer, at Datteren tilsyneladende gif paa Gravens Bred, og at Zorndorff var usædvanligt begjærlig efter Nigdom, vil Du forstaae, at han solgte sig selv mindre uvilligt, end Melanie har fundet for godt at sige Dig."

"Og det kalder Du cavaleermæssige Skurkestrege?"

"Det er i det Ringeste det Slags Skurkestreger, der hyppigst drives af dem, der kaldes Adelsmænd og Cavalere; de sælge tidt sig selv, maaskee lidt mindre aabenbart end Zorndorff, og hvad Forlovelier vedkommer, saa seer man dem, der ere indgaaede saa offentlig som muligt, blive bævede. Din — maa Du huske — var ikke offentlig, ja slet ikke bekjendt, uagtet nogle Kaa nok kunne have havt en Anelse derom. Jeg — e — kan vel betragte det som afgjort, at Du aldeles ikke brøder Dig om ham længer?"

„Ja, det kan Du,“ sagde Cyrilla med en Bestemt-
hed, der bragte Rupert til at antage, at en anden
Følelse var traadt istedetfor den Tilbøjelighed, der
havde voldt hende saa megen Sorg.

„Du var saa puur ung,“ sagde Rupert, „at det
neppe kunde ventes, at det modtagne Indtryk vilde
være stærkt nok til at bære, ikke blot Fraværelse, men
Troløshed; Zorndorff antog aabentart det Samme,
ellers vilde han aldrig have afvunget Dig et Løfte,
der synes at have været af en usædvanligt højtidel-
lig Art.“

Cyrilla talte ikke, hun var ude af Stand dertil, og
Rupert vedblev: „Jeg nærer nu kun liden Tvivl om,
at han haabede at binde Dig ved et religiøst Løfte
eller en moralsk Forpligtelse, for at tvinge Dig til
at oppebie hans Hustrues Død. Kan Du fremdeles
finde Dig i en saadan Stilling?“ Han standsede, Cy-
rilla taug endnu, og han tilføjede: „Tante venter paa
et Resultat af vor Forhandling — Du maa tillade
mig at give Bink om et Ægteskab, hvis Du ønsker,
at skilles venstabeligt fra hende.“

„Men — men — husk, at der aldeles ingen For-
bindelse bestaaer mellem os — glem aldrig, at —
Rupert, jeg kan ikke — maa ikke — tør ikke....“

„O, jeg forstaaer — vi forstaae nok omfider hin-

anden, haaber jeg. Overlad nu Alt til mig, og gjør intet Forsøg paa at forklare Tante Sammenhængen."

Da han fort efter traadte usædvanligt højtidelig ind i Dagligstuen, saae Baronessen utaalmodigt ivejret og raabte: „Naa? — Du blev saa længe borte, at jeg virkelig begyndte at tænke, at det taabelige Pigebarn have rovet at gjøre Indvendinger."

„Ikke mod at tage til Erfort."

„Men mod Eders Bryllup?"

„Na, vær Du kun ubekymret," sagde Rupert med paatagen Ligegyldighed; „vi behøve ikke at haste saa stærkt — Cyrilla og jeg ere aldeles enige om den Sag — vi tænke, at hvis der ikke indtræder uforudsete Hindringer, saa vil det kunne lade sig gjøre om et Aar eller saa."

„Lade sig gjøre?"

„Ja — og blive holdt med af mulig Volds."

Baronessen rejste sig med usædvanlig Hestighed. Med en barsk Røst, der gjenlød gjennem hele den lange Række Værelser, kaldte hun paa Cyrilla. Hun kom kun langsomt og uwilligt, og kastede et angsteligt Blik til Rupert, der sad og lænede sig tilbage i en Stol og besvarede det med et betegnende Djekast, som gav hende betydeligt Mod. „Jeg haaber," sagde hendes Tante mørk, „jeg haaber, at Du ikke er Skyld i denne ufornuftige og særdeles unødvendige Opsettelse?"

„Den er hverken ufornuftig eller unødvendig,“ faldt Rupert ind. „Jeg holder ikke af at forbaſte mig i et ſaa vigtigt Anliggende, og da Du er ſaa utaknemmelig for den Lydighed, jeg nylig har viiſt med Dine Befalinger, tager jeg det Løſte tilbage, jeg for en halv Time ſiden havde i Sinde at give Cyriſta, og afſlaaer reentud at lade mig binde ved nogetſomhelſt Slags Forpligtelſe.“

„Rupert!“ raabte Tanten bebrejdende, „vidſte Du blot, i hvor høj Grad Din Onkel onſkede dette Parti!“

„Det burde Du have fortalt mig for ti Aar ſiden,“ ſvarede han, „og om hans ſære Teſtament med — han kunde affurat ligesaa godt reent have ladet være at nævne mine Couſiner ſom ſaa aldeles at give dem i Din Bold!“

„Hvor Du dog tygger paa den afſkyelige Sag, Rupert!“

„Den Maade, hvorpaa min ſtakkels kjære Fernanda er bleven henholdt med ſin lille Formue i ſaa mange Aar, er formeligt ſcandaleus!“

„Hun fortjente det, for det iſtematiſke Bedrageri hun drev her i mit Huus i næſten i ti Maaneder,“ ſagde Baroness'en, der med en Lethed, ſom de fleſte Menneſker beſidde, havde opdaget en plauſibel Maade at reſtærdiggjøre ſig paa, ikke alene for Andre, men for ſig ſelv, — „det var ſcandaleuſt!“

„Men jeg har jo sagt Dig Sneise Gange, at hun aldrig havde tænkt paa Glance før end den Aften, da Du fik det at vide. Det kunde Du da tydeligt nok see af Affairen med Bockenheim?“

„Nej,“ sagde Tanten, „det vil jeg aldrig kunne see tydeligt af Mogenting; lad os derfor ikke tale mere om den Sag. Hvad Cyrilla vedkommer, saa skal hun ikke komme bort fra mit Huus eller min Beskyttelse, uden at være forlovet med Dig; hvis Du altsaa ønsker at see hende i Exfort, gjorde Du bedst i at sætte denne Ring paa hendes Finger og“ Hun tog en i det Samme en Ring af en af sine Fingre.

„Nej, paa ingen Maade,“ sagde Rupert og slog med Haanden. „Jeg vilde blues ved at bude hende en saadan jammerlig, grim Tingest som den — giv mig Diamantringen: den skal jeg ikke have Noget imod at skjenke hende; den vil bedre kunne opvæje de femtusind Frederiksdorer, som hun syntes at skulle miste enten paa den ene eller paa den anden Maade.“

„Denne Ring kan jeg ikke give Dig,“ sagde Baronessen; „det var den første Forøring, jeg fik af Din Onkel.“

„Da maa Cyrilla vente, til jeg kan finde Noget, som det passer sig for mig at bude og for hende at modtage. Du vil jo vente, Cyrilla — ikke sandt?“

Ottende Capitel.

Den Aften, da Cyrilla kom til Erfort, var der netop Bal hos Præsidenten. Lysfjæret og den varme Luft paa Trapperne oplivede hende, og ved hendes Søsters entusiastiske og Præsidentens hjertelige Beskomsthilsen hævedes hendes Mod i den Grad, at det paa den Sidstes Anmodning ikke kostede hende stor Anstrengelse at opgive den Hensigt at blive paa sit eget Bærelse, selv efter at hun var kommen til Kundskab om, at hun som Følge deraf vilde træffe sammen med Sorndorff.

„Jo snarere Du faaer overstaaet dette frygtede første Møde, desto bedre,“ sagde Melanie; „at uudgaae ham aldeles, er umuligt, thi han er her tidt, og jeg tør, som Du veed, ingen Indvendinger gjøre; men han har for megen Taact til at volde Dig nogensomhelst Gene eller Forlegenhed, og Du kan være overbevist om, at den Udfærd, han vælger — hvilken det saa bliver — vil være rigtig.“

„Troer Du ikke, at jeg idetmindste kan undgaae at tale med ham i det første Øjeblik?“

„Jeg frygter Nej.“

„Hvilke Døffe maa man dog ikke bringe, for at skuffe Verden!“ udraabte Cyrilla.

„Det var ikke just det, jeg meente,“ sagde Melanie; „men jeg finder, at det vilde være meget uklogt at tirre Edouard netop nu, da hans Kone begynder at komme sig og der endelig er nogen Udsigt til, at han vil gjøre sin Uret imod Dig god, forsaavidt han er istand dertil. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at troe, at Du vil have vanskeligt ved at sætte Dig i nogen Forbindelse med ham, selv om Du ønsker det; thi naar han ikke netop er i Embedsforretninger, taber Margarete ham neppe nogensinde af Synet. Han lod forleden til at være meget utilfreds over, at hun havde ladet lægge en privat Trappe fra sine Bærelser til hans Contoir, hvor han siger, at hun ligger i hele Timer paa Sophaen og hverken taler eller forlanger, at han skal tale til hende, men følger alle hans Bevægelser med sine ujordiske Øjne paa den mest forstyrrende Maade!“

„Ja, men han holder af hende nu,“ faldt Cyrilla ind, „og hun er ung og smuk — Du omtalte i et af Dine Breve, at hun gik for at være en Elskovhed.“

„Der er dem, der anjee hende derfor, naar hun

er i sit Huus, der er udstyret med en Pragt, som turde være sjelden i Palladser. Hun minder mig altid om de Beskrivelser, man har af østerlandske Prindsesser — Edouard modtager hendes Gæster, hende selv finder man sædvanligviis i et Værelse med overhængte Lamper, hvor hun hviler paa en Divan og nyder alle en vitterlig Skrantnings Forrettigheder i videste Udstrækning; paa den senere Tid tager hun sig dog noget sammen, hun gaaer undertiden ud, og Folk her begynde at tale om, at hun nok i Grunden blot er hypochondrisk."

"Men Du — hvad troer Du da?" spurgte Cyrilla ivrigt.

"Jeg — jeg — veed ikke selv," svarede Melanie, "thi jeg har ikke staaet paa saa god en Fod med Edouard, at jeg har seet hende nok til at kunne dømme; men hun interesserer mig i høj Grad, da jeg, efter Alt hvad jeg har hørt, er tilbøjelig til at antage, at hun hører til første Klasse af de Modtagelige og i skarp Opfattelse kun staaer lidet tilbage for de egentlige Søvn-gængere, skjøndt hun behøver mesmerisk Paavirkning, for at komme i Naagesøvn. Edouard er overordenlig forsigtig, naar han taler om hende og jeg har blot for nylig engang hændelsesviis været tilstede, medens hun blev mesmeriseret."

"Næste Gang, Du træffer ham ene" begyndte Cyrilla.

„Det er nu Nyt, som sjældent skeer,“ sagde Melanie. „Jeg kan ikke sende Bud efter ham som i gamle Dage, og det var blot den Dag, da jeg sidst sendte Dig Brev, at han, efter næsten at være bleven borte i to Mar, kom af sig selv, for at besøge mig, ønskede at fornye vort gamle fortrolige Forhold, talte om Dig og syntes saa rystet ved at høre mig fortælle om Dit glædeløse Liv i Salzburg.“

„Du har da besøgt ham igjen, haaber jeg?“ udbrod Cyrilla.

„Ja — men fik ikke Lejlighed til at tale med ham alene. Jeg har imidlertid nu i Sinde at besøge Magarete regelmæssigt hver Dag, og Edouard kan ikke altid være ude eller selselsat, naar jeg er der.“

Et Bud fra Præsidenten kaldte Melanie tilbage til Dagligstuen. Cyrilla klædte sig paa, men søgte forgjæves at samle Mod til at følge hende. Forgjæves vare alle hendes Anstrengelser for at raisonnere sig ud af den heftige Bevægelse, der syntes at tiltage hos hende hvert Øjeblik. Endnu efter en Times Forløb gik hun uroligt op og ned ad Gulvet, da hendes Søster paany kom ind, lagde sin Arm i hendes og tavst førte hende til de Bærelser, hvorfra Musik og den mumlende Lyd af Kloster længe havde naaet hendes bekymrede Dre.

„Et eneste Ord, Melanie,“ udbrod Cyrilla og kærhjerte i samme Øjeblik, som Tjeneren saac dem

nærme sig og beredte sig til at lukke Fløjdøren op. „Sig mig, saa nøjagtigt som Du kan huske det, hvad han yttrede om mig; lad mig høre selve Ordene — Du kan neppe forestille Dig, hvilken forfærdelig Betydning de have for mig nu.“

„Han sagde, at der var kommet nogle Omstændigheder til hans Kundskab, der uidentivt med Tiden vilde sætte ham istand til at gjøre sin Urret god igjen, uden at der behøvede at gaaes frem med den Offenlighed, vi havde saa megen Grund til at frygte.“

„Naar saa er, vil jeg af al Magt vogte mig for at sige eller gjøre Noget, der kan saare ham,“ sagde Cyrilla og drog dybt Næse. „Jeg kunde endog tilgive ham al den Lidelse, han har voldt mig, dersom han blot vilde gjøre mig saa fri, som jeg var, da jeg første Gang betraadte dette Huus.“ Hun gik et Par Trin frem — — tøvede — og tilføjede derpaa noget forlegen: „Sig mig blot, Melanie er han nær ved Døren behøver jeg lige strax at være tæt ved ham?“

„Nej, min kjære Pige, han er i Balsalen: jeg ventede, til han var gaaet derind, inden jeg kom efter Dig. Fat Mod, og lad hverken Wilhelm eller Noget mærke en Skygge af Forandring i Dit Væsen,“ hviskede hun, idet de gik ind i Dagligstuen, hvor Cyrilla paa Djeblifket omringedes af alle sine tidligere Bekjendte. Vælle-gardes erklærede, at hun havde forandret sig mageløst til

sin Fordeel, at hun var d'une beauté ravissante: de fandt, at hendes Haar var blevet mørkere, og det forekom dem næsten, at hun var bleven betydeligt højere end for en to-tre Aar siden!

„Cyrilla bør føle sig meget smigret ved, at I huske hendes Højde saa nøje,“ sagde Melanie, „og I have fulkommen Ret, thi under sin lange og farlige Sygdom efter Moders Død voksede hun mærkverdigt.“

„Jeg havde virkelig ingen Idee om, at hun var saa grumme ung,“ udbrod Julie de Lindesmar leende; „men hør, kjære Cyrilla, Du maa blive, som Du nu er, thi enhver Forandring vil være til det Værre. Du kan ikke forestille Dig, hvor henrykte vi ere over at have Dig her igjen, og hvor megen Fornøjelse vi love os, naar Du og Melanie igjen ere paa Freiland. Rupert har faaet Theatret der sat i stand, og vi have i Sinde at give Tableauer, Komedier, maaske endog en Opera! Virginie kommer og bliver hos os til Sommer med sin lille Dreng. Du har da hørt om den stakkels de Mubignys tidlige Død? Jeg bad Melanie skrive det til Dig — var det ikke forfærdeligt? Men i Grunden har der da aldrig været to Mennesker, som passede mindre for hinanden?“

„Det undrer mig, at Virginie ikke rejste hjem strax,“ sagde Cyrilla.

„Det kunde hun ikke — hendes Barn var sygt,

og der var nogen kjedsommelig Gjæld; men alt det kan jeg fortælle Dig en anden Gang, lad os nu ikke tænke paa Andet end at være muntre, — Rupert har lovet os alle Slags Fornøjelser."

"Jeg haaber," bemærkede Madam de Bellegarde, "at det „lislige Syden" ikke har gjort Dig det umuligt at finde Nydelse i vor mindre tiltrækkende Verden her?"

"Nej, slet ikke; Du gjør Dig intet Begreb om, hvor jeg længtes efter at komme tilbage til Erfort."

"Virkelig! Saa er det vel ikke sandt, at Sydtyskland er saa meget skjønnere og Folk der saa meget muntre end i det nordlige?"

"Selve Landet er prægtigt," svarede Cyrilla, "og Mæssen af Folk er, troer jeg, af en lystigere Natur og fører et muntre Liv end her; men vor Klasse troer jeg ligner sig selv meget over hele Europa, og for min Deel beroer min Lykke saa aldeles paa de Personer, af hvilke jeg er omgivet, at den Interesse, Steder indgyde mig, staaer i nøjagtigt Forhold til de tiltrækkende Forbindelser, de frembringe. Det rosa-betrukne Værelse, Lindealleen og Balconnen paa Freiland ere mig kjærere end alle Villaerne, Bjergene, Søerne og Bandsaldene i Omegnen af Salzburg!"

"Er det muligt!" udbrød Melanie, "og jeg, som dog kjender saa lidt til Bjerglandskaber, kan aldrig glemme det Indtryk, den gjorde paa mig."

„Det kan jeg let forestille mig,“ sagde Cyrilla, „og tilstaaer gjerne, at jeg foretrækker det Slags Landskaber for alle andre; men en smertelig Erfaring har lært mig at beundre en smuk Egn paa samme Maade, som jeg beundrer smukke Folk — jeg ynder at tegne eller male dem, men vilde gjerne gjøre Ufsald paa een eller begge Dele, for at opnaae et jævnt Maal af huuslig Lykke i en aldeles sædvanlig Grad.“

„Du gode Gud, hvor hun er bleven fornuftig!“ udbrød Madame de Bellegarde, idet hun tog sin Lorgnet op, for at undersøge Cyrillas Dragt.

„Hun har Ret,“ uttrede Præsidenten, som stod i Nærheden af dem og syntes at lytte til Cyrillas Ord og iagttage hendes Bevægelser med særlig Interesse, „fuldkommen Ret. Huuslig Lykke skulde enhver Kvinde betragte som det Væsentligste.“

„Ja, men,“ var Melanie strax beredt til at sige, „Du vil da idetmindste tillade os at beundre Naturens Skjønheder.“

„Ja, visseelig, og ingenfinde gjøre de et saa slaaende Indtryk, som tidligt om Morgenens, og da nyder Cyrilla dem, veed jeg.“ Han vendte sig om, for gjennem en Appel til hende at faae sit Udsagn stadfæstet, og for at minde hende om hendes Morgentoure paa Freiland, da han i det Samme saae Rupert nærme sig og, uden at sige Noget, føre hende hen imod Balsalen.

Præsidenten fulgte efter; han ønskede at være Bidne til hendes Møde med Zorndorff, der stod med sin Kone i Nærheden af Indgangen; han saae sin Brodersøn kaste et stjaalent Blik paa hende og derpaa vende Hovedet bort, medens Cyrilla skyndte sig frem med Sværmen og gik forbi ham, tilsyneladende uden Bevægelse.

Det er en herlig Ting, denne Frygt for „Verdens gyselige Latte.“ Tiere, end man formoder, har den givet den feje Mand Styrke til at skjule sin Svaghed. Endnu hyppigere har den gjort det muligt for en frygtfom Kvinde at dølge sin saarede Følelse og kvælende Engstelse under et ligegyldigt Ydre. Flere Dne end Præsidentens vare nysgjerrigt fæstede paa Cyrilla i hiint Djeblik; men Ingen var istand til at opdage nogen Forandring. Selv Rupert overraskedes. At hun ilede frem med usædvanlig Hast, kunde være af Lyst til at dandse; at hun talte temmelig forvirret og saae sig lidt forstyrret omkring i et Par Minutter, kunde komme af de talrige velbekjendte Ansigter, som fra alle Kanter af Salen nikkede til hende eller gave andre fortrolige Gjenkjendelsestegn fra sig. Men selv dette opbrøt snart; hun talte til ham med al sin sædvanlige Selvbeherstelse, og bad ham roligt, ikke at nævne Zorndorff for hende i en Dagstid eller to og at huske sit Løfte om ikke at forlange nogen yderligere Forklaring i de første tre Maanedes. Han forsikrede, at han

ikke havde glemt deres Aftale, og bad leende om Tilladelse til at bruge sine Øjne og Ører, hvis der skulde frembyde sig en Lejlighed til at indhente Oplysninger. I det Samme saae han hen paa Grev Zorndorff og blev vaer, at hans Øjne havde fulgt Cyrilla med et Udtryk af dyb Interesse, medens hun hele Tiden undgik at see hen til den Kant af Salen, hvor hun vidste at han stod; men da Musikken ophørte og de atter vare nær ved hinanden, slog Zorndorff Øjnene til Gulvet og vedblev at holde dem fæstede derpaa med hvad Rupert ansaae for en instinctmæssig Følelse af, at Cyrilla maatte see ham, og at han ikke torde møde hendes Blik. Uden at hun ligefrem havde seet paa ham, var han dog kommen hende for Øje begge Gange; da hun nu med Et fandt sig standset af Mængden i hans Nærhed, tvæde hun til en Stol lige bag den Dør, hvori han stod, Rupert lænede sig til Væggen ved Siden af hende, og de borte følgende Samtale:

„Saa hun er en Søster til vor Tante Melanie! Og det er den Cyrilla, som læser og synger saa dejligt! Er hun ikke en Art Slægning af os?“

„Nej, slet ikke.“

„Naarværende burde jeg maaskee sige.“

„Det fortjener neppe at kaldes saa.“

„Enten det gjør det eller ej — jeg maa gjøre

hendes Bekjendtskab, og Du maa forestille os for hinanden."

"Unskyld mig, Margarete; det vilde jeg helst være fri for."

"Hvorfor det? Vi ville træffe sammen med hende her, og hun vil naturligvis blive indbuden til os. Jeg maa gjøre hendes Bekjendtskab. Jeg jeg har aldrig seet Nogen, hvis Bekjendtskab jeg i saa høj Grad har ønsket at gjøre."

"J ville aldeles ikke passe for hinanden."

"Deri tager Du fejl, Edouard. Jeg har seet saadant et Ansigt i en Drom eller et Syn, og det for nylig. Der er Berøring — Valgtiltrækning imellem os!"

"Fra hendes Side er der ingen, det kan jeg forsikre Dig. Du vil snart opdage, at hun ikke i mindste Maade ønsker at gjøre Dit Bekjendtskab."

"Jeg kommer ikke til at opdage noget Saadant. Hvorfor skulde hun ikke ville være min Veninde, naar jeg beder heder hende have Medynk med mine lidende Nerver! Jeg veed, at Udstrømningerne fra en Skabning, der er saa ung, saa teen, saa"

"For Guds Skyld, Margarete, bliv ikke exalteret! Der er aldeles ingen Sandsynlighed for, at Mademoiselle d'Aldercron vil føle den Interesse, Du formoder, og Du vil blot blive fortrydelig og nedslaaet."

„Hun saae dog paa mig, da hun gik forbi næsten som om hun allerede kjendte mig. Jeg er vis paa, at hun har hørt tale om mig, Edouard.“

Intet Svar.

„Der var Betydning i hendes Djekast og maaskee ligeledes i mit thi hun vendte sig bort.“

Dette var sandt. Den stirrende Glæds i hendes Dine havde gjort et ubehageligt Indtryk paa Cyrilla.

„Doctor Hurtig siger,“ vedblev hun, „at Omgang med unge og sunde Mennesker er nødvendig til mit Velvære, og hvor kan jeg finde disse Egenskaber i en saa tiltrækkende Form? Bring os sammen, Edouard, og lad mig af hende inddrikke disse heldbringende Udstrømninger, der ere spildte paa Andre, men kunde skaffe mig Helbred og Lykke!“

„Dersom Du taler saaledes til hende, vil hun holde Dig for affindig.“

Cyrilla rejste sig, og idet hun gik bort med Rupert, hviskede hun: „Er hun affindig?“

„Nej, jeg troer blot nervøs eller hypochondrisk, skjøndt Nogle rigtignok ville vide, at hun er en halv Søvnægnerstke. Hvorom Alting er, udgjør hun en stadig Gjenstand for Samtale her, og Melanie finder hende saa mystisk interessant, at det overrasker mig, hun ikke har skrevet til Dig om hende.“

„Jeg folte ingen Nygjerrighed jeg mener: jeg ønskede ikke at høre Noget om hende.“

„Du vil neppe kunne undgaae hverken at see hende eller at høre tale om hende hver Dag nu,“ bemærkede Rupert.

„Jeg er vis paa,“ sagde Madame de Bellegarde og drog Cyrilla hen til en Causeuse, „jeg er aldeles vis paa, at I To tale om Margarete Zorndorff — den største Acquisition, vi heromkring have gjort i mange Aar!“

„Er hun virkelig? Det havde jeg neppe troet. Hun taler saa besynderligt, og uagtet hun er meget smuk, har jeg aldrig seet nogen Dame med et mere ujordisk, spøgelseagtigt Udseende.“

„Ja, ma chère, det er netop det, jeg mener. Jordiske Menneſker kan man finde hver Dag, men en Dame, der gaaer omkring i en vaagen Drøm, seer Folks Sjæl i deres højre Dje og deres legemlige Nød i det venstre“

„Ma Paſſiar, Adrienne!“

„Det er aldeles viſt og i Dyrenes Djne smaa blaae Luer, som hun siger ere deres Sjæle. Nej, det er ikke rigtigt; det er os Kvinder, som have de blaa Sjæle — Luer, mener jeg.“

„Saa maa hun dog være noget fra Forſtanden,“ sagde Cyrilla, meget for bedrøvet over, hvad hun

havde hørt, til at kunne ifjemme den anden Dames tankeløse Latter.

„Fra Forstanden! ingenslunde. Naar hendes Mand har faaet hende til at glemme sig selv og sine Nerver, har jeg hørt hende tale ligesaa fornuftigt som Du eller jeg.“

„Det undrer mig, at han ikke søger at faae hende til at gjøre det altid.“

„Jo, det gjør han og bliver undertiden gyseligt ærgerlig paa os, naar vi bestyrke hende i hendes Taabeligheder. Du kan troe, han er bleven utaaeligt biister, han forstaaer ikke den ringeste badinage, og fortalte mig endnu forleden Dag saa Meget om min Hjerteløshed, at jeg ikke har havt Mod til at bringe hende paa Glid siden.“

„Det maa man rose ham for.“

„O, hans Opsørsel fortjener, siger man, at roses i enhver Henseende, skjøndt jeg har en Mistanke om, at hjemme er hans Dverbærenhed ikke slet saa monsterværdig. Men hvor kan Noget ogsaa vente, at han skulde finde sig i, at hun ikke taber ham af Syne et eneste Djævlil! Endog i Selskab ser man hende i Almindelighed hænge ved hans Arm, bevogte ham og lytte efter hvert Ord, han siger. Du veed, hvor bagvendt selv den Tanke er, at en Mand som Zorndorff ledes omkring af en Kvinde.“

„Jeg haabede at have hørt, at de levede lykkeligt sammen,“ sagde Cyrilla oprigtigt.

„Det overraster mig, at Du bryder Dig derom,“ svarede Madame de Bellegarde; „men da det interesserer Dig, maa jeg tilføje, at de aldrig have nogen simpel Tvivstighed eller engang Ubehageligheder med hinanden — han er meget for fintfolende til Eligt. Alt han paa enhver Maade søger at faae hende til at blive hjemme, er naturligt; men hun kommer sig nu hurtigt og vil det ikke længer. Jeg troer imidlertid, at hendes stærkeste Bevæggrund til at gaae ud, er, at naar hun er hjemmefra, følger han omkring med hende som hendes Skygge, og medens hun har den Tro, at han ene og alene drives af Beundring og Kjerlighed, vide vi dog alle, at han er bange for, at een af os skal lokke hende hen i en Krog og opmuntre hende til at give sig til Bedste. Han er mere angst for min Søster Julie end for Noget ellers, og ved at lade troskyldig lykkes det hende rigtignok ogsaa at faae hende til at sige de meest mageløse Ting!“

„Det er ikke rigtigt af Julie,“ sagde Cyrilla med nogen Varme.

„Ha, ha, ha! — saadan taler affkurat Melanie; men hun holder alligevel af at høre al den snurrige Tale og skrive den op i sin Notebog. Havde Zorn-dorffs ikke været, saa vilde Exfort have været utaale-

lig kjedsommeligt ifjor — deres Huus er udmærket smukt, og nydelig udstyret. Det maa jeg sige: Grev Sorndorff har en overordenlig Smag for alt Saadant — hans Bopæl er fuldendt, og de ere særdeles gjeftfræ.“

„Og til Tak for deres Gjeftfrihed udleer Du dem,“ sagde Cyrilla.

„Udlee ham! af, nej. Jeg gad vide, hvem der tør det! men ever hende er det umuligt at bare sig. I Paris, Berlin eller Wien kunde hun maaskee have undgaaet at blive lagt Mærke til; men her er hun en Stjerne af første Rang, en Skat, en Morfskabsfond uden Ende! Der gaaer hun nu hen til Melanie. Har Du nogensinde seet noget levende Bæsen, der var saa blegt?“

Cyrilla kastede sine Djne derhen og saae en lille og meget fint bygget Dame, der holdt sine Hænder sammenpressede omkring Sorndorffs ene Arm. Hendes Træk vare hvad man sædvanligviis kalder østerlandske — fine og skarpttegnede; hendes store, sorte Djne bleve endmere paafaldende ved hendes ualmindelig lange Djenbaar, ved de mørkeblaae Klæder under dem og de tætte hvælvede Djenbryn over dem. En sort fløjels Kjole kontrasterede smukt med hendes Hals og Skuldre, der vare af en dødneagtig, uigjennemsigtig hvid Farve, og de smagfuldt ordnede Blom-

ster i hendes glindsende sorte Haar vare smukt nok benyttede til at gyde Liv og Couleur over et Ansigt, der var saa blegt, at selve Læberne havde et graat og skyggeagtigt Skjær, der neppe nærmede sig det svageste Vilas. Hun talte i nogle Djeblikke temmelig mat med Flere i Nærbeden af hende; derpaa drog hun sin Arm ud af Jorndorffs, hviskede et Par Ord til Melanie, og gik med hende tværs over Sala og hen til Cyrilla; hun sank om paa den nærmeste Stol og mumlede Noget om, at hun ønskede at gjøre hendes Bekjendtskab, medens Melanie formeligt rystede, idet hun præsenterede dem for hinanden.

Hvor vanskelig Cyrillas Stilling end var, robede hun dog ingen Forlegenhed. Hendes Ansigtsfarve forbejedes, og hendes Hjerte slog hurtig, men hun talte roligt og sammenhængende, og Lyden af hendes venlige Stemme satte snart Mod i den nervøse Dame, hvis Hænder dirrede besynderligt, medens hun tilsyneladende legede med sit Lommeurklæde. Hun laa lænet tilbage i sin Stol og lyttede til Cyrillas og Madame de Bellegardes Samtale, uden at gjøre sig mindste Umage for at deeltage i den. Der Siste drøftede med overordenlig Tungesærdighed alle de Balser, Maskerader, Mariager og andre Begivenheder, som i de to sidste Aar havde tildraget sig i det ex-

at drage sin nye Bekjendte ind i Samtalen ved nu og da at appellere til hendes Dom, virkede kun til omfider at fremkalde den Bemærkning, at „hendes Helbred aldrig havde tilladt hende at leve i, hvad man kalder Verden, førend hun var kommen til Erfort; men hun troede, at dersom den vedblev at forbedre sig i den Grad som paa den senere Tid, saa vilde hun ret til at nyde Selskabslivet.“

„Jeg har hørt,“ sagde Madame de Bellegarde og højede sig forover, „at Doctor Hurtig har opdaget en ny Maade at mesmerisere paa, som De har fundet særdeles velgjørende.“

„Hans Behandlingsmaade har kun forandret sig lidt,“ svarede Grevinde Zorndorff. „Dersom jeg kunde overtale Edouard til at mesmerisere mig, saaledes som han gjorde i gamle Dage, da“

„Hvad!“ udbrod Madame de Bellegarde, „er det muligt, at Grev Zorndorff kan mesmerisere? Vil De dermed sige, at han gjør alle disse underlige Bevægelser og kan dysse Folk i Sovn og tvinge dem til at læse lukkede Breve, saaledes som jeg engang saae af et Menneſke paa Freiland? Det er jo formelig yndigt — han maa absolut mesmerisere mig imorgen.“

Idet hun nærmede sig Zorndorff, gik der et ureligt Udtryk over hans Kones Træk — hun begyndte sagte og hastigt at mumle: „Han sagde til mig, at

jeg aldrig maatte tale til hende derom at hun blot vilde udlee mig han vil sige, at jeg har gjort baade ham og mig til Nar han vil sige, at jeg nedbryder hans Afgtelse"

Cyrillas Dine fulgte Madame de Bellegarde; hun saae, at Zorndorff horte paa hendes spottende Ord med et overlegent Smil og besvarede dem med et Par Ord, der, hvor roligt de end syntes at blive sagte, dog maae have været af en egen ubehagelig eller vidende Natur, thi hun gik vredt bort fra ham og sagde, at siden han var bleven gift, var han bleven en reen Bjørn.

Cyrilla følte en lille let Haand berøre hendes, og da hun vendte sig om, mødtes hun af Grevinde Zorndorffs mørke Dine, som vare stivt fæstede paa hende. Udtrykket i dem var saa melancholisk og bekymret, at det fremkaldte en Følelse af Ubygghed, som hendes paafølgende Conversation ingenlunde var stiftet til at fordrive. Det var nemlig en omstændelig, men dog confus Beretning om Sygdomme og Lidelser — prøvede og tilraadte Midler — inderlig Længsel efter Helbred — hendes Skuffelser og gjenvakte Forhaabninger — og medens hun udbredte sig over alt dette, var der en Langsømhed over hendes Yttringsmaade og en Mæthed i hendes Stilling, der lignede Cyrillas Bæsen altfor lidt, til at hun paa nogen Maade skulde

føle sig tiltrukken af hende. Imidlertid misforstod Jorndorff aldeles hendes Bevæggrunde, medens han iagttog hendes Bestræbelser for at komme bort fra hans Kone uden at synes udelicat. Hun følte Intet af den Skinsjæ, Smerte eller Brede, han antog, dengang hun vendte sig om, for at høre efter Julie de Lindesmars mere flydende og underholdende Bemærkninger, og naar hun i Alsteneds Lob ikke længer undgik at være i hans umiddelbare Nærhed, skete dette ligesaa lidt, fordi hendes forrige Hengivenhed eller Beundring for ham i mindste Maade vendte tilbage. Een Tanke udelukkede alle andre af hendes Sjæl, havde bemægtiget sig Eneberedømmet over den — det var Tanken om at gjenvinde sin Frihed uden at sætte sin Søsters Huusfred i vove, uden at blotte sin egen svage Tillsid til en Mand, der havde forladt hende, uden at skade hans Navn eller gjøre Skaar i hans Families Ære. Men havde sagt, at han kunde gjøre sin Uret imod hende god igjen, uden at man gik tilværks med den Dffenlighed, de alle i saa høj Grad frygtede, og han forstod sig naturligviis tilfulde paa at udføre saadanne Ting. Der kom en ubestemt Følelse af Tilfredshed over hende; Evner af fremtidig Lykke drog hastigt gennem hendes Sjæl, og omsider vandt Haabet en Styrke, hvori hun ikke havde følt det siden den Dag, de havde taget Afsked med.

hinanden i Spaa, og besejrede al den Trivl og Frygt, som lurede i Baggrunden af hendes Sjæl, men forhøjede ulykkeligviis med det Samme i den Grad hendes Persons og Væsens Ynde, gjorde hende i hans Dje saaa lig hendes forrige Jeg, at han glemte baade sin Anger og den Opvejsning, han vilde give hende; eller rettere sagt: den Lidenksab, der tilsyneladende havde slumret, var atter vaagnet i al sin Styrke og Hestighed, saaa at Cyrilla, medens hun glædedes ved Udsigten til at blive befriet fra sine Lænker, netop bandt dem fastere end nogensinde!

Niende Capitel.

Som Rupert havde forudsagt, kunde Cyrilla ikke undgaae at høre tale om Zorndorff hver Dag. Deres Huus var en Samlingsplads for Alt, hvad der var muntert, modernt og begavet ikke alene i Byen, men i en betydelig Deel af Omegnen, og skjøndt Zorndorff tilhyneladende ikke gjorde sig megen Ulejlighed for at møre sine Gjæster, erkjendtes det dog almindeligt, at Arrangementerne vare fuldendte, og at man der ikke kjendte til Tvang eller Kjedsommelighed. Selv de nervøse Tilfælde, som hans Kone undertiden led under, og som nødte hende til at trække sig tidligt tilbage til sit eget Værelse, frembragte ingen kjendelig Forandring; Melanie traadte i hendes Sted, og hendes Fraværelse forblev tidt længe ubemærket.

At Cyrilla nødiat vilde betræde Zorndorffs Huus, var naturligt, og i nogen Tid lykkedes det hende ved Hjælp af forskjellige Paaaskud at undgaae det; men da

Præsidenten yttrede et Par alvorlige Ord og Belle-gardes et Par Gange udloe hende paa deres over-givne Maade, troede hun det nødvendigt at overvinde sin Utilbøjelighed og modtog den næste Indbydelse, hun fik. Zorndorff, som umærkeligt havde undgaaet at tale med hende andre Steder, nædtes nu til at gjøre en Anstrengelse. Intet kunde tilsyneladende være mere utvungent og uden Forlegenbed end hans Udfærd — Intet roligere end hendes. Melanie fandt Begges uforstyrrelige No beundringsværdig, og som et Vidnesbyrd om Opdragelsens Magt til at give Selvbeherkskelse og om Civilisationens Gyne til at be-tvinge Lidensskabernes Frembrud var den det maaskee.

Cyrilla forlod ham. Melanie ventede i Nærheden af ham, indtil han ikke var optagen længer — derpaa drog hun ham hen til en Blomsterpyramide, lod, som om hun beundrede dens Sammensætning, og hvistede: „Du seer, Edouard, hvor Cyrilla har anstrengt sig for at kunne vedligeholde Skindet.“

„Ja, hun har bevaret Skindet til en forbavsende Grad,“ svarede han ironisk. „Efter Din Beretning var jeg forberedt paa at see hende udtæret af Feber — nedbøjet af Kummer, og jeg finder hende mere glimrende — dejligere end nogensinde!“

„D, havde Du seet hendes Lidelser i Salz-burg“

„Jeg foretrækker at see hende, som hun er — det letter mit Sind for en Byrde af Bekymring — sig hende dette fra mig.“

Der var Noget i hans Bæsen, der mishagede Melanie, og hun bemærkede noget stødt: „Jeg troer ikke, at Du kan forstaae det Helttemod, hvormod hun bærer sin Ulykke.“

„Det ligner kun altfor meget Letsind,“ sagde Zorndorff.

„Letsind! O, hvor lavt dog Mændene altid bedømme os! Kan Du ikke troe, at hun stoler paa det halve Løfte, Du gav mig, inden hun kom — stoler paa Din Ærlighed efter alt Dit Forræderi? Kan jeg give hende den Forsikkring, at hun dennegang ikke vil blive bedragen af Dig?“

„Hvis Du har besluttet at mægle mellem os,“ sagde Zorndorff, „da sig hende at min Kjerlighed er uforandret er bestigere end nogen- sinde.“

„Du spillede altsaa blot den Ungrende, for at faae hende herhen?“ udbrod Melanie oprørt. „Du vil tvinge mig til at trodse Vilhelms Forbittrelse og node mig til at fortælle ham Alt, hvad der er hændt.“

„Jeg skal ikke prøve paa at faae Dig dervfra,“ sagde Zorndorff roligt.

„Du maa troe, Edouard, at det Eneste, der nu

affskrækker mig derfra, er Frygt for, at vi alle skulle blive styrtede i Banære og Du i fuldstændig Undergang."

"Bevæggrunde til at tie, som ere stærke nok. . . ." begyndte Zorndorff; men i det Samme kom Madame de Bellegarde hen til dem og spurgte med sit sædvanlige Smil, hvad de stode der og drøftede saa alvorligt.

"Vi talte om Banære og Undergang," sagde Zorndorff.

"De troer da," sagde Madame de Bellegarde, idet hun dæmpede sin Røst og kastede et hastigt Blik omkring sig, "De troer da ikke alle de skjendige Fortællinger, der udspredes her, siden det er blevet bekendt, at Virginie vender tilbage til os? Jeg kan forsikre Dem, at hun paa ingen Maade — ikke i fjerneste Grad — har været Skyld i de Mubignys Død."

"Nej, naturligtviis," sagde Melanie. "Jeg har hele Tiden hørt, at en Tvist ved Spillebordet"

"Netop!" svarede Madame de Bellegarde; "men Folk her ville ikke nøjes med en simpel historisk Fremstilling, som de kunde have læst i Bladene for over et Aar siden. Det var ikke Virginies Skyld, at de Mubigny ikke kunde modstaae Spillebordets Fristelser, eller at han blev ibicaneus, naar han tabte ved det. Deres Stilling gjorde det til en Nødvendighed for hende at see Folk hos sig. De veed selv, at hun er

meget tiltrækkende, og — og — at man selvfølgelig var meget galant imod hende dog vilde Ingen have paasagt nogen af dem et eneste Ord, hvis de havde kunnet betale deres Gjeld; men Onkel vilde Intet gjøre for dem, førend det var for silde, og nu tilbyder han at ville betale Alt, undtagen Virginies private Gjeld, og siger, at hun maa tilfredsstille sine Creditorer ved Afdrag af sin Livrente. Har De nogen- sinde hørt noget saa Urimeligt? Tre Mars Indtægt vilde ikke engang forslaae til at betale hendes Mode- handlerinde med! Moder søger nu tilligemed Bedste- fader at formilde hans haarde Hjerte og faae ham til at være liberal.“

„Det vil vist ikke løffes hende,“ sagde Zorndorff roligt; „han vilde for skjenke Deres Broder Victor de Penge.“

Madame de Bellegarde trak paa Skuldrene og løftede Djenbrunnene ivejret, saaledes som kun franske Damer kunne udføre det, uden at gjøre nogen Grimace.

Zorndorff bøjede sig hen til hende og hvistede: „Naad Deres Søster at henvende sig til Alderkron — det vilde ikke være forite Gang, han hjalp hende ud af en saadan Forlegenhed.“

„Hvem har sagt Dem det?“

„O, jeg sigtede blot til hendes ungdommelige Ube- findigheder hos Blomsterhandlere og Conditorer. Husker

De, hvor vi nød hans Hovmesters forbarskede og ulykkelige Ansigt, naar han om Aftenen den Dag, han havde faaet sine Lommepege, ikke havde en Kreuzer tilbage og reentud vægrede sig ved at give nogen Forklaring?"

„Nupert har altid været et sødt, ædelmodigt Menneske,“ sagde Madame de Bellegarde leende; „men dengang vare vi Børn, maa De huske saadant Noget vilde aldrig gaae nu!“

„Bedre nu end dengang,“ svarede Zorndorff spøgende, „tbi nu har han hverken Onkel eller Hovmester til at gjøre sig nærgaaende Spørgsmaal.“

„Hvor kan De nu komme med saadan Snak?“ sagde Madame de Bellegarde, idet hun gik; men Zorndorff saae, at hans Ord havde gjort mere Indtryk, end hun vilde at Melanie skulde bemærke, og han fulgte efter hende, glad over at have fundet en Lejlighed til at forlade sin Tante, der aldeles ikke lagde Mærke til det Par Ord, hun endnu kunde have hørt om „Ven-skab fra den tidligste Barndom,“ „et Forhold, som var fortroligere, end det tidt findes mellem de nærmeste Slægtninger.“

Hun stod i det dybeste Drømmeri, lige til Cyrilla berørte hendes Arm og hvilede: „Hvad sagde han! Naar kan han tale med mig? Vil han give mig Papirerne?“

„Jeg fik ikke Tid til at spørge ham derom — vi bleve afbrudte.“

„Man skulde virkelig troe, at han bestilte Folk for det Samme,“ sagde Cyrilla utaalmodigt. „Kunne vi ikke forlange, at han skal træffe os en Dag alene? Denne Genholdelse bliver mig nu aldeles utaalelig.“

I dette Øjeblik kom en Tjener hen til dem med den Besked, at Grevinde Zorndorff pludselig var bleven syg, bad sin Tante om at overtage hendes Hverv og haabede, at Mademoiselle d'Adlerkron vilde have den Artighed at besøge hende paa hendes eget Bærelse, saasnart hun var ledig.“

„Hvad skal jeg gjøre, Melanie?“

„Gaa for Guds Skyld til hende; det vilde være grusomt at negte hende det Staffels Skabning, hun veed aldeles Intet af den Uret, hun har tilføjet Dig, og er endnu mere at beklage end Du.“

I et Bærelse, der oplystes svagt af en Lampe med Rødt over, fandt Cyrilla Grevinde Zorndorff hvilende paa en Sopha og støttet af Puder, der vare betrukkne med carmoisinrødt Flojl. Den straalende Farve paa Möbelbetrækket rundtom hende syntes at forøge det Mandeaagtige i hendes Udseende og at gjøre de Trækninger endnu grueligere, der vedbleve af og til at vise sig i hendes Ansigt, men som hun syntes aldeles ikke at vide af. Saasnart hun fik Øje paa Cyrilla, bad

hun hende komme tæt hen til hende og beklagede, at hun var bleven syg den første Aften, hun havde ladet sig overtale til at tilbringe i hendes Huus.

Cyrilla bad hende, ikke at tænke paa eller tale om dette, og haabede, at hun ikke havde lidt meget.

„Jeg veed det ikke rigtigt Har jeg været længe syg, Dica?“ sagde hun til en høj, mager Kvinde, der stod ved Siden af hende.

„Kom et Par Minutter det har bare været et kort Anfald.“

„Ikke saa kort endda,“ svarede hun tankfuldt, „ellers vilde Du ikke have havt Tid til at give mig en anden Dragt paa og o, mit Hoved det er som om min Hjerne var forvandlet til Steen. — Vil De ikke lægge Deres Haand paa min Pande?“ tilføjede hun og saae hen paa Cyrilla; „det vil ikke gjøre Dem nogen Skade og mig megen Gavn.“

Cyrilla gjorde, som hun blev bedt om, og da Greunden tog hendes anden Haand, som var fri, i begge sine, bredte der sig en mærkelig Hellighed over hendes Træk, og hun lænede sig tilbage, idet hun mumlede, ligesom til Forklaring: „Min Tilværelse beroer næsten paa Udstrømningerne fra Andres Nerver Udstrømninger som for dem“

ikke ere noget Tab men for mig en stor Binding."

Med den Egenkjerlighed, der er saa almindelig i nervøse Tilfælde, bengav hun sig derpaa til en halv Slummer, uden at tænke paa den paaenlige Stilling, hvori hun havde sat Cyrilla; denne kunde ikke gjøre den mindste Anstrengelse for at røre sig eller befrie sin Haand, uden at Grevinden øjeblikkeligt udstødte Suf af den ængsteligste Natur, og opgav derfor endog Tanken derom. Medens hun stod der og den kolde Natteluft fra et aabent Vindue løftede de lette Læg paa hendes Baldragt og viftede hendes lange smukke Loffer bort fra hendes Ansigt og Skulder, kom Zorn-dorff styrkende ind i Bærelset: „Hvorfor har De ikke sendt Bud efter mig eller Doctor Hurtig?" sagde han i en dæmpet, men heftig Tone til den Person, som førte Navn af Vica. Uden at oppebie Svar, gik han derpaa hen til Cyrilla, og medens han hastig tvistede nogle undskyldende Ord, følte hun hans Hænder glide ned over hendes Arme og derpaa hvile over hendes egne, ligesom for at afholde hende. Ubekjendt med hans Bevæggrunde, trak hun sig hurtigt tilbage, og hans Kone før op med det Udbrud: „Forlad mig ikke — jeg beder Dem, forlad mig ikke," fremrakte sine Arme imod hende og trykkede hendes Hænder saa fast, at det syntes umuligt at frigjøre dem.

Cyrilla havde ikke Mod til at sætte sig til Modværg; Greunden dirrede beftigt i et Par Minutter og sank derefter aldeles uden Bevægelse tilbage i sine Puder. Hendes Skikkelse fik efterhaanden et saa dødingagtigt Udfeende, at Cyrilla vendte fit Hoved bort. Zorndorff sagde roligt: „Hvorfor lod De mig ikke sætte mig i Rapport til hende? Jeg havde i Sinde at befrie Dem.“

„Jeg forstod ikke“

Altter berørte han hendes Arm, derpaa sin Kones Pande og Hænder, og strax hørte hun op med det beftige Haandtryk; men da Cyrilla søgte at komme bort fra hende, for at forlade Bærelset, rejste Greunden sig langfomt, og det saae næsten ud, som om hun efterlignede Cyrillas sagte Bevægelser, medens hun fulgte efter hende med den Usikkerhed, som findes hos Folk, der komme sig af en Besvimelse. Det lange sorte Haar, som i uordenlige Masser hang ned over hendes hvide Nædragt de halvtillukkede Djne og det aandeagtige Skjær i hendes stive Træk svarede i Forening saa fuldstændigt til Cyrillas Forestilling om en Personification af Somnambulismen, at Nysgjerrigheden hos hende fik Overhaand over den Mædsel, Grevindens næsten spøgelseagtige Udfeende indgød hende, og hun standsede og ventede paa hende.

„Jeg vil ikke røre ved Dem, dersom De føler saa

megen Modbydelighed derfor," sagde hun med en afvær-
gende Bevægelse, rimeligviis fordi hun bemærkede, at
Cyrilla gøs tilbage for hendes Berørelse; „kunde De
blot overvinde Deres Modbydelighed for mig
da kunde De blive Midlet til, at jeg gjenvandt min
Helbred."

„Jeg har ingen Modbydelighed for Dem“
begyndte Cyrilla.

„Idetmindste Noget, som har meget tilfælleds der-
med De trækker Dem tilbage, naar jeg kom-
mer Dem nær skyer mit Selskab ved enhver
Lejlighed og har lige til iasten trods alle mine Bønner
ikke villet betræde dette Hus!"

„En Scene som denne, Margarete, vil neppe gjøre
Mademoiselle d'Adlerkron tilbøjelig til at komme igjen,"
bemærkede Zorndorff og rullede en Stol hen til sin
Kone, som om han frygtede, at hun skulde falde.

„Det gjer mig ondt, at jeg netop skulde blive
svag iasten," sagde hun, idet hun satte sig og greb fat
i Cyrillas Skjole, for at holde hende tilbage, — „meget
ondt jeg var længtes saadant efter at tale
med Dem alene lov mig at komme her imor-
gen uden Melanie eller nogen Anden, der
kan lægge Baand paa os!"

Cyrilla tøvede.

Zorndorff had Vica forlade dem og sende et Tilbud efter Doctor Hurtig.

„Edouard vil ikke tillade mig at besøge Dem saa tidt, som jeg ønsker,“ vedblev hun; „han tænker, at jeg vilde forskrække Dem, hvis jeg blev syg, eller eller smitte Dem med min nervøse Tilstand men jeg er vis paa, at han tager fejl. De er ung, sund og lykkelig Deres Berørelse, selve Deres Nærværelse, er en Livsfornyelse for mig, og hvor sjældent vi end have været sammen, er jeg dog allerede fuldkomment overbevist om, at De mener mig det godt, og at blandt alle — ja alle Mennesker her, De er den Eneste, der er istand til at gjøre en Opoffrelse for at gjengive mig min Helbred.“

„Du er utaknemmelig, Margarete,“ sagde Zorndorff, idet han vendte sig halvt om fra det aabne Vindue, som han havde seet ud af; „Tante Melanie nærer mere Interesse for Dig, end Du med Nødsnød kan vente — at nogen Anden vil gjøre.“

„Jeg erkjender gjerne, at hun har været venlig og artig, især i den sidste Tid; men hendes Interesse har kun gaaet ud paa Dr. Hurtigs Behandlingsmaade — hun kommer, for at see mig blive mesmeriseret — optegner alle de Bemærkninger, jeg gjør under Baagesønnen — taler siden mere om dem, end der behøves — men — men — hun elsker mig ikke. Hendes Tanke

er, at jeg er til Byrde her i Verden. Jeg hørte hende endnu i Formiddags, medens hun troede at jeg sov, sige til Doctor Hurtig, at det vilde være en Betsignelse, om jeg bortfaldtes fra denne Verden, thi hun frygtede" (Der aabnede Grevinden sine Øjne med et forfærdet Blik) „frygtede, at vort Børn skulde faae den faldende Syge blive vanvittigt!"

Zorndorff holdt Haanden for Øjnene og vendte sig bort.

„Tanken derom har aldrig siden forladt min Sjæl," vedblev hun, idet hun rejste sig op og med voldsom Anstrengelse gik hen til ham; „jeg kan aldrig glemme den, thi den har berøvet mig alt Haab, al Lykke o Edeuard, jeg er uderst ulukkelig!"

Cyrella hørte knapt de sidste Ord; i samme Øjeblik, da den ulukkelige Kvindes Haand havde sluppet hendes Kjole, havde hun begivet sig ind i Bærelset ved Siden af. Det var et Forværelse med store Flojddøre, der vare panelede med Glas af et meget besynderligt Udseende og drapperede med Gardiner, ligesom Vinduerne. Den første, hun aabnede, førte til et kostbart udstyret Sovestue; den anden viste hende en smal Bindeltrappe, og i samme Øjeblik aabnedes en tredje og indlod Lægen, der efterfulgtes af Bica. Da hun ikke ønskede at gjensee Zorndorff i dette Øjeblik og

ønskede et Par Minutter til at forberede sig til Musik og Munterhed efter den paaende Scene, hvortil hun havde været Bidne, gik hun ned ad Trappen, i den Foræning, at hun ved dens Ende vilde befinde sig i Lyndekamrene. Saaledes var det dog ej; den førte hende ind i et højt og rummeligt Værelse, der, saavidt det matte Lys fra en lille Solvlampe, som stod og brændte paa et Skrivebord, tillod hende at skjelne, var en Mellemting af Dagligstue og Bibliothek. Der stod flere smukt indlagte Bogskabe, som naaede til Loftet; Marmorborde og Statuetter; ubyre store Glober og luxuriøse Stole; Borde med Kort, nye Bøger og Kobberer vare smilende anbragte i ordenlig Orden. Glasdørene til et Drivhuus ved Siden af stode aabne og indlode en Strom af Bellugt tiligemed den forfriskende Lyd af et pladskende Springvand, og et af de tre store Vinduer, som stod halvt opluffet, aabnede Udsigt til den mørke Nat og den stjernefulde Himmel.

Alt Værelset brugtes meget, var tydeligt. Ved Siden af Kaffelovnspladsen med sine to velopvarmede Dyne i Søjleform stod Grevindens aabne Arbejdsbord — en Bog, Lommeortoklæde, Handsker: det saae ud, som om Gjerinden nys havde forladt Værelset, og paa hende og Alt, hvad der var haendt i den sidste førte Time, paa Zorndorff — Besidderen af den

Overslod, han i saa høj Grad havde attraaet, — begyndte Cyrilla nu at tænke, og glemte aldeles Tid og Sted. Medens hun endnu grundede paa, hvordan hans fremtidige Udfærd imod bende vilde blive, og hvor længe han vilde vedblive at undgaae bende, hørte hun Trin paa Trappen og saa ham komme ind i Værelset gjennem den Dør, hun havde ladet staae aaben. Uvidende om hendes Nærværelse gik han hen til det aabne Vindue, lagde sine Arme overkors og saa op til Himmelen med et Suf, der var saa langt og dybt, at det næsten lod, som om han stønede. Hvor meget Cyrilla end havde attraaet en Lejlighed til at tale med ham, hvilken Attraa maaskee var voret derved, at han aabenbart ønskede at opsætte en Forklaring; hvor godt hun end havde troet sig rustet med Spørgsmaal og Svar — nu, da Provølsens Djeblik var kommet, kunde de bebrejdende, anklagende og benfaldende Ord, der vare saa ombyggeligt forberedte, ikke bane sig Vej. Skamfuld over sin Forsagtbed og vel vidende, hvor meget hun siden vilde fortryde den, tvang hun sig til at gaae hen til ham, dog ikke med den faste Gang og fordømmende Mine, som en saa uskyldig og underkuet Kvinde kunde have antaget, men med al sin naturlige Venlighed og en overvældende Følelse af Frygtsomhed. Der var en saa dyb Stilhed i Værelset, at endog hendes svagt raslende Kjøle strax tiltrak sig hans Opmærksomhed;

han faae sig omkring og mistede, aldeles betagen af Overraskelse, for et Øjeblik al Selvbeherstelse. Det var forgjæves, at han vendte sig om og stræbte at skjule sin Bevægelse; den var neppe mindre end hendes, da hun i et Par Ord stammende bad ham være retsindig og ædelmodig og skaffe hende løst fra hendes Løfter, nu da han kunde gjøre det uden at compromittere hverken sig selv eller Melanie.

„Og hvis jeg ikke kan“ begyndte Zorndorff.

„De kan, De kan Melanie har fortalt mig, hvad De har sagt.“

„Jeg vil ikke længer vide af hendes Mellemkomst, Cyrilla; hun fortolker mine Ord overeensstemmende med sine egne Ønsker; faaer Løfter ud af dem, som aldrig have været tilsigtede, og sætter os — skjøndt hun har de bedste Hensigter af Verden — altid i et falskt Lys for hinanden!“

„O nej jeg haaber nej,“ udbrod Cyrilla beftigt; „thi hun sagde mig, at De fortrød Deres Uret imod mig og vilde stræbe at gjøre den god igjen.“

„Hun sagde mig,“ svarede Zorndorff undvigende, „at medens jeg troede at frelse Melanies Liv, opoffrede jeg Dit; at Din Ungdom hentæredes under Feber og Sorg, og,“ tilføiede han med en fremtvungen Latter, „og jeg troede hende og vilde ikke have betragtet nogen Fare som for stor, naar Du kunde frelses! Cyrilla“

Du er netop indtruffen tidsnok i Erfort til at hindre mig fra at blive en Taabe — netop tidsnok til at frelse mig fra at bortkaste min sidste Udfigt til Lykke. Jeg frygter ikke længer for Din Helbred, ikke beller for Din Lykke, saalænge Du vedbliver at være en Gjenstand for almindelig Beundring og Din Fætter Ruperts Afgud!"

"Hvor uædelt," udbrød Cyrilla barmfuld, "tilmed af Dem, som som saa godt indseer Nødvendigheden af at bevare Skindet for Verdens Dje." "

"Jeg smigter mig med, at jeg ogsaa bevarer Skindet; men Ingen kan i noget eneste Djeblik belde mig for lykkelig! Ikke engang en paatagen Ligegyldighed har villet lykkes for mig. Under Maske af en kold Fornembed, der er fremmed for min Natur, maa jeg skjule min heftige Hølelse og stræbe at betvinge lidenskabelige Udbrud, medens jeg daglig væges ved at see Dig stjenke en Anden fortrolige Blikke og kjerlige Smil, der med Dette ere mine."

"Bebrejdelser af Dem efter en Opførsel som Deres?" udbrød Cyrilla, næsten aandeløs af Forbavselse. "Dette er for meget!"

Zorndorff lod, som om han ikke hørte, og vedblev: "Den Maade, hvorpaa Du nu modtager Adlerkrøns Galanteri, er for fremtrædende til at kunne forbigaaes

med Tavshed eller udboldes med Taalmod, og jeg kan ikke Andet end"

„Undskuld mig, Grev Zorndorff," afbrød Cyrilla ham, „men De maa tillade mig at minde Dem om Deres sidste Brev til mig, hvori De erkjender at have forspildt al Det til Opsyn med mine Handlinger for Fremtiden."

„Sandt sandt jeg har ingen Det til at være skinsyg — jeg vilde sige: ingen Det til at klage"

„Nej," sagde Cyrilla; „og jeg giver Afkald paa min aldeles ubestridelige Det til begge Dele, kun maa jeg fordre mig befriet fra Lænker, der tynge paa selve mine Tanker og ere blevne mig utaaelige!" Hun taug et Djeblik og vedblev derpaa med dæmpet, melancolsk Nøst: „Jeg har lidt meget, siden vi skiltes i Spaa — mere, meget mere, end De synes tilbøjelig til at troe, Grev Zorndorff. Deres Brev kostede mig en saadan Sjælekamp, at min Moder døde under sin Anstrengelse for at trøste mig Om min egen lange Sygdom vil jeg ikke tale; indtil for ganske kort siden har jeg kun havt liden Grund til Glæde over at være kommen mig af den: saa glædesløst, saa hæbøst var mit Liv siden været." Da hun blev vaer, at hendes Ord havde gjort noget Indtryk, tilføjede hun bonfaldende: „O Edouard, vær barm-

hjerterig misbrug ikke den Magt, Du har over mig gjør Ende paa Dit nuværende brødesfulde Liv, og selv i denne Verden skal Du høste Løn derfor. Din Hustru vil gjenvinde sin Helbred, og Du vil uden Samvittighedsnag kunne nyde den Rigdom, Du saa meget ønskede at besidde."

"Har Du ikke seet Nok iasten, Cyrilla, for at overbevise Dig om, at den er for dyrt kjøbt? Tanken om Nydelse uden Dig ligger nu ude over min Forestillingsfreds; lad mig hellere haabe," tilføjede han med samme sagte, glødende Nøst som i forrige Tider, "lad mig hellere haabe, at Din Kjærlighed har bestaaet den (jeg tilstaaer utilgiveligt strenge) Prøve, jeg har vovet at sætte den paa."

"Jeg er ingen Griselda," sagde Cyrilla med neppe hørlig Nøst.

"Du er vred, skinsky og ønsker at straffe mig. Jeg har allerede lidt nok, naar Du blot vidste det alt."

"Jeg ønsker ikke, at Du skal lide — tvertimod; men jeg venter, at Du vil frie mig fra en Bedvarelse af min nuværende Trældomstilstand. Kan Du forestille Dig nogen Stilling mere pünktlig for en Kvinde end min? og er det i saa Tilfælde ikke en ubort Grumhed, at Du ønsker en Bedvarelse af — af det Baaend, som endnu sammenknytter os?"

"Og dog — ønsker jeg det — Du er min, Cyrilla

— min — og jeg vil ingensinde give Slip paa Dig — dersom jeg kan undlade det.“

„De vil da drive mig til det Yderste,“ udbrod hun, idet Faarerne strømmede til hendes Dine ved Tilintetgjørelsen af alle hendes Forhaabninger. „De tvinger mig til at forlange Certification, Papirerne, kort sagt! Alt hvad der behøves, for at jeg kan søge Lovens Bistand og frelse mig fra et saadant exempellost Tyranni.“

„Du skal faae dem — og min Vejledning med, om Du ønsker den.“

„Deres Vejledning!“

„Ja, og Bistand med. Intet kan nu være ønskeligere, mere tilfredsstillende for mig, end at jeg af Dig drives til at gjenforhverve Rettigheder, der saa fuldelig opveje Alt, hvad jeg maaskee taber. Hensyn til Margarete kun ingen Vægt have hos Dig — hvorfor skulde de det? Gjør Dine retfærdige Krav gjeldende, og tro, at, der komme hvad der vil, saa er Du mig dog kjærere end Alt, hvad denne Verden har at byde, og jeg er rede til at trodse Banære, Fængsel, selve Døden, hellere end at opgive Dig.“

„Bed Melanie komme til mig,“ sagde Cyrilla mat, idet hun vendte sig fra ham; „jeg ønsker at tage hjem.“

Sorndorff forled øjeblikkelig Bærelset.

Siende Capitel.

„Hele Sagen er grumme sørgelig,“ sagde Melanie næste Dag, efter at hun og Cyrella havde gjennemgaaet Gaarsaftenens Begivenheder sammen, „— grumme sørgelig, og truer, som Du siger, os begge med langvarig Bekymring og Ulykke; men Du maa dog tilstaae, at den — som Altting, hvad der vedrører Edouard — ogsaa har sin tiltrækkende Side; der er noget usigelig Romantisk i Din nuværende Stilling.“

„O, Melanie, skaan mig herester for alle saadanne Ytringer; jeg har ingen af de Egenskaber, som en Heltinde behøver, og har slet intet Dje for det Romantiske i min Lod, men føler haardt det Ulykkelige i den.“

„Men det maa dog have været tilfredsstillende for Dig, Cyrella, at finde Edouards Kjerlighed uforandret, at høre ham sige, at han vilde opgive Alt, vilde vove Alt for Din Skyld!“

„Dvertimod, Melanie! jeg havde en Fornemmelse af at gjøre mig skyldig i noget Urigtigt, idet jeg hørte paa ham.“

„Urigtigt!“

„Saaledes forekom det mig, da jeg mindedes, at han var en anden Kvinde's offentlig anerkjendte Egte-
mand; og hvorledes kunde jeg glemme det efter Alt, hvad jeg havde seet og hørt for kun en halv Time siden?“

„Men Du synes reent at glemme, at han er Din Mand og ikke hendes.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde det — eller snarere: jeg vilde ønske, at det ikke var saaledes. Jo mere jeg tænker over denne sorgelige Sag — og den er nu ingensinde af mine Tanker —, desto mere overbevises jeg om, at der kun er eet Menneske, der kunde gjøre Ende paa vor Nød.“

„Du mener Vilhelm?“

„Ja; jeg er vis paa, at Præsidenten strax vilde sige os, hvad vi havde at gjøre. Hensyn til Edouard — til hans egen Familie, vilde være os Borgen for hans Tausked, og hvis en ikke offentlig Skilsmisse er mulig, kunde han bringe en saadan istand.“

„Jeg vil ikke længer prøve paa at faae Dig derfra,“ sagde Melanie med et resigneret Suk; „min Tillid til Edouard har været Middet til at føre Dig

ind i disse Vanskeligheder, Din Tillid til Wilhelm vil bringe mig i endnu større; men jeg vil betragte det som et Slags Gjengjeldelse, og da jeg ikke kan faae Mod til at afvente Udbruddet af hans Forbittrelse, maa Du idetmindste opsætte Din Meddelelse, saalænge til jeg har draget Omsorg for, at vi kunne trække os tilbage til et eller andet roligt Sted, hvor vi kunne skjule vor Sorg for Verden og haabe paa Forandring med Tiden."

"Nej, Melanie, nej — hvis Du er overbevist om, at Præsidenten vilde blive saa urimelig opbragt paa Dig, maa jeg stræbe aldrig at tænke paa at spørge ham tilraads mere."

"Himlen veed, at jeg meente det godt," sagde Melanie alvorligt. "Jeg troede at skulle sikkre Dig et saa lykkeligt Liv, som der kun falder i saa Menneskers Lod — og selv nu, da Edouard har skuffet os, be- draget os, kan jeg ikke Andet end beundre ham og ansee ham for større end alle andre Mænd. Han synes født til at herske, i enhver Henseende skikket til at pryde en høj Stilling, og saa er hans Opførsel imod sin Kone saa overordenlig ædel!"

"Imod hvem af dem?" spurgte Cyrilla bittert, medens store Taarer perlede frem i hendes Øjne.

Melanie, hvem dette Spørgsmaal forstyrrede noget i hendes romantiske Concepter, taug et Øjeblik, førend

hun svarede: „Jeg meente hiin uhykkelige, syge Kvinde, hvis Død vilde være en Betsignelse for hende selv og for Alle, der staae i Forhold til hende.“

„Gud alene veed, om hendes Død er ønskelig eller ej,“ sagde Cyrilla; „for min Deel ønsker jeg hende Helbred, et langt Liv og al Lykke, som denne Verden kan skjenke.“

„Hvor engleligt!“ udbrød Melanie.

„O nej, nej,“ udraabte Cyrilla hastigt, „Du maa ikke misforstaae mig; mit Ønske er egenkjerligt, thi hendes Lykke er for Fremtiden uadskillelig fra min. Kan Du ikke indsee, at uagtet ingen Erkjendelse af egen Brøde, ingen Medynk med mig, ingen Venner eller Trusler hidtil have kunnet bevæge Edouard til at befrie mig, saa maatte dog hendes Helbredelse endelig overbevise ham om Nødvendigheden deraf? Jeg troer, kjere Melanie, at burde fortælle Dig, at — jeg i det Tilfælde har — har lovet Rupert . . .“ hun standsede forlegen.

„Hvad?“ sagde Melanie og kastede et hurtigt Blik paa Cyrilla, af hvis dybe Rodme hun næsten øjeblikkelig gjettede Meningen af den halvt udtalte Sætning; „o, jeg forstaaer nu det Hele,“ vedblev hun langsomt, „Tilbejeligheden taler ikke mere Edouards Sag — Du har ophørt at brude Dig om ham.“

„For længe, længe siden!“ svarede Cyrilla.

„Er Eligt ogsaa muligt!“ udbroed Melanie og slog Djnene ivejret. „D, hvorfor blev min Skjæbne ikke Din, og Du min, Cyrilla!“ tilføjede hun og rystede, halvt sorgmodig, halvt bebrejdende, paa Hovedet. „Du har aldrig elsket.“

„Det forekommer mig,“ sagde Cyrilla, „at hver har sit personlige og særegne Begreb om Betydningen af Ordet Kjerlighed — Dit gaaer over min Faaetevne.“

„Da jeg, som troede, at Du forstod det saa godt!“

Cyrilla rødmede endnu stærkere end før; Rødmen steg op i hendes Tindinger og udbredte sig over hendes Hals, idet hun sagde: „Jeg frygter at maatte tilstaae, at Beundring for Edouards usædvanligt smukke Ansigt og skønne Figur gjorde, at jeg tiltroede ham alle de gode Egenskaber, Du sagde at han besad.“

„Jeg sagde kun Sandheden; kundigere Dommere end jeg have erklæret hans Forstand for udmærket. Han har fejlet — syndet, om Du vil — men, o Cyrilla, han elsker Dig endnu.“

„Det troer jeg ogsaa,“ svarede hun med et Blik, hvori utvetydig Foragt var at læse; „det vil sige overeensstemmende med hans egennyttige Begreber, som bringe ham til aldeles ikke at tage noget Hensyn til den Smerte, han voldter Andre. Han synes at betragte Ordet Kjerlighed som en Undskyldning for ethvert Slags Tyranni og bruger det som en Retfær-

diggjorelse for, at han forlænger min Trældom og tilintetgjør al Udsigt til Lykke for mig! Om tre Maaneder fra den Dag af, da jeg forlod Salzburg, vil Rupert forlange Forflaring i visse Henseender; om sex Maaneder maa jeg opgive ham for stedse eller sige ham Alt."

"Saa bliver en Duel den uundgaelige Følge," sagde Melanie.

"Rupert er ingen Duellant. Han misbilliger den Skik af religiøse Grunde."

"Det tvivler jeg ikke om; men Du sætter for megen Lid til hans Grundsetninger, hvis Du troer ham istand til at aflaae en Udfordring, naar den sendes ham efter en forbittret Ordstrid med Edouard, som ikke nærer nogen Betænkelighed og ikke vilde nære nogen Frygt undtagen for at miste Dig."

"Han har mistet mig," udraabte Cyrilla heftigt, "mistet mig for stedse! Om end hans ulykkelige Hustru, paa hvis Død han saa aabenbart har gjort Regning, laa i sin Grav nu, vilde dog Intet bevæge mig til at leve sammen med ham!"

"Der er Noget, der vilde nøde Dig dertil, frygter jeg."

"Hvilket?"

"Egteskabslovene."

„O Melanie, sig ikke det . . . er Du vis, aldeles vis derpaa?“

„Jeg har Grund til at være det,“ svarede Melanie, „thi jeg har lært det praktisk. Meget faa Dage efter mit Bryllup — nemlig ved den første Leilighed, der tilbød sig — . . . flygtede jeg fra Vilhelm . . . vendte tilbage til min Fader, kastede mig for hans Fødder og bad ham om at tage mig hjem igjen. Jeg sagde ham, at jeg var désenchanté af Giftermaal, ulykkelig, fortvivlet, og afslagde de mest rasende Løfter om ingen= sinde at gjøre ham eller min Stedmoder imod mere; men det var forgjæves, at jeg græd og bønfuldt. Uagtet der stod Medynkstaarer i hans Djne, forsikkrede han mig, at han ikke kunde gjøre som jeg ønskede — at ingen Uvillighed eller Modstand fra min Side vilde føre til. Noget — at jeg for Fremtiden tilhorte min Mand, og maatte vende tilbage, hvis han gjorde Krav paa mig. Vilhelm var gjennem et Brev, som jeg havde efterladt paa mit Toiletbord, underrettet om mit Til= flugtssted; han kom selv efter mig, og uden at tillade nogen Indvendinger eller forlange nogen Forklaring, lagde han min Arm i sin og førte mig til Bognen. Jeg saae i nogen Tid ikke engang, at vi reent forlode min Faders Nabolav . . . da jeg med Gæt opdagede . . . men det kan neppe interessere Dig nu . . .“

„Jo . . . højlig . . . Præsidenten var naturligtviis meget opbragt?“

„Ingenlunde . . . han umagede sig for at see alvorlig ud; men jeg saae nok, at han havde den største Lyst til at lee. Jeg havde baaret mig ad som et Barn, og som et saadant behandlede han mig i nogen Tid efter. Jeg omtaler dette kun, for at vise Dig, at dersom Edouard . . .“

„Jeg forstaaer Dig,“ sagde Cyrilla; „men jeg har det Brev, hvori han lover ikke at paaftaae nogen Ret til at raade for mig.“

„Da vil han maaskee heller ikke gjøre det; men lad mig atter raade Dig ikke at tirre ham.“

„Du har Ret,“ sagde Cyrilla tankesuldt, „og da han er skinsyg paa Rupert, maa jeg herester undgaae at være ham til Besvær paa den Maade idetmindste. Desuden truede jeg, hvor det vilde have været klogere at bede.“

„Det var en stor Fejl,“ sagde Melanie. „Kvindens Magt ligger udelukkende i Bøn; thi Lovene have tilkjendt os en saa aldeles underordnet Stilling i Samfundet, at vore Trusler i de fleste Tilfælde ligne uartige Børns arrige Udbrud.“

„Omstændighederne have uhykkeligtviis gjort mine omtrent ligesaa betydningsløse,“ svarede Cyrilla; „og jeg antager, at det nu vil være det Bedste for mig at

vente taalmodigt et Par Uger; saa kan jeg, under Paaskud af at forlange disse fortrivlede Papirer og udbede mig hans Raad, igjen komme sammen med ham alene og for sidste Gang stræbe at opdage et Glimt af Mennefskelighed under den haarde Skorpe af Stolthed og Egenfjertighed, som jeg tidligere holdt for Værdighed og Charakterfasthed."

I det Samme meldtes Madame de Bellegarde og hendes Søster, og der paafolgte en Scene af flygtige Kys og hastige Omfavnelser, blandede med skjodesløse Spørgsmaal om Helbred og Søvn. Madame de Bellegarde hvilede til Cyrilla: „Fru Jorndorff forskrækkede Dig vist iastes, min kjære Pige; Du tog saa grumme tidligt hjem. Følg nu mit Raad, og lad hende ikke klamre sig til Dig paa sin Vampyrviis, for at indblæse Dig vægtfrie Udstrømninger, som Melanie siger . . . det kan Ingen udholde undtagen den Masse af Sener og Been, som kaldes Vica. Jeg haaber, Melanie, at Du ikke vil bestyrke Din Niece i denne Forkjerlighed for Cyrilla. Jeg bemærkede denne Grille, første Gang de traf sammen, men gjorde mig ingen Tanker om, at den vilde vare saa længe."

Melanie lyttede til Julie de Lindesmars Beretning om hendes Broders Komme, der havde fundet Sted, medens de vare hos Jorndorffs den foregaaende Aften. „Du vil have Din Frud af Victor," vedblev

hun, „han er saa livsfuld, saa aldeles Franskmand — for os er han ogsaa en heelt ny Person, for Du veed, at han var i ti Aar hos Mammæs Fader i Amboise og i de sidste fem eller sex har studeret — cameralia, troer jeg han kalder det. Du veed vist, hvad det betyder — jeg veed det ikke.“

„Det er Finansvæsenet. Edouard studerede cameralia og er Kammerassessor.“

„Ja netop, og Victor har faaet et Unbefalingsbrev til ham og Præsidenten.“

„Det behøvedes neppe,“ yttrede Melanie smilende.

„Jo, det er et Brev, der anbefaler ham til Præsidenten i et særligt Djemed; han ønsker nemlig at forfremmes til en eller anden Post her, hvor han har saa mange Slægtninger og snart vil faae saa mange Venner, og jeg vilde saa umaadeligt gjerne arrangere et lille vevert Gilde paa Freiland, for at han kan blive forestillet for Eder Alle paa een Gang. Vejret er saa smukt, at vi kunde indrette Alting à l'Anglaise, og ...“

„Hun længes altsaa efter at dinere i Græsset etsteds i Parken og have Dretviste og Myrer krybende paa Dugen,“ sagde Madame de Bellegarde. „Jeg troer, det vilde være bedre at bede Rupert indbyde os til Middag hos sig. Saa fik vi god Mad, god Vin og Jis; det vilde sætte Bellegarde og alle de Dvrige i godt Humør og skaane vore Tjenestefolk for en heelt Deel Ulejlighed!“

„Men," indvendte Julie, „vi ønske at være aldeles en petit comité, og Sligt kan man ikke faae Rupert til at begribe. Han vil indbyde idetmindste en halv Snees Officerer af sit Regiment, og til hvad Nytte ere de, undtagen naar man har i Sinde at dandse?"

„Ja, men vi komme maaskee netop til at behøve dem til det Brug. Du veed, at Victor tænker paa at lære os en ny Polka."

„En Grund mere, hvorfor vi maae ønske at være entre nous, Adrienne. Jeg har ikke Noget imod at have Mr. de Klemmbein — han hører aldeles til vor Kreds og er ogsaa netop en Ven af Victor; men Capitain Stauffen og Major Arnheim hader jeg. Denne Dands har jeg nu eensgang bestemt at vi skulle have for os selv, og tænk Dig blot hvor nydeligt, Cyrilla! Vi skulle have smaa Klokker paa Hælene af vore Skoe, og alle Herrerne skulle bære Sporer! Selve Tanken om en egen Dands er noget saa Udmærket, at Du kan forestille Dig, hvilken Skat vi have i Victor!"

„Ja, men vort Selskab!" sagde Madame de Bellegarde utaalmodigt. „Da Julie ikke vil tillade mig at gaae til Rupert, saa troer jeg, at det, for at forebygge al Forvirring, bliver bedst, at jeg ordner det Hele; men Melanie maa indbyde min Svigersfader og en halv Snees andre gammelagtige Patroner til Mid-

dag hos Præsidenten — dem maa man helst være fri for, veed Du nok."

"Men," udbrød Julie, „hvad skulle vi gjøre med deres Koner, som altid ere kjedelige, men dobbelt kjedelige, naar de ere nødte til at tale Fransk? Vi ville blot have deres Søner og . . . et Par af deres Døttre."

"Vi lidt," udbrød Madame de Bellegarde, „jeg har pludselig faaet et prægtigt Indfald — lad os alle spise ganske roligt til Middag hjemme og lade, som om det Intet var paafærde, men strax efter foreslaae at kjøre ud, lige paa den Tid, da fløve Mennesker blive dødsige — Intet er morsommere end en Eftermiddagskjøretour, der ender med et muntert Aftensbord. Nupert kan passe paa Julie og Cyrilla; naar de have ham, behøve de ingen Chaperon — Melanie maa have Plads i sin char-à-banc til dem, vi ønske at indbyde, og ikke til Andre — jeg vil bære mig ligesaadan ad. Vi saae Musik og Maaneskin, og om vi komme hjem før eller efter Midnat, gjør meget lidt til Sagen."

"Planen er praktisk," sagde Melanie, „Vejret er smukt, og Nupert vil blive sjæleglad. Han gjorde sig allerede Umage for at faae os ud paa Freiland i forrige Uge; men Vilhelm antager, at det kolde Vejr vender tilbage, og vil ikke endnu troe paa Foraaret."

„Og nu,“ sagde Madame de Bellegarde, „maa jeg hen til Zorndorffs og underrette dem om vor forandrede Plan.“

„Var Margarete saa vel, at hun vilde tage med?“

„Hun er fuldkommen rask igjen — det vil sige: saa rask, som hun nogensinde erkjender at hun er. Grev Zorndorff lod til at ønske, at hun skulde blive hjemme; men da han modtog Indbydelsen for sit eget Bedkommende, betænkte hun sig ikke noget Djæblig og bad os blot undskyldte, at hun ikke blev uden Døre, medens Solen gik ned, da det sidste Dagskær frembragte en Bedøvelse og Melancholi, som hun fandt det umuligt at udholde.“

„Stakkels Kone!“ sagde Melanie. „Jeg vilde ønske, at jeg kunde udfinde, hvor meget Virkeligt der er i alt dette, og hvor stor en Virkning Indbildningskraften udøver derved. Igaar Morges, da hun var bleven mesmeriseret, som sædvanligt, og jeg troede, at hun befandt sig i Vaagesøvn, yttrede jeg Noget til Doctor Hurtig, som Cyrilla siger mig at hun hørte; da jeg nu ikke stod „i Rapport“ til hende, skulde hun slet ikke have hørt det; der behøves altsaa aabenbart flere „Strøg,“ end han plejer at bruge.“

„Na, Melanie, kunde Du ikke overtale hende til at lade sig mesmerisere paa Freiland iaften?“

„Jo maastee; men Edouard vilde ikke tillade det — han siger, at han ikke ønsker, hun skal plages.“

„Jeg troede, at Somnambulister netop gjerne vilde knibes og rives i, og have Folk til at staae paa Benene af dem og dreie Armene paa dem!“

„Man antager, at de ikke lide under noget af de Experimenter, der foretages med dem, da de altid føie sig som foryngede, naar de vaagne; men hos Margarete — seer Du — er Mesmerismen et Slags sidste Mittel — den eneste Udsigt, der er tilbage, til at helbrede hende for et Onde, der stammer fra den tidligste Barndom.“

„Gode Gud! jeg troede, at hendes Sygdom blot var Nervesvækkelse, skjøndt jeg tidt har formodet, at der ogsaa var Noget ivejen med hendes Hjerne: hun er stundum saa heelt besynderlig og siger saadanne underlige Ting.“

„Det skulde virkelig ikke undre mig, om det var saaledes,“ sagde Melanie med et Suk; „saa idelige Anfald som hun er underkastet, maae omsider udøve en farlig Indvirkning paa Manden, og —“ her standsede hun med Gæt; Torndorff stod i Døren til sin Onkels Arbejdsværelse og saae bebrejdende paa hende. Det var første Gang, han lod sig see der siden sit Giftermaal, og man havde glemt hans gamle Bane, at benytte Mellem-Døren. Cyrilla saae et Øjeblik op og vedblev derpaa

at arbejde med saa ligegyldig en Mine, som hun var istand til at paatage sig; og medens hun grundede over de forskjellige Marsager, der kunde have bevæget ham til at forandre sin Plan, at undgaae hende, og betræde et Bærelse, hvor der var saa sandsynligt at han vilde have truffet hende alene med Melanie, nærmede Julie sig ham med det Udbrud: „Hvor tidt skeer det dog ikke, at, naar man taler om Folk eller tænker paa dem, saa komme de pludseligt!“

„Jeg troede, at De talte om Margarete,“ sagde Sorndorff.

„Adrienne og Melanie gjorde det uidentviøt, men jeg fortalte just Cyrilla, hvad for en opmærksom, bengeligen Egtemand De er!“

„Mademoiselle d'Adlerkron vilde efter al Sandsynlighed have foretrukket et andet Conversationscæmne.“

„Maaskee,“ sagde Julie, idet hun saae fra den Ene til den Anden med et betydningsfuldere Øjekast, end der var bebageligt for nogen af dem; „hendes Opmærksomhed syntes noget deelt mellem det, jeg sagde, og det, hun har hørt om Mesmerismen — et Gemne, der er nyt for hende, men hvorom jeg i det sidste Aar har hørt saa Meget, at jeg affkyer Ordet og Alt, hvad der har Sammenbæng med det — desuden ved De nok, at jeg hører til de Vantro.“

„Ja saa! I hvilken Grad?“

„Jo — seer De — disse tøssede Haandbevægelses („Strog,“ som de kaldes) anseer jeg for ligefrem latterlige, og saa er da den Idee, at Folk kunne gaae omkring og snakke, og bagefter ikke vide noget deraf, saa urimelig som Noget.“

„Nogle Folk gaae og mange Folk snakke under deres sædvanlige Sovn, uden at være sig det bevidste bagefter,“ sagde Zorndorff roligt.

„Ja, men disse mesmeriserede Folk baade gjøre og sige saadanne underlige og dog hverdags Ting, at man ikke kan Andet end faae Mistanke om Bedrageri — jeg for min Deel maa have flere Beviser. Fortiden gaar bele Sagen saa aldeles over min Faaetvne, at jeg hverken kan eller vil troe paa den.“

„Saa Alt,“ sagde Melanie og nærmede sig dem, „saa Alt, hvad der gaaer over Din Faaetvne, er enten utroligt eller Blændværk! Jeg gad virkelig vide, hvad Du og Adrienne troe paa.“

„Alt, hvad Du behager, undtagen Somnambulisme.“

„J troe dog maastee paa Eders egen Tilværelse.“

„Ja, det gjøre vi dog; jeg maatte jo være en Nar, om jeg tvivlede om den — men jeg veed tillige af mig selv.“

„Virkelig! Fysisk eller psykologisk?“

„Intet af de Ord forstaaer jeg tilfulde,“ sagde

Julie leende, „men jeg kan føle mig selv, og derfor veed jeg, at jeg er.“

„Et ægte Damebeviis,“ bemærkede Præsidenten, som var standset i Døren for at høre efter; „Cartesius var mindre tilbøielig til Materialisme, saasom han begyndte sin Philosophi med de navnkundige Ord: Cogito, ergo sum.“

„Na, jeg kjender ikke Noget hverken til Latin eller Philosophi,“ udraabte Julie, „og det Spørgsmaal, Melanie fremsatte, er meget for vanskeligt for mig. Vælg noget Sædvanligt, og som er lettere at forstaae.“

„Hvad er i Grunden let at forstaae? Hvad forstaae vi egentlig?“ sagde Melanie tankesuldt. „Lad os tage det almindeligste Insect, et Græsskraa, et Hvedekorn. Hvad er dog Summen af vor Kundskab?“

„Tag Hvedekornet og prøv,“ sagde Julie.

„Lad saa være. Du lægger det i Jorden, det groer og bliver til et Aar.“

„Ja.“

„I en ægyptisk Mumies Indfatning fandt man et Hvedekorn, som antoges at have ligget der i totusinde Aar; det blev sendt til England, blev lagt i Jorden og groede. Kan Du troe det?“

„Det er forbavsende, men jeg kan troe det.“

„Jeg antager, at Spiren var uskadt.“

„Og hvad er Spiren?“

„Det veed jeg virkelig ikke,“ sagde Julie utaalmodigt.

„Jeg heller ikke,“ sagde Melanie; „men, ligesom Du, troer jeg, at Hvedekornet groede, og at andre Korn ville groe. Jeg seer mig omgivet af Ting, som jeg nodes til at troe, uden at forstaae, hvorfor disse Ting ere saadanne, og jeg finder derfor ikke nogen Banskkelighed ved at henføre den mesmeriske Somnambulisme blandt de øvrige.“

„Dersom Du vilde overtage Dig at omvende mig,“ begyndte Julie, „dersom Du vilde forklare mig tydeligt, hvad Somnambulisme egentlig er, maaskee . . .“

„Umuligt,“ sagde Melanie; „har jeg ikke tilstaaet, at det er een af de Millioner Ting, der gaae over min Faaetevne; men det hindrer mig ikke i at troe, at den uden al Tvivl er en særegen Tilstand hos Mennesket, og at der upaatvivleligt gives saadanne vægtfrie og usynlige Udstrømninger fra vore Legemer, som senere Opdagelser kunne gjøre nyttige for vore Medskabninger; men under enhver Omstændighed kunne mesmeriske Phænomener ingensinde ophøre at interessere mig, da de tjene til at godtgjøre, at vi kunne nyde den fulde Brug af alle vore Kræfter og dog ingen Grindring beholde tilbage derom — og da Tænkningens Continuitet een gang er en afgjort Sag, er al

Tviul og alle Banskkeligheder angaaende Sovn og Drømme forbi!"

"Hvad for Tviul og Banskkeligheder mener Du? Jeg kjender Intet til dem — jeg holder af at sove og hader at drømme, og jeg troer, at de Fleste tænke som jeg "

"Edouard," sagde Præsidenten og gik ind i sit Arbejdsværelse, „med Hensyn til Indtægterne af Kronlandene Sennheim og Streck, som jeg bemærkede . . ."

"Du vil finde Referatet paa Dit Bord," svarede Zorndorff; Madame de Bellegarde henvendte sig nemlig til ham, idet hun forlod Værelset, og sagde:

"Jeg gaaer nu hjem til Dem, for at sige Margarete, at vor lille Diner er forandret til en Souper, som vil blive saa sildig, at hun ikke vil behøve at frygte for den nedgaaende Sols Straaler."

"Melanie," sagde Zorndorff og nærmede sig sin Tante, idet Døren luffede sig efter Madame de Bellegarde, „Du stod i Begreb med at forraade min buuslige Ulykkes Hemmelighed til denne tankeløse Kvinde, dengang jeg traadte herind. Hvorledes kan Du glemme, at alle hendes Spørgsmaal fremkaldes af Nysgjerrighed og ikke af Deeltagelse for Margarete?"

Melanie kastede sig i en Stol med et fortrydeligt Blik; hun havde givet ham Lejlighed til ikke uden Grund at dadelte hende i samme Ojeblik, som hun

beredte sig til at overvælde ham med velfortjente Bebrejdelser for hans Tyranni mod Cyrilla. Hun svarede ikke, og han talte ikke videre om Sagen, men gik nær hen til hende og sagde næsten hvistende: „Margarete var meget slet og urolig i Nat; man skulde næsten troe, at den truende Fare voldte hende et Ildebefindende af samme Slags som det, der skal fremkaldes naar man holder en dragen Dolk over en Sovende.“

„Hvilken Fare?“

„Har Cyrilla ikke fortalt Dig, at hun vil gjøre vort Ægteskab offentlig bekjendt? Vil ikke Uabenbarelsen af et Krav, som jeg ikke noget Djeblik skal tænke paa at bestride, pludselig gjøre Ende paa Margaretes Liv?“

„Du misforstaaer Cyrilla med Billie,“ sagde Melanie hurtigt; „Margaretes Liv er ikke i nogensombelst Fare, dersom Du idetmindste nu vil handle hæderligt, som Du sagde at Du kunde og vilde.“

„Cyrilla var her ikke — jeg overvurderede min Styrke, dengang jeg talte saaledes; — det Offer gaaer over mine Kræfter, — Melanie — ingen Bevidsthed om Brøde kan gjøre mig det muligt at opgive hende, ingen Uvædsfølelse tilintetgjøre en Kjerlighed som min.“

„Kjerlighed!“ udbrød Melanie forbitret; „Du burde ikke vanbellige dette Ord ved at bruge det saaledes, eller smigre Dig med, at Cyrilla under en saadan Tvang vil bevare et Gran af Godhed for Dig.“

Under Din plumpe Berørelse døer Kjerligheden, og Ergjerrighed og Selvsyge træde paa de lemlæstede Levninger."

Der syntes at svæve et spottende Smil over Zorndorffs Læber; da udraabte Præsidenten:

"Hvad er det, I tale om der? Er der begaaet et Mord?"

"Kun uegenlig," svarede Zorndorff.

Cyrilla bemærkede, at han nu var ifærd med at forlade dem, og saae bekymret ivejret; hendes Ansigt var meget blegt, og hendes Læber skjælvede, idet hun stammede: "Jeg har altsaa intet Meer at haabe af Dem?"

"Alt," svarede han, "dersom Du berester selv vil tale med mig og ophøre med disse Bud, der kun føre til ubehagelige Misforstaaelser. Det er bekjendt, at det altid er en utaknemmelig Rolle at være Mellemmand mellem — Folk, der staae i et saadant Forhold til hinanden som vi. Undskyld mig, Melanie, men berester maa Cyrilla forhandle med mig alene og — mindre forbittret, haaber jeg."

"Edeuad," raabte Præsidenten noget utaalmodigt, "dersom Du vil komme et Djeblik, antager jeg, at vi kunne lægge Papirerne angaaende Sennheim og Streck hen indtil midt i August."

Zorndorff, hvem Afbrydelsen uidentvielt kom tilpas,

gik strax ind til sin Onkel og var snart aldeles begravet i Forretninger.

Efter en Pause paa nogle Minutter gik Cyrilla hen til sin Søster og hvistede: „Melanie, troer Du, at han kunde, dersom han vilde?“

„Upaatvivleligt.“

„Er der da blandt Dine mange Bekjendte ikke en Æneste, hvem Du kunde raadspørge?“

Melanie rystede paa Hovedet.

„Der er ikke Een, hvem Du kunde betroe vor Hemmelighed?“

„Ikke Een. Jeg frygter, min kjæreste Pige, at Du maa lade Sagen hvile for Djæbliffet og bøje Dig for Nødvendigheden.“

„Det er haardt, meget haardt — nu,“ mumlede Cyrilla.

„Det er en tung Prøvelse,“ sagde Melanie, „men det er ikke nogen almindelig eller hverdags. I Din Stilling vilde jeg have følt en vis stærk Bevægelse under Bekymringer, der i den Grad ere skillede til at nære Phantasien og at give endog de sædvanlige Begivenheder i Livet dramatisk Interesse! Men jeg vilde da ogsaa have handlet heelt anderledes,“ vedblev hun grumme selvtilfreds; „at gifte mig med en Anden vilde ikke være faldet mig ind med en Tanke, — i Bevidstheden om min Magt over Edouard, vilde jeg

have sønderknuust ham med min Høimodighed; ingen Bebrejdelse skulde være kommen over mine Læber; stor i min Sjælsstyrke vilde jeg have opsogt og trøstet hans svage, lidende Kone, vilde jeg have talt med ham og gjort ham Forestillinger, som sædvanligt; med al Venskabets rolige Bærdighed vilde jeg have viist ham, at den Kvinde, hvis Tillid han havde svigtet, var en bedre Skjæbne værdig. Sjelden, og kun i flygtige Djeblikke, skulde det være blevet tilladt ham at see den Kummer, der gnavede mit Hjerte — lig den spartanske Dreng, vilde jeg farnet . . ."

„Kjære Melanie," udbrod Cyrilla halvt leende, uagtet hendes Dine stode fulde af Taarer, „det er aldeles aabenbart, at Din Høimodighed overgaaer min; men jeg havde knapt ventet at høre Dig tale saaledes igjen, efter at have seet Dig saa forbittret paa ham, som Du var for ganske kort siden."

„Dit bekymrede Mafyn og hans hovmodige Noopirrede mig, troer jeg, men det var for sidste Gang; han han uforbeholdent afflaaet min Mellemkomst, og min Rolle som Mæglerstke er nu tilende."

„Da," sagde Cyrilla, „har jeg ikke nogen Ven meer undtagen Nupert, og Frygt for hans Vel maa altid afbolde mig fra at vaakalde hans Hjelp. Der staaer ikke noget Andet tilbage for mig at gjøre, end, saasnart jeg har forviiset mig om det Skuffende i mit

sidste Haab, at opgive ham for stedse og stræbe, som Du siger, at bøje mig for Nødvendigheden."

"Og," sagde Melanie, "tillige søge saa meget som muligt at holde Dit Mod oprejst og blive Dig selv lig. Adrienne og Julie have lagt Mærke til, at Du ikke er saa munter som forben, og spurgt, om Edouards Giftermaal ikke har været en stor Skuffelse for Dig. Du maa anstrenge Dig for at forhindre dem fra at ynke Dig. Jeg vilde ønske, at Rupert vilde komme, for at vi kunde bede ham afhente Dig og Julie i aften. Jeg veed desværre ikke, hvor han er at træffe i dette Øjeblik."

"Efter al Himelighed paa Freiland," svarede Cyrilla; "han yttrede Noget om, at han ventede Folk til Middag hos sig der."

"Hvorfor sagde Du ikke det, medens Adrienne var her? Det vilde have været Grund nok for hende til at opsætte sit Afstentjelskab."

"Det er aldeles unødvendigt," sagde Cyrilla; "Du behøver blot at lade Rupert vide, at vi sarne ham, saa vil han sørge for at bære sit Selskab saa tidligt, at han kan komme her; hvis ikke, kan han sende Vogn efter os, og det vil da være ligesaa godt."

"Jeg har ikke Lyst til at bede Wilhelm om hans Heste," sagde Melanie, idet hun gik hen til sit Skrivebord; "han vilde forlange en vidtløftig Forklaring,

og bede ham følge med os, kan der ikke være Tale om; Adrienne siger, han lægger saa meget Baand paa mig, at hun ikke vil have ham med. Det er et stort Misgreb, naar Mænd gjøre sig frygtede af deres egen Familie; hvad de vinde i Respect, tabe de i Hængivenhed! Jeg bliver nødt til at sige ham, at vi have i Sinde at fjøre ud og at tilbringe Aftenen hos Bellegardes."

"Troer Du ikke," sagde Cyrilla, "at Du ved een eneste modig Anstregelse kunde afryste Din Frygt og herefter være aldeles oprigtig mod Præsidenten? Der- som jeg var i Dit Sted, vilde jeg idetmindste prøve derpaa. Hvorfor ikke sige, at Du tager til Freiland med Adrienne? Er det værdt at bruge Udflugter for en saadan Ubetydeligheds Skyld?"

"Maaskee ikke; men det er heller ikke værdt at trættes for."

"Du frygter, at han vilde sætte sig derimod?"

"Ikke just det — men han vilde sige Noget — e — jeg veed ikke rigtig hvad — Noget, som vilde tjene til at formindske eller forstyrre vor Fornøjelse."

"Deri troer jeg at Du tager fejl, og da der rimeligviis ikke vil frembyde sig nogen bedre Lejlighed til at gjøre det Forsøg, jeg saa tidt indstændigt har foreslaaet Dig, saa sig Du ham efter Middagsbordet idag, hvad vi have i Sinde; det er bedre, end at en-

eller anden tilfældig Hentydning skulde røbe Alt om et Par Dage, som saa tidt er skeet, og give ham virkelig Grund til Brede, naar han opdager, at man har ført ham bag Lyset."

"Du opfatter ham ikke rigtigt, Cyrilla. Jeg har aldrig raadspurgt ham eller bedt ham om hans Mening uden at møde Indvendinger eller Spot. Omvendt, naar jeg undertiden har gjort Noget, der nok kunde ærgre en saadan Mand, saa syntes han at ansee det for Dredspilde at tale om gjort Gjerning, der ikke stod til at ændre."

"Disse Sager blive vi aldrig enige om," svarede Cyrilla. "Jeg holder fuldstændig Fortrolighed for uundværlig til at være lykkelig, og Moder sagde altid . . ."

"Det gjør mig ondt," sagde Melanie noget bittert, "meget ondt altid at maatte belære Dig om Din Moder, Cyrilla. Det er afgjort, at hun skjenkede sin Fortrolighed, eller rettere udstedte sine Ordre, uden Forbehold. Fader befandt sig mere i min Stilling, med den Forskjel, at en fait accompli ikke fritog ham for Bebrejdelser . . ."

"Som hans Tankeløshed ikke sjeldent fortjente," faldt Cyrilla ind.

"Maaskee. Han var rigtignok skjodesløs i Pengesager; men hans Gavmildhed var saa ubegrændset, at

man ikke kunde Andet end beklage, at han ikke havde fuldtop af Penge. Aldrig ønskede Moder Nøgenting, uden at han strax skaffede det, — til dem, han holdt af, kunde Intet være for kostbart!"

„Min Moders God var mere hverdags,“ sagde Cyrilla, „hun yttrede ikke sine Ønsker, fordi hun vidste, at de ikke kunde opfyldes paa en forstandig Maade.“

„Det var hendes fornuftige Maade at vise sin Hengivenhed paa,“ sagde Melanie, „og noget beel Ejdommeligt; hun vandt derved hans Agtelse og Ærbødighed i en overordenlig Grad, og det var Alt, hvad hun attraaede. I Grunden havde hun maaskee Ret. Kvinder, som ere lette at tilfredsstille, blive vanskeligt skuffede og blive aldrig saa grusomt bedragne i deres Forventninger, som jeg er bleven.“

„Da have Dine Forventninger været urimelige,“ udbrød Cyrilla med Barme; „thi jeg har nylig opdaget, at der kun er saa Mænd, der beundre deres Koner mere og holde mere af dem, end Præsidenten gjør af Dig.“

„Beundre! holde af! maaskee efter hans Begreber, men ikke efter mine.“

„Jeg troer, at Du er utaknemlig og misforstaaer ham undertiden,“ begyndte Cyrilla.

„Utaknemlig! Burde jeg maaskee nære Taknemlighed for hans uskaansomme Kritik over mine Digte, hans uophørlige Latterliggjørelse af mine Bestræbelser

for at omvinde min Pande med Laurbær og løfte mit Hoved over Lethes Bande?"

„Nej; men hans Raad ere værd at lægge Mærke til; da han f. Ex. igaar sagde, at en Rejse gjennem Sydtyskland efter hans Mening bedre kunde skildres i ubunden end i bunden Stil, var det ufornuftigt af Dig at blive fornærmet.“

„Det sagde han blot for at ærgre mig. Havde jeg havt i Sinde at skildre Berlin, Königsberg, Erfurt eller Erfort, saa kunde han have havt Ret; men kan noget Gmne egne sig bedre for ethvert Slags poetisk Skildring, end Syden med sine Bjerge og Søer, Sagn om Gnomer, Dværge og Nander, Alpehorn og vilde Jægere?“

„Det var Skildringen af Dit Middagselskab, han dadlede — Forellen, Kalkunen, den hede ungarste Biin og . . .“

„Naa,“ udraabte Melanie, „er der da ingen Digtere, der have skildret Bilder? Homer selv . . .“

Man meldte Fremmede, og Cyrilla slap saaledes for at forsvare Homer. Melanie gik ind, for at modtage dem i et andet, elegantere Værelse. Det var en af de Forrettigheder, der vare knyttede til hendes høje Stilling i Erfort, at have en Dag om Ugen, da hun gav Cour i det Mindre; hun modtog da med lige stor Værdighed og Medlidenhed Koneerne til de

forstjellige Udsæssorer, Maader og Directeurer, der stode under hendes Mand, og ligeledes Konerne til de Officerer, der attraaede at staae paa hendes Bisitliste og ønskede at indbydes til hendes Huus. Ligesom alle heitstaaende Folk, beklagede hun sig meget over de Besværligheder, der fulgte med hendes Stilling; men de Individuer, der havde prøvet paa at befrie hende for endeel af Byrden ved at blive borte, fik i en ikke ringe Grad ei blot hendes Misshag at føle, men ogsaa Præsidentens! Og dog var han en alvorlig og klog Mand, der foregav at foragte Etikettens Taabeligheder, og Melanie svang sig tidt i Tanken saa højt op over denne Jord, at hun betragtede dens Indbyggere som Myrer og fandt al deres Jdræt aabenbart ligesaa ubetydelig! Saa stor er den Inconsequens, der moder Jagttageren ved alle Lejligheder og i alle Samfundsklasser.

Et Par Timer efter kom Præsidenten ind i Salen og gned sine Hænder saa fornøjet som en Mand, der mener, at disse tvende Lemmer paa hans Legeme have været flittige nok til at fortjene en liden Bederkvælgelse. „Jeg glæder mig ret ved Tanken om en musikalsk Aften,“ begyndte han; „vi ere udentvivel alene, og Cyrilla har lovet . . .“

„Vejret er saa smukt,“ sagde Melanie, „at vi have

·i Sinde at kjøre ud efter Middag, og Bellegardes have bedt os tilbringe den øvrige Aften hos dem."

"Det vil sige," sagde Cyrilla, "de have foreslaaet, at vi kjøre til Freiland, hvor de ville give et Aftenfælskab."

"Ja saa! saa vil det komme til at gaae broget til derude iaften — der skal naturligviis dandses?"

"Meget lidt," sagde Melanie; "vi have i Sinde at spadserere i Anlægene og Havenne og see, hvor langt Foraaret er skredet frem."

"Og Courmageriet med," sagde Præsidenten tørt; "hvor mange Dusin Officerer vente I?"

"Jeg veed ikke, at der er indbudt nogen undtagen Rupert."

"Klemmbein vil være der ligesaa sikkert som Rupert, det kan jeg fortælle Eder. I vide ligesaa godt som jeg, at han maa være paa Pletten, for at "spadserere i Anlægene og Havenne" med Madame de Bellegarde. Skulde hun af en Hændelse glemme ham, saa vilde hendes Mand — med det beundringsværdige Galanteri, der er egent for hans Nation — selv indbyde ham!"

"Jeg troede ikke, at Du vilde nedlade Dig til at gjentage saadan Snak."

"Er det virkelig ogsaa Snak? Jeg smigrede mig med, at Du vilde ansee mig for at være istand til et

gjøre denne Bemærkning efter egen Jagttagelse. Det er ligesaa afgjort, som at Julie aater at have Edouard til Mand, hvis hans Kone skulde døe, hvad alle Vinde- mars spaae at hun om et Par Maaneder vil."

"Julie og Edouard!" udraabte Melanie; "nej, det vilde dog være for komisk. I saa Henseende kan jeg forsikre Dig at Du tager fejl; han vilde ingen- sinde tænke paa hende."

"Jeg sagde ikke, at han vilde; jeg sagde, at hun tænker paa ham, som paa enhver anden ønskelig Mand."

"De maa have meget slette Tanker om hende," sagde Cyrilla, "dersom De troer hende istand til at stræbe at gjøre sig bemærket eller elsket af en . . . gift Mand."

"Meget høje Tanker har jeg rigtignok ikke hverken om hende eller om nogen af hendes Familie eller overboved om nogen af de Franske, der fulgte berind med Jerome Bonaparte og ere blevne her for at ind- pøde deres tøjlesløse Lyftighed i vort Samfund og umærkeligt fordærve Alt omkring dem ved deres Exempel."

"Jeg har altid troet, at Du syntes godt om Belle- gardes," sagde Melanie. "Du har aldrig indvendt det Mindste imed, at de bleve indbudne til vort Huus."

"Dg vil heller ikke nu gjøre det; de ere et nød- vendigt Dnde her — nogle uundgaelige, morsomme

unyttige Mennesker, der slagre igjennem dette Liv uden nogen Tanke, der gaaer ud over det."

"De ere ikke værre end andre Folk af deres Stand," sagde Melanie noget pirrelig.

"Det troer jeg dog," sagde Præsidenten; "tbi de ere næsten aldeles udannede, og Mangel paa Dannelse er farligere i deres Stand end i nogen anden."

"Farligere?" gjentog Melanie spørgende.

"Ja; tbi af Mangel paa Sysselsættelse har den kvindelige Deel af de højere Klasser større Fristelse til en letsindig Afsærd, end Mellemlasjerne og de lavere Klasser; deres Hovedformaal, Fornøjelser eller Underholdning, bringer dem heel naturligt til at søge Ligestilledes Selskab. Ingen regulerende, daglig tilbagevendende Pligter binde dem til deres Familier; Hovmestere, Gouvernanter, Huusboldersker og Tjenere udfylde deres Plads. Da de gjerne ere begavede med let bevægelige Følelser, hurtig Opfattelseevne og ikke sjeldent med en klæffelig Deel Forstand, bliver en eller anden Sysselsættelse ligesrem nødvendig. Hvad Brug Bellegardes og Lindesmars gjøre af deres bedste Følelser og ikke ringe Forstand, overlader jeg til Dig at bedømme."

"Jeg vil ikke brude Staven over dem," sagde Melanie smilende; "tbi da gjorde jeg det tillige over mig selv — vor Levevis er den samme."

„Ikke aldeles,“ sagde Præsidenten; „uagtet Du bruger mere Tid, end der behøves, til at sove og klæde Dig paa i, saa faaer Du dog nogle Timer daglig tilovers til Din Mand's Uddannelse og prøver stundum paa at gavne Dine Medmennesker, naar det ikke koster hvad der efter Din Mening er for megen Tid og Umage; desuden er vort Huus endnu ikke blevet et Sted, hvor lade og unyttige Folk sætte hverandre Stævne, og jeg skal sørge for, at Beslegardes ikke gjøre det til et saadant. Jeg har derfor Intet imod at see dem her, Intet imod, at Du besøger dem, undtagen naar de ere hvad de kalde en petit comité, hvilket, frit oversat, betyder: „i smaat Djævelskab“. Man burde ikke have sagt mig Noget om dette Aftenselskab, hvortil jeg naturligviis ikke er indbudet, da jeg vilde blive betragtet som en generende og fjedelig Patron; men jeg kunde nøje sige Dig, hvem der kommer, og hvad de ville gjøre og sige.“

„Det vilde maaskee være bedst, Melanie,“ sagde Cyrilla, „at vi sendte Afbud; vi kunne jo tage til Freiland, hvornaar vi ville.“

„Det vilde da være meget uartigt, efter at vi have samtykket i alle Adriennes Arrangements.“

„Jeg haaber, at J tage afsted,“ sagde Præsidenten og tog en Avis; „det er mit oprigtige Onske, thi jeg vil nødigt hedde en Glædesforstyrret eller Tyran,

„Skjøndt jeg udentviol i dette høitærede Selskab tidt har faaet begge Navne.“

Melanie gik hen til Cyrilla, lod som om hun legede med hendes Lokker, idet hun bøjede sig ned over hende, og hvistede: „Jeg haaber, at Du nu er tilfreds og har en uforstyrret Nydelse af Tanken om Aften-selskabet?“

„Ingenlunde; jeg vilde langt hellere blive hjemme.“

„Gjør Du det, saa bliver han ogsaa misfornøjet. Du tager altsaa med, men Din Nydelse er bleven formindsket i høj Grad. Hvad har Du vundet?“

„Bevidstheden om at have undgaaet en unødvendig Gemmeligholdelse,“ svarede Cyrilla roligt.

Ellevte Capitel.

Da man kom sammen hos Bellegardes, var Rupert den Gæste, der fattedes, og efter at man havde ventet over en halv Time, foreslog Herr de Bellegarde, som ved alle slige Lejligheder var overste Peder og Arrangeur, at tage bort uden videre Opbold.

„Men,“ bristede hans Kone, „vi have ingen Pladser til Cyrilla og Julie.“

„O, Victor vil kun være altfor lykkelig ved at have Mademoiselle d'Adlercron i Faders Droschke.“

„Nej, mange Tak,“ sagde Cyrilla leende; „hvor meget jeg end ønsker med Tiden at gjøre nærmere Bekjendtskab med Grev Lindesmar, troer jeg dog, at det for Djeblicket vilde være bedst, om Julie kjørte med ham og jeg ventede, til Rupert finder det belejligt at vise sig.“

Grev Lindesmar, som var en ung Mand med sort Haar, sorte Djne, af et meget blegt, men tillige meget

livligt Udseende, stod just og talte med Grev Zorndorff, men vendte sig pludseligt om og istemte Cyrillas Latter, medens han tillige fremviste to Rader af de hvideste Tænder. „Eh bien, ma chère Julie . . . saute de mieux . . .“

„Og De,“ sagde Grev Zorndorff næsten bønfuldende til Cyrilla, — „De vil tage med os?“

„Ja, det vil hun rigtignok,“ sagde Madame de Bellegarde. „Det undrer mig, at vi ikke tænkte paa alt dette for en Time siden.“

Cyrilla vilde gjerne have sagt Nej, men hun kunde ikke finde nogen rimelig Undskyldning. Efter et Par Minutters Forløb fandt hun sig derfor siddende lige overfor Zorndorff og ved Siden af hans Kone, medens særegne Gisninger om, hvad der vel kunde være hans Hensigt, sysselsatte hendes Aand i den Grad, at hun meget længe var aldeles taus. Han var det ikke mindre; men Grevinden underrettede hende om, at hun næsten ikke havde faaet nogen Søvn hele Natten, men var bleven mesmeriseret om Eftermiddagen og nu folte sig stærk nok til at taale Aftenens forventede Anstregelser. Drøftet om at træffe sammen med Cyrilla havde været hendes Hovedgrund til at trodse dem. „Jeg haaber nemlig,“ tilføjede hun med et Smil, „at bringe Dem til at glemme Gaarsaftenen og overtale Dem til at besøge mig undertiden. Jeg har fast besluttet

ikke at give efter for nogen nervøs Fornemmelse i aften."

„En vedholdende Beslutning af dette Slags vilde gerne Dem meer end enhver Mesmeriseur," sagde Cyrilla. „Manden var en uberegnelig Indflydelse paa Nerverne."

„Det har man sagt mig; men ulykkeligviis har jeg slet ikke nogen stærk Mand . . . det har De udentviis."

Cyrilla rystede paa Hovedet.

„I det Ringeste er De vist ikke nervesvag?"

„N — ej; det troer jeg ikke."

„Efter al Himelighed ere Deres Nerver aldrig blevne prøvede saaledes som mine. De har ført et lykkeligt Liv, frit for Familieulykker. Jeg derimod mistede min Moder, medens jeg endnu var Barn..."

„Dg jeg min Fader," sagde Cyrilla.

„Men min Fader døde paa saa pludselig og uventet en Maade, at, uagtet hans Helbredsstilstand længe havde været færlig og vor Læge til en vis Grad havde forberedt mig paa det Skete, led jeg dog forfærdeligt under dette Stød — ikke sandt, Edouard? Du veed, hvor slet jeg var i over en Uge! Lykkeligviis," vedblev hun og benvendte sig til Cyrilla, — „lykkeligviis var det efter mit Bryllup, ellers troer jeg ikke at jeg kunde have overlevet dette Tab. Naar den Sidstlevende af Ens Forældre dør, tilintetgøres vort Hjem,

og en ugift Dame kastes da saa aldeles ud i Berden eller, er hvad der næsten er det Samme, i Armene paa Elægtninger, der sjeldent bryde sig om hende. Det vilde idetmindste have været Tilfældet med mig."

"Med mig var det Tilfældet," sagde Cyrilla alvorligt.

"Jeg troede, at Deres Moder levede endnu . . . var hun længe syg?" spurgte Grevinden med den Drift til at tale om Sygdom og Død, der synes at være egen for svagelige Folk.

"Ligesom Deres Fader, havde hun længe befundet sig i en betænkelig Helbredstilstand, men hendes Død var forfærdeligt pludselig."

"Virkelig! Var De tilstede?"

"Ja, hun døde . . . medens hun gjorde sig Umage for at . . . tale til mig."

"O Margarete!" udraabte Zorndorff, "hvoreledes kan Du udspørge Mademoiselle d'Adlerkron om Sligt?"

"Fordi der synes at være en saa overordenlig Lighed i vore Prøvelser. Dog har jeg haft een," vedblev hun, idet hun vendte sig til Cyrilla, ". . . een flere end De . . . den skrækelige Uvisshed og Bekymring, Edouard udsatte mig for før vort Giftermaal. Derom kan De ikke gjøre Dem noget Begreb!" Hun saae skalkagtigt til Zorndorff, som ikke gjorde noget Forsøg paa at forsvare sig.

„Men, for at vende tilbage til Deres Nerver,“ sagde Cyrilla med et lille Smil; „dersom De vil tillade mig at give Dem et Raad efter et saa kort Bekjendtskab, saa vilde jeg anbefale Dem stadigt at bekæmpe det, De kalder Nervesvagbed og, hvad der er ligesaa vigtigt, at beslutte aldrig at tale derom. Stræb at banlyse den aldeles fra Deres Tanker.“

„Umuligt; jeg kan neppe tænke paa noget Andet.“

„Om De nu fandt en Eysfel, der interesserede Dem?“

„Jeg har prøvet paa . . . Alt . . . men . . . der er Intet, der interesserer mig . . . jeg kan ikke taale den Anstrengelse, der er forbunden med nogen af de Eysler, hvori andre Mennesker finde Fornøjelse.“

„Der er nogle, som næsten ikke kræve nogen Anstrengelse, naar de blot drives for Morstak,“ vedblev Cyrilla. „For Exempel at tegne eller male.“

„Min Helbred har aldrig tilladt mig at gjøre Fremskridt nok i nogen af disse Kunster til at finde Behag deri.“

„Læsning da?“

„Ja, jeg holder nok af at læse . . . sommetider . . . men de Bøger, jeg foretrækker, betragter Edouard som farlige og ophidsende for mig. Før talte han saa gjerne til mig om Philosophi og den anden Verden, og nu vilde han ønske, at jeg kunde glemme Alt,

hvad han nogensinde har sagt, og blive reentud bigot. Han siger, at Kvinder, hvis Tankeomraade er begrændset, ere uendelig meget lykkeligere end de, der give deres Indbildningskraft frit Lob og styrte sig i et Tankechaos, som de hverken evne eller attraae at ordne."

"Ja, men skulde den sande Religiositet ikke ligge mellem disse Yderligheder? Skulde Midtvejen ikke her, som i de fleste Tilfælde, være den bedste?" spurgte Cyrilla.

"Jeg veed det ikke. Han siger nu, at alle Kvinder burde være romerskkatholske — at jo mere de troe, og jo mindre de bryde deres Hoveder med religiøse Granskninger, desto bedre."

Cyrilla saae spørgende til Zorndorff; men han syntes at see efter, om de andre Bøgne, der skjultes af en Omdrejning paa Bejen, ikke kom tilsyne igjen, og hun fornvede sine velmeente Bestræbelser til sin Naboerskes Bedste, idet hun sagde: „Jeg har endnu ikke udtømt alle vore Sysler — de fleste Damer holde af Naalearbejder.“

„Det gjør jeg ikke, undtagen naar jeg har Noget at tale med.“

„Ja saa," sagde Cyrilla, „maastee De da holder af Musik?"

„Til Musik har jeg aldeles intet Talent — en

temmelig heldig Omstændighed, da Edouard ikke bryder sig derom, ja formelig synes ilde om Lyden af Mundharpen, det eneste Instrument, hvoraf jeg har uforstyrret Fornøjelse."

"Hvad kaldte De det Instrument?"

"Mundharpen. Mesmer brugte det tidt til at forplante og fordele magnetisk Indflydelse med."

"Jeg har aldrig engang hørt tale derom," sagde Cyrilla. "Hvortil des spilles det?"

"Paa den nemmeste Maade af Verden," svarede hun; i det Samme tog hun op af sin Lomme en lille Jernmaskine, som Cyrilla i sin Uvidenhed gjerne kunde have antaget for en Stovletrækker, en Proptrækker, overhoved for alt Andet end et Musikinstrument, og begyndte at traktere Instrumentet med særegen Omhu.

Cyrellas hidtil forundrede Blik antog et Udtryk af pijnlijk Uvisshed, idet den skurrende, eensformige Lyd saarede hendes ombyggeligt uddannede musikalske Ore; og da de luvende Djne, der spørgende stirrede paa hendes, overbeviste hende om, at det ikke var en Spøg, Margarete havde for, trak hun sig uvilkaarlig tilbage til et Hjørne af Bognen, med aabenstaaende Læber og fjendelig Mistillid i ethvert af sine Ansigtstræk.

"Margarete, jeg anmoder . . . jeg beder . . ." begyndte Zorndorff.

Men Margarete havde ikke Lyst til at høre og ved-

blev sin Production, hvori hun robede en Grad af Færdighed, der vilde have tildraget sig Cyrillas Opmærksomhed, dersom hun havde været mindre sysselsat med andre Tanker.

„Margarete . . . jeg fordrer . . .“ raabte Zorndorff omsider og greb hendes Haand, hvorved han strax bragte de vibrerende Toner til at forstumme. „Hvorledes kan Du . . . overfor Mademoiselle d'Udlerkron og . . .“ Han saae til Tjeneren, idet han halvt om halvt ventede at opdage det skjulte Udtryk for en Fornemmelse af det Latterlige, som endog de bedst dresjerede Lakaier ikke altid kunne undertrykke; men i dets Sted bemærkede han, at Kudsken begyndte at dreje ind paa Græsset ved Siden af Vejen, medens baade han og hans Medtjener spændte iagttogte en Gjenstand ved Enden af den lange Vejstrækning foran dem.

„Hvad er der?“ raabte Zorndorff og soer op.

Kudsken pegede med sin Pidsk paa et Kjøretøj, der med rædsom Fart kom stjørtende hen imod dem, og i det Samme borte man Heste i fuld Carriere stampe vildt i Jorden.

„Hvem kan komme kjørende i denne rasende Fart?“ raabte Zorndorff.

„Ikke Noget, der kan gjøre derfor,“ svarede Kudsken; „men jeg formoder, at det er Baron Udlerkron,

der har prøvet de unge Røddbrune, han kjøbte for et Par Dage siden, og at de ere løbne løbst med ham."

"Gode Gud!" udraabte Cyrilla; „kan Ingen gjøre Noget for at frelse ham? . . . Han døer! . . . han døer! — O, lad mig komme ud," tilføjede hun ivrigt og søgte at komme forbi Zorndorff.

Han holdt hende tilbage, men sprang selv ned paa Bejen. I et Minut — der syntes en Evigbed — iagttog de den kommende Fare, saasnart Hestene bleve synlige. Den lette Bogn, de trak, syntes at gjøre Spring langsad Bejen, idet den vaskede fra den ene Side til den anden paa en Maade, der truede med øjeblikkelig Odelæggelse. Da den var omtrent hundrede Alen fra Zorndorff, styrtede han pludselig midt ud paa Bejen og svingede saaledes med sin Hat og sine Arme over sit Hoved, at Hestene rimeligvis vilde lægge Mærke dertil. De vedbleve imidlertid at styrte afsted, snusende af Naseri, og enten han eller Rupert syntes uundgaaeligt at maatte lide en pludselig og voldsom Død; den Sidste havde endnu Tommen i Haanden, men havde for længe siden mistet alt Herredomme over de ophidsede Dyr. Da Zorndorff modigt vedblev at gjøre sig Umage for at standse dem, tumlede de fra den ene Side til den anden; maaskee søgte de at komme forbi ham, mægtigt tilskyndede af den ædelmodige Drift, der siges at afholde en Hest fra med

Billie at træde paa et menneskeligt Væsen. I samme Øjeblik, som de vaklede og ophørte at trække i For-
 ening, sprang han frem og greb deres Hoveder; hans
 Tjener kom ham til Hjælp, Rupert trak Tømmen til
 sig, de øvrige Bogne kjørte frem, Tjenerne styrtede
 til, og der paafulgte en Scene af livlig Forvirring.

„Zorndorff,“ udraabte Rupert og rakte ham sin
 Haand, „Du har efter al Sandsynlighed frelst ikke
 blot mit, men flere Andres Liv. Saalænge jeg havde
 Vejen for mig selv, tabte min Frygt sig i stærk Sinds-
 bevægelse; men aldrig saa snart opdagede jeg Vogn-
 rækken, der kom imod mig, førend en Følelse af Skræk
 over det nærforestaaende Sammenstød og den Dø-
 læggelse, der syntes at maatte finde Sted i samme
 Øjeblik, fik fuldstændig Magt over mig.“

„Men,“ sagde Melanie, „fortæl os, hvorledes det
 gik til. Er der Noget paa Vejen, som med Nime-
 lighed kan forstrække Heste?“

„Intetsombest,“ svarede Rupert; „det var udeluk-
 kende min egen Skyld. Jeg fik først Din Billet for
 en halv Time siden, og da jeg ønskede at komme til
 Erfort saa hurtigt som muligt, tog jeg et Par Heste,
 der ikke havde været ude i nogle Dage; jeg forsinkede
 mig et Par Minutter med at give Ordre til at rejse
 et Telt paa Græsplainen (hvilket jeg antog at Aldri-
 enne vilde synes godt om) og søgte at indhente det

Forsømte ved . . . Hallo!" raabte han og sprang frem; han saae nemlig Zorndorffs Bogn vende og begynde at bane sig Vej gennem de øvrige. „Hør . . . Zorndorff . . . Du vil da ikke flygte fra os, vel? — jeg har jo ikke engang faaet Tid til at takke Dig eller sige Dig, hvor meget jeg beundrer Din Landsnær-værelse."

„Lad os antage det for sagt," svarede Zorndorff, og bøjede sig lidt forover. „Margarete befinder sig ilde, og jeg maa tage hjem med hende."

„Kjør til Freiland, det er meget nærmere."

„Kan jeg være til nogen Nytte, Edouard?" spurgte Melanie.

„Nej, Tak . . . slet ikke," svarede han og trak sin Kone til sig med den ene Arm, medens han med den anden gav Kudsken Tegn til at kjøre.

Mupert vendte sig til Cyrilla, der sad tavs og bleg under et Poppeltræ, og spurgte hende, om hun vilde betro sig til hans Omhu.

„Gjerne, dersom Du vil gaae gennem Parken med mig. Jeg vilde helst hverken høre eller see noget til Heste og Bogne i en Timestid eller to."

„Det kan jeg godt forstaae, efter at Du har havt den ubehagelige Forstrækkelse; det maa have været særdeles pünligt at være Vidne til."

„D," raabte Julie og kom hen til dem, „det var

formelig rædsomt . . . rystende . . . jeg troede virkelig, at jeg var besvimet — det vilde saamænd have været meget naturligt, om det var hændt os alle; men Margarete Zorndorff er den Eneste af os, der kan drive det dertil. — Hvorom Alting er, da saa mange Ting have Magt til at bringe hende i Besvimelse eller dypse hende i Søvn, vilde det have været utilgiveligt, om det ikke havde gjort Indtryk paa hende, at et saa herligt Menneske var i Fare!"

„Hvad for et herligt Menneske?" spurgte Rupert smilende. „Vi vare tre — min Nideknekt, jeg og Zorndorff!"

„Na, hvem tænkte paa Deres Nideknekt?"

„Jeg," svarede Rupert. „Hans Liv er ligesaa meget værd for hans Familie som mit eller Zorndorffs for os og Bore, og havde han mistet det ved Utaalmodighed eller Ubetænksoighed fra min Side, saa vilde jeg ideligt have bebrejdet mig dette, d. v. s. dersom jeg havde overlevet ham."

„Jeg haaber forviist," sagde Melanie, rystende paa Hovedet og med himmelvendt Blik, „jeg haaber forviist, at jeg aldrig igjen skal faae to mig saa dyrebare Væsner at see i saa stor Fare."

„Rupert beder Dig at sige: tre Væsner," faldt Julie leende ind; „han fordrer, at hans Nideknekt

betragtes enten som et herligt Menneſke, ligesom Din Neeu, eller som et dyrebart Bæsen, ligesom han selv."

"Det er stærke Udtryk," ſagde Melanie; "men i Sagen ſelv har han Ret. Der befandt ſig tre menneſkelige Bæsnere i ſamme Fare, og jeg maa med Skam tilſtaaе, at jeg kun ſaaе to:"

"Du er bedre end de, der kun ſaaе eet," ſagde Julie.

"Var det Tilfældet med Dem?" ſpurgte Rupert ſkjodesløst.

"Jeg . . . jeg tænkte paa Margarete, da jeg gjorde den Bemærkning, og man maa tilgive hende, at hun kun tænker paa Zorndorff, da han ſynes nu kun at leve for hende og hendes Luner. Hvem i Alverden ſkulde have troet, at han vilde blive ſaa taalmodig, ſaa ængſteligt opmærksom? han, der ſelv, ſaa at ſige, var ſaa vant til at modtage Opmærksomheder. Det er ſandt, Cyrilla! lagde Du Mærke til, hvor faſt han holdt hende, og hvor beſynderligt han trykkede ſit Hoved med hendes Skulder, idet de kjørte bort?"

"Nej; jeg ſaaе ikke efter dem."

"Det forekom mig," vedblev Julie, "ſom om han frygtede, at Noget ſkulde ſee hendes Anſigt."

"Vi gjorde viſt beſt i at tage til Freiland," ſagde Melanie haſtigt; "det bliver ſiddigt."

"Cyrillaønſker at gaaе gjennem Marken," ſagde.

Mupert, „og Vejen er saa meget kortere end ad Kjørevejen, at vi efter al Sandsynlighed naae derhen ligesaa hurtigt som J.“

„Et vpperligt Indfald,“ sagde Julie og vendte sig til sin Broder, „lad os gaae med dem“ — og de flentrede afsted sammen, fulgte af Mupert og Cyrilla.

„Jeg troede ikke, at der var saa trist en Plet paa hele Freiland,“ bemærkede Julie, kort efter at de vare komne ind i Parken; „her er formelig ubyggeligt maa jeg sige — man maa ordenlig gysse derved!“

„De er neppe ufornuftig nok til at vente Middagens Behagelighed saa seent paa Aftenen,“ sagde Mupert. „Tidligere paa Dagen er her livligt nok, forsikkrer jeg Dem.“

„D,“ sagde Julie og saae sig omkring, „tro ikke noget Djeblif, at jeg anseer Deres Skov for skrækkeligere end andre. Saadanne Steder uden Sol holder jeg ikke af til nogen Tid; de vække ubehagelige Tanker om at blive gammel og døe og alle saadanne sorgelige Ting.“

„Haaer Du ingensinde ellers saadanne Tanker?“ spurgte Cyrilla.

„Meget sjeldent, og jeg forjager dem altid saa snart som muligt. Livet er kort, og jeg ønsker at nyde det!“

„Jeg troer,“ sagde hendes Broder, „at det er

lykkedes Dig i en højere Grad end de fleste andre Folk."

"Det — det veed jeg da ikke. Rupert, hvad er Deres Mening? De har mere Kjendskab til mig og mit Liv end Victor."

"Dersom det at leve i en uophørlig Udspreddelses-hvirvel og være blandt de Toneangivende i sin Kreds er Nydelse," svarede Rupert, "da er den falden i Deres Lod i en usædvanlig Grad. Om De betragter det som en saadan og er tilfreds, er umuligt for mig at sige."

"Nej, jeg er ikke tilfreds; det forekommer mig, som om de sidste ti Aar af mit Liv havde været en uafbrudt Række af Skuffelser."

Der var særdeles megen Munterhed i Ruperts Blik, idet han saae paa hende og tvang sig til ikke at lee.

"De misforstaaer mig," vedblev hun, idet hun halvt lo og rødmede lidt. "Jeg meente ikke de Skuffelser, hvori saadanne Folk som De have været Aarsag. Jeg sigtede til den Forventning, jeg hver Dag, hver Time har om Fornøjelser, men som aldrig opfyldes."

"Det vil sige: naar De har naaet Fornøjelserne, saa finder De dem værdiløse eller dog ubetydelige."

"Forandring er det Gæste, der hjælper, troer

jeg. Ovenpaa Berlin var endog Erfort behageligt i nogen Tid."

"Opgiv aldeles at jage efter Fornøjelser," sagde Rupert, "og bliv et nyttigt Medlem af Samsundet, saaledes som jeg agter om Par Maaneder at blive."

"Og hvori skulle Deres første Skridt paa Nyttighedens Bane bestaae?"

"Jeg vil træde ud af Armeen og tage Opbold enten paa Windborst eller Freiland, saae og boste, opfede Stude og Sviin, udtørre Sumpe og plante Træer, oprette Skoler og skifte Met. Jeg venter stærkt, at den forvagede Nytte af mit Liv og den deraf følgende Tilfredshed skulle give mig et Præg af Bæredighed og Agtbarhed, som idetmindste aldrig bliver mig til Deel, saalænge jeg rider omkring med mit Regiment og lever i Garnisonsbyer."

"Et Præg af Corpulence og Hverdagsagtighed, mener De."

"Knap nok," sagde Rupert lænede; "thi vor Green af Adlerkronerne har alle været langbenede, magre Folk af et fornemt Udseende."

"Men det vil aldrig lykkes Dem at spille Grand seigneur, saaledes som Grev Jorndorff allerede kan paa sin lille Forstadvilla. Melanie maa nok sige, at han synes født til Højhed og har en medfødt Smag

for Luxus og Forfinelse! Hvilken Fyrste kunde der ikke være blevet af ham!"

"Jeg vilde i saa Tilfælde helst være udenfor hans Hof," sagde Rupert.

"Maaskee, naar Margarete var Fyrstinden; men han kunde jo lade sig stille fra hende og vælge en anden."

"For Exempel Dem," svarede Rupert.

"Hvorfor ikke? Jeg vilde passe bedre for ham, end hun, og vilde love ham at tillukke den private Trappe til hans Arbejdsværelse, der generer ham saa meget, vilde afholde mig fra at undersøge hans Breve eller gjøre ham paatrængende Spørgsmaal om visse amerikanske Correspondenter og Pensionister, vilde . . ."

"Julie!" udraabte Grev Lindesmar, „hvor kan Du tale saa vildt! Mademoiselle d'Adlerkron bliver ganske forfærdet."

"Ikke en Emule. Gvrisla og en'ver Anden veed, at Grev Zerndorff giftede sig for Pengenes Skyld og aldeles ikke af Tilbojeligbed. Han viser uidentvivl Margarete en højst roesværdig Opmærksomhed; men det vilde være gavnligere for hendes Helbred, om han opmuntrede hendes Indsald mindre og ikke tillod hende at bruge tre Læger paa een Gang. Er det ikke nok til at dræbe enhver Kvinde, naar en Alloopath, Hydro-path og Homeopath hver Dag skrive op til hende —

„Og hun selv bliver meşmeriseret, for at hun, naar hun er kommen i en Baagesjov, som hun kalder sin Sieřta, kan betænke eller drømme, hvilken Dyrskrift hun skal følge i de næste fireogtyve Timer? Overbærelse af dette Slags fra en saadan Mand's Side seer næsten ud, som om han vilde dræbe hende med Godhed!“

„Hvilke djævelske Bevæggrunde tillægger De dog en Udfærd, vi alle have betragtet som en fuldendt Saalmod!“ sagde Rupert.

„Jeg er overbevist om, at De ikke anseer min Visning for aldeles ugrundet.“

„De gjør Zorndorff til en ligefrem Kjeltring!“

„Ingentunde. Hvis jeg blev gift imorgen, skulde jeg Intet have imod, at min Mand dræbte mig ved for stor Overbærelse.“

„Hans personlige Opmærksomheder tillægger De vel ligesaa affkylige Bevæggrunde!“ sagde Rupert.

„De seer saa vred ud, at jeg ikke vil sige det, selv om det er saa,“ svarede Julie. „Men Sandheden er, at jeg ikke troer, Grev Zorndorff kunde handle anderledes. Ingen har nogensinde beskyldt ham for Mangel paa Opmærksomhed mod vort Kjon, undtagen naar han vilde nøde Damer til at vise ham selv Opmærksomhed. Jeg kunde fortælle Dem nogle af hans Bedrifter . . .“

„Na nej, lad være,“ sagde Cyrilla, idet hun gik

forud med Rupert og lod hende fortsætte Samtalen med sin Broder, hvis gjentagne Udbrud af Latter viste, at hun havde fundet en Tilhører, der var mere oplagt til at more sig over hendes Fortællinger end til at kritisere dem. Da de ikke havde seet hinanden i mange Aar, var hendes Samtale paa een Gang ny og underholdende for ham; Grunden til den fuldkomne Uforbeholdenbed fra hendes Side søgte han i deres nære Slægtskab. Heri laa den imidlertid ingenlunde. Julie de Lindesmar havde bortdandset og bortflanet femten af de bedste Aar i sit Liv; da nye, paa hverandre følgende Generationer nu med Magt aabnede hendes Døje for bandes Alder, fandt hun det nødvendigt paa en eller anden Maade at søkke sig den Opmærksomhed og det Galanteri, hvortil hun før havde været vant i Samsundet; hun fik imidlertid det ulykkelige Indfald at vælge en Fritid i Væsen og Udtryksmaade, der, medens den havde noget Tiltrækkende, tillige gjorde hende til Syet for alle hendes Besjendte og til Gjenstand for adskillige ikke iunderlig hædrende Væddemaal. Hun oynaade alligevel sit Dømed og fandt altid Mandfolk, der vare parate til at dandse med hende, flane med hende, spøge med hende og følge hende, hvor hun gik. Da hun ingenlunde var uden Forstand, gaves der Djeblikke, da hun følte sig ydmyget, forbitret paa sig selv og hele Verden, og ønskede at

træde tilbage. Men hun kunde ligesaa godt have søgt at træde tilbage i Har som i Adfærd. Ethvert Forsøg paa Tilbageholdenhed optoges med Ringragt eller Latter, endog af de mest drengagtige Lieutenanter i hendes Coterie, og uagtet sine mange gode Egenskaber, der kun vare bekjendte for hendes nærmere Paarørende, vedblev hun saaledes at kæmpe med Verden og dens Forsængelighed, men gif umærkeligt over til at blive hiint ulykkeligste, men heldigviis sjeldne Medlem af Samsundet — en gammel Pige med et slet Nygte!

„Jeg kan ikke sige Dig, Cyrilla,“ sagde Rupert, efter at have gaaet tavs ved Siden af hende i nogle Minutter; „jeg kan ikke sige Dig, hvor meget jeg beklager det, der iaften er skeet imellem Zorndorff og mig. At komme til at skyldes ham saa megen Forbindtligbed i dette Djeblik er højst ubebageligt; men det nytter ikke at prøve paa at formindske den. Han viste baade Mod og Landsnærverelse ved denne Lejlighed og var tilmed i større Fare end jeg.“

„Jeg veed det,“ sagde Cyrilla med sagte Røst, „og jeg beundrede hans Fasthed saa meget som Noget, der var Vidne til den.“

„Og dog,“ sagde Rupert halvt spørgende, „anseer jeg hans Opførsel bagefter mod den hypochondriske, halvt affindige Kone, han har, for uendelig meget beundringsværdigere.“

Cyrilla taug.

„Hvad han gjorde for mig,“ vedblev Rupert, „troer jeg at jeg kunde have gjort for ham . . . jeg vilde i ethvert Tilfælde have prøvet derpaa; idetmindste haaber jeg det . . . men en Taalmodighed som hans, en saa utrættelig Omhu for en Kvinde, jeg ingensinde havde brudt mig om, er en Fiintsølenhed, hvori jeg i hans Sted frygter at maatte have staaet tilbage.“

Cyrilla taug endnu, og efter et Øpbold tilføjede Rupert: „Det nye Lys, som herved kastes paa Zorndorffs Charakter, er en stor Tilfredsstillelse for mig. En Mand, der kan handle saa udadeligt under saadanne Prøvelser, kan neppe betænke sig paa at løse Dig fra dette fordømte Løfte . . . om Eligt end strider aldrig saa meget mod hans Tilbøjelighed — vel?“

„Jeg frygter, at Du tager fejl; men husk, at den Tid, der er fastsat til Forklaringen, ikke er kommen endnu.“

„Jeg veed det nok; men Taalmodighed er ikke nogen fremherskende Dyd i vor Familie; der er allerede hengaaet to Maaneder, og jeg har en stærk Misstanke om, at Du indtil iafstes ikke har talt et Ord med ham.“

„Du har Ret,“ sagde Cyrilla; „først undgif han mig, og siden havde jeg ikke Mod dertil.“

„Det Upaasende i nu at være bunden til ham paa nogen Maade burde være en Spore for Dig.“

„Kjære Rupert, Du veed ikke, hvad Du siger.“

„Maaskee ikke; jeg har i denne Sag næsten en Fornemmelse som en Mand, der samler omkring i Mørke; imorges gif der imidlertid et Lys op for mig fra en uventet Side, og jeg er bleven særdeles spændt paa at blive bekendt med Zorndorffs Hensigter.“

„Hav Taalmodighed, Rupert . . . blot et Par Uger endnu.“

„Lad saa være; men skulde Præsidenten og Melanie i Mellemtiden komme til Freiland, saa kunne vi vanskeligt undgaae at indbyde Zorndorffs af og til . . . har Du Noget imod at see dem her?“

„Udeles ikke,“ svarede Cyrilla, „dersom Du blot vil holde Dit Løfte, aldrig at tale til ham om mig.“

„O,“ udbrod Julie og hoppede fremad, „hvortart er det dog ikke at see den blaae Himmel og lidt Solskin igjen; denne Eng er ordenlig vederkvægende; og der er vor kjære gamle Balkon, og . . . og jeg troer, Du har faaet et Telt rejst paa Græsplainen!“

De ilede fremad og mødte Madame de Bellegarde, som paa Djeblikket udraabte: „O Rupert, De kjære Menneſke, hvorledes skal jeg takke Dem nok for denne henrivende Overraskelse!“

„Hvis De mener Teltet, maa jeg sige Dem, at det blev ovrejist imorges.“

„Men Gandelabren og de smukke Blomster . . .“

„Ja, dem kan De faae Lov til at takke mig for,“ sagde Rupert leende.

„Jeg var bestilt Aftenbordet til Kloften 10,“ sagde hun og saae sig omkring; „vi have saaledes Tid til at gaae en lang Tour og at more os paa Egen — Mr. de Klemmbeim har tilbudt at roe mig.“

„De vil finde det koldt,“ sagde Rupert.

„Na, er De ikke saa god at tage mig mit Shawl i Bognen?“ sagde hun, idet hun vendte sig til Klemmbeim, som naturligtviis sloj afsted, for at adlyde hendes Befaling.

„Da desuden,“ vedblev Rupert, „blive nogle af Baadene maalede for Djeblikket, og andre ere ikke gjorte istand endnu.“

„Ja, men jeg vilde saa gjerne see den Sveitserbytte, De har ladet bygge ude paa Den. Jeg har hørt, at den er saa udmærket smuk, og at der kunde boe en Familie deri; at der er et yndigt lille Kjøkken og saadant et sedt Møllekammer og to dejlige levende Køer . . .“

„Jeg havde i Sinde, at De skulde see det Hele, næste Gang De var min Gjest,“ sagde Rupert, —

„for Exempel imorgen, hvis Melanie ikke har Noget derimod.“

Melanie samtykkede, og Rupert vedblev: „Hvem vil bese mit nye Dribhuus og Bejen gjennem den gamle Skov?“

Melanie og Cyrilla sluttede sig øjeblikkelig til ham; nogle Andre fulgte efter, Dribhuset blev beundret, Bouletter bleve uddeelte; men da de kom i Nærheden af Skovens Udkant, blev den ene af deres Ledjagere efter den anden borte, og de tre Søskendebørn fandt sig snart alene.

Tolvte Capitel.

Rupert og hans Cousiner gik med hinanden under det fine Baarløv paa de smukke gamle Træer, der engang havde udgjort en Deel af en velbekjendt Skov; først lagde de ikke Mærke til, at Næsten af Selskabet fattedes, og da de bleve det vaer, følte de større Tilbøjelighed til at være tilfredse end utilfredse derover. Den omhyggeligt og forstandigt ryddede Jord bedækkedes af mangfoldige pragtfulde Planter, paa hvilke Solstraalerne fergjæves stræbte at finde et Hvilested; hvorsombelst det lykkedes Lyset at trænge ned igjennem de sammenslyngede Grene, syntes det kun at svæve paa Overfladen af den mørke Vegetation nedenunder, eller skjelvede paa de mere glindsende Blade, ligesom Dugdraaber, der hele Tiden vare nær ved at falde ned. Der herskede fuldkommen Stilhed; thi de muntre Sangfugle foretrak, ligesom Julie og hendes Selskab, de dustende Krat i Nærheden af Bygningen, Lindetræerne

og Syringerne ved Søen, for Skovens mørke Høihed. Fuldt mangen en Blomst havde der „rødmet uset“ og „spildt sin Sødme“ . . . maaskee dog ikke . . . hvo kan sige, hvor megen Glæde disse Primulaer og vilde Anemoner maaskee vde hiin slagrende Sommerfugl, medens den iler fra den ene til den anden? Eller er hiin travle gyldne Torbjøft aldeles uimodtagelig for den vidunderlige Skjønhed og uendelige Mangfoldighed i Mosserne, Lichenerne og Græsset omkring den — for den yndefulde Pragt hos den bølgende Bregne? Melanie mener Nej; hun gjør Torbjøften den Ære at sammenligne den med Mennesket, grunder paa de huuslige Sorger og Glæder i den liliputiske Bopæl, som den søger under Græsstraæ og tørt Løv fra ifjor — hun smiler velvilligt og hjælper den med det udskaarne Elvensbeensskaf paa sin Nosaparasol . . . Hun vilde uden tvivl i sin Gærmildhed have overvældet den med en Fylde af Foræringer, som ikke kostede hende noget, hvis ikke et Par Myrer, der kom slæbende med en tynd, visfen Kvist, havde tiltrukket sig hendes Opmærksomhed. Deres Anstrengelser vare betydelige, deres Bedholdenhed utrættelig, og idet Melanie anstillede sine Betragtninger over deres Bestræbelsers Gaardnækkethed, moraliserede hun over dennes Lighed med Menneskenes, hvis Kamp i denne Verden et bøjere

Slags Bæsnere maaskee iagttogte med den samme medlidende Foragt, som hun nu viste Myrernes Gjerning!

„Hvad for Bæsnere?“ spurgte Rupert; „Manderne, eller en anden Planets Indbyggere?“

Melanie svarede ikke; hendes Dine vare nu fæstede paa en straalende Kiirbeen, der krøb frem fra et Eggetræes Rodder, pludseligt standsede og sad saa ubevægelig, at man kunde have antaget den for død, dersom de skinnende Dine ikke havde viist det Modsatte.

„Skjonne, lille Dyr!“ tiltalte Melanie den; „Du Yndling for Eventyrdigterne, der stedse have begavet Dig med Visdom og Lærdom, ikke sjeldent med ubegrændset Magt! Er det Frygt eller Forundring, der holder Dig ubevægelig?“

„Udentvielt Forundring,“ sagde Rupert; „den fastholdes af Forundring over Din Tiltale. Hvis den kunde tale og onskede at vedligeholde sit Ny for Visdom, vilde den bede Dig spadserere videre og søge at naae Søen, førend Solen er gaaet ned.“

„Den vilde ikke sige noget Saadant,“ sagde Melanie smilende; „den vilde snarere bede mig undgaae saadanne tilvante Talemaader som „Solen gaaer ned,“ saasom jeg og Hvermand veed, at Solen ikke gaaer ned.“

„Saa er den en Pedant, og vi vilde lade den beholde sin Visdom for sig selv og skynde os Alt, hvad vi kunne, ned til Søen.“

„Jeg længes paa ingen Maade efter at komme bort fra Din Skov,“ sagde Melanie; „denne Ensomhed er opløstende, majestætisk, opbejst! Alt noder mig her til at føle den uudgrundelige Fuldkommenhed i Guds Værker og det lønlige Slægtskab, der findes mellem os og al Skabningen.“

„Fjirbenene indbefattede!“ udbrod Rupert. „Hør, Cyrilla,“ tilføjede han og pegede ned ad en lang grøn Allé paa en herlig Hjort, der kom let travende hen imod dem, „jeg har ikke Noget imod at erkjende et Slægtskab med den prægtige Fyr der og hele hans Familie. Melanie faaer at blive hos sin lærde Fjirbeen, og lad os prøve paa at tage vore ædle Slægtinger nærmere i Ojesyn.“

De viste sig dog noget vanskelige at komme til; de vare for vel opdragne til at være vilde, men viste alligevel en vis Frygtfomhed, der i den Grad var blandet med Fornemhed, at den havde stor Lighed med den stolte Undseelse, der ikke sjeldent findes hos Mænd af ædel Slægt. De standsede altimellem, saae sig foragteligt omkring, gik et Par Trin frem, græssede lidt, travede lidt og manøvrerede, kort sagt, saa heldigt, at de holdt deres beundrende Forsølgere i en ærbødig Fraastand.

Melanie skred tankfuld frem — ikke en Plante, en Blomst eller et sunligt Insect undgik hendes Blik.

Hjorteflokken i det Fjerne, Cyrillas hvide Kjole og flagrende Baand, der skifteviis kom frem og forsvandt i Frastand — Nuperts drengagtige Spring, ja endog det besynderlige Jagerraab, hvormed han søgte at lokke den frygtsumme Hind og den flygtende Hjort hen til sig — alt dette forøgede hendes Nudelse; der kom en blandet Følelse af religiøs Grefrukt og poetisk Inspiration over hende, og da hun altid var belævet paa slike Djeblikke, gik hun over en af de talrige græsgrøede Alleer og begav sig ind i en Bøgeluadbag ved; der satte hun sig under et Træ, tog sin lille røde maroquins Tegnebog op af sin Lomme og begyndte efter et kort Drømmeri at skrive.

Her fandt hendes aandeløse Ledsagere hende lidt efter, og medens Cyrilla kastede sig let ned paa Jorden ved Siden af hende og spørgende søgte at see over hendes Skulder, betragtede Nupert med forslagne Arme først sine Cousiner og derpaa sine Bøgetræer. Hvad han tænkte om de Første, beholdt han for sig selv; de sidstes Eljonbed gjorde ham, uagtet Cyrillas Vink om at tie, veltalende, og han belmede ikke, førend hun bøjede sit Hoved tilbage og, idet hun fulgte Retningen af hans Djne, beundrede de høje, ranke Stammer, der, befriede for alt Krat, vare voxede op til en usædvanlig Højde.

„Du kunde uden tvivl have fundet et nettere Sted.

til at skrive Vers paa," sagde han og saae sig omkring; „jeg havde ingen Idee om, at Du var en saa stor Beundrer af Skove og Lunde, ellers vilde jeg have fort Dig herud for længe siden. Lidt længere henne er mit Yndlingssted, lige der hvor Maen falder i Søen og man kan løbe ind under Træerne med en Baad. Der skal Cyrilla læse Dine Vers for mig, og hvis vi finde dem passende, skulle de males paa Træ i Form af et Skjold og hænges paa et Træ ligeoverfor en Bænk, der nylig er sat; det skal herefter være vort Modested."

„Males paa Træ," gjentog Cyrilla; „o, Du upoetiske Bøsen! Havde Du sagt, at Du vilde indskære dem i Barken af et Træ, saa vilde hun maaskee have givet Dig dem; men nu er der intet Haab for Dig."

„Det omtalte Træes Bark," sagde Rupert, „er allerede tagen i Beslag af En, der har opdaget og nydt Stedets Gensommelighed førend jeg."

„Det har efter al Rimelighed været Deres Formand."

„Nej, ingenlunde, Bogstaverne ere altfor friske; de ere kun et eller i det Højeste to Aar gamle."

„Og deres Indbold?"

„Deres Indbold," svarede Rupert, „røbede Forfatteren for mig; det er sandomsfulde Ord, der hen-

tyde til det første og sidste Bogstav i Alfabetet og udlagte sagtens betyde Adlerkron og Jorndorff — der staaer Noget om Skjæbnens Strøm, den stærke Nødvendigheds Lænker og alt saadant Noget. Bogstaverne ere af de ældste sariske, og jeg kan ikke tænke mig Noget undtagen Jorndorff, der vilde skrive med hvad der er Hieroglypber for almindelige Menneskeøjne. Hvis jeg for mit Vedkommende havde været oplagt til at spille Gyrde, vilde Du nu have seet Dit Navn skrevet med mægtige Bogstaver, medens han skar saa fiint, at man nu kun kan see dem temmelig nær ved.“

Ingen af dem syntes tilbøjelig til at fortsætte Samtalen i denne Retning, og de gik i nogen Tid tavse. Måttet Træerne stode langt fra hverandre, var Skyagen dog bleven dybere, næsten skummel, Sankernes Gjenstand og Betragtningens Gang maaskee ogsaa. De vare glade ved, da de traadte ud af Skoven, igjen at see den klare Himmel og intet Andet end en jævn Skraaning mellem dem og Soen. Idet de gik ned derad, pegede Rupert paa det Sted, hvor en mørkfarvet Na, efter at have dannet en lille Vig, lydlost udgød sig i den vidstrakte, solgæfrie, glimrende Vandflade foran dem.

„Det kunde more mig at gaae paa Dydagelser,“

* Paa Engelsk og Tjdsk 3.

Dv. Num.

spurgte Cyrilla; „dersom det ikke var for sildigt, kunde vi følge Naens Lov og see, hvorhen den fører.“

„Til en Sump, nogle store Moser og en anden Sø,“ sagde Nupert, „hvilket altsammen paa Kortet nyder den Ore at kaldes Mosejord. Præsidenten mener imidlertid, at jeg ved et fornuftigt Vandlednings- og Gjødningsystem kunde gjøre Freiland dobbelt saa meget værd, som det er, og jeg har i Sinde at prøve derpaa, det vil være en Eysjelsøttelse for mig i Sommer. I ville altid finde en Baad her, og dersom I ikke finde det for sildigt nu at gjøre en Rejse til Søen højere oppe . . .“

„Det er meget for sildigt,“ sagde Melanie hastigt; „desuden sagde Du til Adrienne, at Baadene ikke vare istand.“

„Nogle af dem ere det heller ikke,“ sagde Nupert leende; „men to eller tre af dem ere i meget god Orden, og dette er en af dem. I maatte helst lade mig roe Eder over Søen istedetfor at gaae tilbage gjennem Skoven, hvor der efter Solens Nedgang er ubehagelig mørkt under de gamle Træer.“

Medens han bukkede sig, for at løsne Baaden, satte Melanie og Cyrilla sig paa en lang Naturbænk; i det Samme faldt deres Dine paa Træet ligeoverfor, og de opdagede de sariske Bogstaver, Nupert havde omtalt.

„Jeg havde aldrig troet om ham, at han kunde gjøre noget saa . . . saa Barnagtigt,“ yttrede Cyrilla.

„Han har en Maade at gjøre Sligt paa, der borttager etbvert Spor af Taabelighed derafra,“ sagde Rupert og vendte sig om. „Jeg er overbevist om, af disse Bogstaver bleve indskaarne med største Højtidelighed og aldrig have været bestemte for profane Øjne. Dette Træ var dengang omgivet af andre, thi Højen blev først ryddet efter min Ordre ifjor Sommer, da jeg var her alene. At han vil betragte Opdagelsen som et eller andet Slags Baresel, er afgjort nok . . . troer Du ikke, Melanie?“

„Jeg troer . . . det er ikke aldeles . . . usandsynligt,“ svarede hun noget modstræbende.

„Det skulde ikke overraske mig, om han kom herud en Dag, for at udslette Bogstaverne,“ sagde Rupert; „der er ikke Noget, der misbager ham saa meget, som at jeg opdager noget Saadant.“

„Det undrer mig virkelig aldeles ikke — Du er saa ubarmhjertig i Din Spot.“

„Denne Gang har jeg i Sinde at være meer end barmhjertig,“ svarede Rupert. „Jeg vil være tavs. Derjom Træet ikke var saa smukt,“ tilføjede han, idet han hjalp dem i Baaden, „og derjom det ikke hang saa yndigt ud over Vandet, saa havde jeg rimeligviis dømt det til Undergang tilligemed de øvrige, hvilket

naturaligviis havde været et slemt Borsel for Zorndorff. Alle hans Borsler skulle imidlertid være ham vel undte, og jeg kan beholde mit Træ, dersom Cyrilla blot vil vise lidt af det Mod, der skaffede vore Forfædre Tilnavnet Orne (Adler)."

Cyrilla havde ikke Lyst til at svare. Hun heldte sig ud over Baaden og lod sine Fingre gaae gjennem Bandskorpen, medens Rupert, der sjeldent taug længe ad Gangen, vedblev sin Samtale med Melanie. „Jeg kommer aldrig til at forstaae Zorndorff," sagde han. „Medens han gjør Krav paa at høre til de mest Oplyste blandt de Oplyste, viser han Uerbødigbed for Ting, der behandles med Foragt af de allersædvanligste Folk. Det er mig ubegribeligt, hvorledes nogen fornuftig Mand i vore oplyste Dage kan lade sin Udfærd paavirke af en Stjernetyder, saaledes som Zorndorff har gjort og endnu gjør.

„Deri troer jeg at Du tager fejl," sagde Melanie.

„Ikke det Mindste . . . jeg siger Dig, at han ikke nærer ringeste Tvivl om, at Alt, hvad denne hans Charlatan af en Ven spaaer, ogsaa vil gaae for sig."

„Han . . . han har forsikret mig," sagde Melanie, „at alt det med Stjernetyderen var en Spøg."

„Jeg vilde ønske, at det var saaledes," svarede Rupert med usædvanlig Alvor, idet han hvilede over sine Marer; thi hans Beslutning om at fuldbyrde

denne Skjæbne kunde volde mig og En, af hvem jeg holder meer end af mig selv, megen Fortrædelighed. Da jeg eengang antager, at Gjæringer bevirke vor Skjæbne . . ."

"O Rupert," udraabte Melanie, afbrydende ham, "hvor mange Begivenheder indtræffer der ikke i vort Liv, paa hvilke vore Handlinger ingen Indflydelse have havt!"

"Der er uidentivl meget saa iblandt dem, hvis Spor, dersom de bleve redeligt forfulgte indtil deres Udspring, ikke vilde føre tilbage til os selv, med Uagtelse af Svagdomstilfælde og naturlig Død."

"Rupert har Ret," sagde Cyrilla takfuldt, idet hun gjenkaldte sig de saa Begivenheder i sit eget Liv og følte, hvor smertelig en Indflydelse hendes Handlinger udøvede paa hendes Lod i Livet. Havde han tænkt paa hende? Begyndte han at faae Mistanke om Noget? Hun saa op. Han sad og roede langsomt — hans Dine vare opmærksomt fæstede paa Maren, der i det Øjeblik tjente til Roer, da Cyrilla reent havde glemt, at hun havde paataget sig at styre.

"Førend vi gaae videre i vor Undersøgelse, Rupert," begyndte Melanie, "vilde jeg gjerne vide, om vi tage Ordet Skjæbne i samme Betydning. Jeg veed, at Du ikke er Fatalist . . ."

"Nej ingenlunde, ellers tillagde jeg heller ikke vore

„Handlinger saa megen Betydning,” svarede Rupert. „Men istedetfor at tale om Ordet, saa lad mig tilkjendegive Dig min Mening uforbeholdent. Jeg maa begynde med at sige, at jeg kjender Zorndorff godt, at mit Kjendskab til ham er bedre og ældre end Dit; thi uagtet hans Fader og min Onkel naturligviis skyede hinandens Selskab, bleve vi dog gode Venner allerede som Dreng, og endnu mere efter at vi vare komne til Universitetet sammen. Han var udmærket begavet, men tillige stolt og overmodig i en Grad, der tidt forvandlede hans varmeste Beundrere til Kjender og i eet Tilfælde fremkaldte en Duel, der kunde have endt meget ubehageligt for ham, dersom jeg ikke havde bragt hans saarede Modstander til Windhorst og holdt ham skjult der, indtil man opborte at forske efter ham og et stærkt Sabelbug i hans Ansigt var helbredt. For denne lille Tjeneste bebagede Zorndorff at bæere mig med Navnet „Ven“ og skjenkede mig dengang større Fortrolighed, end han nu ret kan ønske at han havde viist mig. Han talte uden Forbehold om sit Bekjendtskab med Stjernethyderen, og jeg busker, at han endog forestillede mig for ham et eller andet Sted.“

„Nej virkelig! Hvordan var hans Person at see til?”

„Det var en midaldrende, stille Mand af et cava-

leermæssigt Jdre. Jeg talte ikke meget til ham, da jeg forud havde besluttet ikke at ville have min „Planet reguleret“. Jeg troer, at det er det rigtige Udtryk.“

„Du fortalte os en Aften paa Freiland — husker jeg nok —, at Edouard havde sagt, at Din og hans Skjæbne var sammenknyttet. Ist Du ingensinde har forlangt at faae Dit Horoskop stillet, er mig ubegribeligt.“

„For at faae Bugt med min Bantro, som han kaldte det,“ vedblev Rupert, „affskrev Zorndorff sit og gav mig det. Hans Charakter og Gaver vare godt skildrede; men det gjorde kun lidet Indtryk paa mig, da Manden havde kjendt ham, baade personligt og af Dmtale, i flere Aar; jeg lagde derfor Papiret hen og huskede siden kun faa Brudstykker af dets Indhold.“

Rupert taug.

„Nu,“ sagde Melanie, „og hvad bringer Dig til netop nu at tænke derpaa?“

„Jeg fandt det, da jeg imorges gjennemfaae nogle Papirer,“ svarede Rupert, „og det gjorde mig ondt at bemærke Noget deri, som kan indvirke saaledes paa Zorndorffs Udsærd, at det maa . . . forbittre mig i høj Grad.“

„Hvorledes det?“

„Det siger,“ svarede Rupert med den stærkeste Tilnærmelse til et foragtende Smil, som Cyrilla nogen-
 finde havde seet hans veldannede Mund antage, „det
 siger først og fremmest, at han ved en klog Opførsel
 og under den tilsvarende „Conjunctur“ vilde komme til
 betydelig Rigdom ved en Kvinde . . .“

„Du maa indrømme,“ sagde Melanie ivrigt, „at
 idetmindste det er indtruffet i Ordnes fuldeste Be-
 tydning og, jeg kan sige, uden at Edouard har søgt
 den — ja imod hans Tilbejohlighed“

Rupert rystede paa Hovedet, saae til Cyrilla og
 vedblev: „Hvad denne Deel vedkommer, saa kunde jeg
 selv have spaaet noget Lignende. Zorndorff havde en
 vis alvorlig Maade at spøge paa over, hvorlunde han
 vilde sælge sig til den Højestbydende, og dette gif neppe
 tabt for hans Ben. Det vedkommer imidlertid ikke
 mig; men dernæst lover han ham — naturligviis lige-
 ledes under den tilsvarende „Conjunctur“ — et andet
 Giftermaal, der skal skjenke ham Alt, hvad han mest
 attraaer at besidde, og jeg kan ikke Andet end nære
 en Mistanke om, at Zorndorff, i Forventning om at
 hans Kone vil døe, allerede forestiller sig Cyrilla som
 dømt til at blive hans, og mine Forhaabninger om,
 at han frivilligt vil løse bende fra hendes Løfter, ere
 derfor aftagne i høj Grad.“

Det Indtryk, der fremkaldtes hos begge Ruperts
 Cyrilla. II.

Tilhørerinder, var for stærkt til at forblive ubemærket endog af ham; han betragtede dem skifteviis og vedblev derpaa: „Jeg seer, at I ere enige med mig, og har kun at tilføje, at intet Andet end Handlinger vil overbevise Jorndorff eller røkke hans Tillid til hans Stjernetyder, hvis Spaadomme naturligviis, ligesom de delphiske Drakeludsagn, tilstede forskjellige Fortolkninger. Lad Cyrilla blot overbevise ham om, at hun ikke bliver hans anden Kone, og han vil opsoge sig en anden til at suldbyrde sin Skjæbne — maaskee Julie de Lindesmar, der paa den senere Tid lader til at interessere sig overordenligt for Alt, hvad der vedrører ham.“

„Nej, nej, nej,“ raabte Melanie og rystede paa Hovedet; „han har ingensinde villet, ingensinde kunnet tænke paa hende. Men jeg forstaaer ikke rigtigt,“ tilføjede hun og vendte sig til Cyrilla, „hvad Stjernetyderen meente med først Rigdom og siden „Alt, hvad han mest ønskede at besidde.“ Havde det Omvendte været Tilfældet, ja da . . .“

„Vilde det ikke have passet saa godt,“ sagde Nupert; „men Sagen er, at der er en beel Deel orakelagtig Dunkelhed i den Deel af Horoskopet, som gaaer ud paa Giftermaalene — selve Ordene „Rigdom“ og „Alt, hvad han mest ønskede at besidde,“ have med Hensyn til ham næsten samme Betydning. Jeg har omtalt alle disse Ting, for at gjøre det klart for Cy-

rilla, at hendes Handlinger herefter kunne faae en alvorlig Indflydelse baade paa Zornдорffs og mine, eller, som han vilde sige, „vore Skjæbner ere i hendes Hænder.“

„Det forbyde Himlen!“ udraabte Cyrilla med et fortvivlet Blik, idet Bevidstheden om hendes indviklede Forhold drog over hendes Sjæl som en mørk Sky.

„Stjernetyderen siger, at Maret med de to Tre-taller, hvilket betyder indeværende Mar 1833, vil blive afgjørende for os begge,“ sagde Rupert, idet han paany begyndte at roe rask; „og min nuværende Aftale med Dig, Cyrilla, vil, snurrligt nok, næsten føre ligesaa meget til en Virkeligjørelse af hans Ord som Zorn-dorffs ængstelige Bestræbelser for at fuldbyrde de andre Spaadomme. Lige indtil idag har jeg aldrig kunnet begribe, at han forlod sin Kone et Par Dage efter deres Bryllup, for at besee et gammelt Slot i Slesien, der skulde sælges — der gik underlige Nygter om, at han var tagen andensteds hen dengang; men nu troer jeg, at han virkelig agtede at kjøbe hin gamle Caserne af et Sted.“

Melanie og Cyrilla bukkede godt hans Besøg i Salzburg og saae spørgende paa hinanden.

„Hans Skuffelse over at være kommen for sild til Auktionen var altsor paafaldende til ikke at være oprigtig,“ vedblev Rupert, „og jeg har Grund til at

antage, at han bestandig siden har ønsket at købe Noget af samme Slags. Imorges læste jeg den Spaadom, at en stor Deel af hans Liv rimeligvis vilde blive tilbragt i rolig Afsondring fra Verden, i et Slot af umaadeligt Omfang."

"Jeg har hørt ham tale til Vilhelm om at opgive sine ærgjerrige Planer og leve i Stilhed paa Landet," bemærkede Melanie tankesuldt; „men man siger, at hans Omhu for sine Forretninger er ligesaa utrættelig som nogenfinde."

"Det er mærkeligt," sagde Rupert, „at alle hans Bestræbelser for at købe der, hvor Bygningerne ere vidtløftige, ikke have nyttet noget, og at enhver anden Vej til Anvendelse af hans Penge synes at staae ham aaben."

„Dg dog," sagde Melanie med dæmpet Røst, „er Edouards Udboldenhed saa ubetvingelig, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at han engang kommer til at beboe et stort Slot."

„Derjom hans egne Anstrengelser og Penge kunne fremme hans Ønsker, vil det vistnok skee," sagde Rupert, „og naar blot Cyrilla ikke bliver hans Hustru, har jeg ikke Noget imod Planen."

Medens de endnu talte, vare de komne nær hen til Den, og Rupert saae med Overraskelse en lille Baad fastgjort til Landingsstedet og et Shawl kastet

paa Bænken, hvilket Melanie strax gjenkjendte som Madame de Bellegardes. „Jeg kunde nok tænke, at Adrienne ikke vilde vente til imorgen eller lade mig have den Fornøjelse at overraske hende tilligemed de Øvrige,“ sagde Rupert noget ærgerlig; „hun vil imidlertid blive overrasket paa Den paa en Maade, som hun kun lidet venter! Nu til den velfortjente Straf,“ tilføjede han, bukkede sig ned og løsgjorde Baaden, bandt den til sin egen og begyndte, uden at bryde sig om Melanies Indsigelser, at roe ivrigt over ad den modsatte Bred til.“

„Rupert, betænk blot et eneste Øjeblik, hun er rimeligviis alene med Mr. de Klemmheim . . .“

„Det tvivler jeg om at hun troede, da hun tren iland,“ svarede Rupert leende; „men nu er hun bleven sin Fejltagelse vaer.“

„Hvem er der da flere paa Den?“

„Syv meget gode Venner af Klemmheim — det er simpelthen mine Middagsgjæster, der drikke Kaffe og ryge Cigarer derovre. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, da jeg modtog Din Billet, førend Arnheim foreslog at tage over til Den og de lovede at blive der, til jeg sendte Fiskeren over til dem, for at lade dem vide, at vi vare ved Aftensbordet.“

„Major Arnheim!“ udraabte Melanie, „netop den Sidste, Adrienne ønsker at møde under saadanne Omstændigheder.“

„Stauffen er der ogsaa!“ sagde Rupert, aabenbart grumme fornøjet, „to af de solideste Mænd i Regimentet. Klemmbein vil faae en Forelæsnings af den Ene og en Prædiken af den Anden imorgen tidlig, saa vist som hans Navn er Frits.“

„Jeg bryder mig ikke om, hvad han faaer,“ sagde Melanie utaalmodigt; „men jeg kan ikke lade Adrienne blive i en saadan Stilling — forestil Dig blot hendes Forlegenhed!“

„Na! — Hun sidder uidentviblt iblandt dem saa overgIVEN som en Bacchantinde.“

„Hvor Folk i Exfort ville snakke!“ vedblev Melanie rodmende, „og uddrage alle Slags odiose Slutninger af hendes Ubetænkksomhed — og vort lille Coterie vil ogsaa lide derunder, og Tourene til Freiland ville blive omtalte saaledes, at Wilhelm vil forbyde os at deeltage i dem herefter.“

Cyrilla saae alvorlig ud, Rupert standsede, tænkte sig et Djeblik om og drejede derpaa Baaden omkring mod Den igjen. De gik iland og naaede netop Hytten tidsnok til at høre Madame de Bellegarde sige, at hun „kun beklagede, at Baaden var for lille til hele Selskabet, men at hun snarest muligt vilde sende en anden efter dem, der bleve tilbage.“

„Ypperligt!“ hvistede Rupert til Cyrilla, medens de tittede gjennem Lovværket og saae Gjenstanden for

deres Belymring staae midt iblandt en Flok Officerer, i hvis blussende Ansigter der malede sig deels Overraskelse, deels Moro, deels Foragt.

„Klemmheim har robet os,“ raabte Major Arnheim leende; „han vidste, at vi skulde til Middag hos Adlerkron.“

„Ja netop,“ sagde Madame de Bellegarde, „og strax da Rupert gjorde Vanskelighedder om en Baad, fik jeg Mistanke om, at De vare her, og forlangte at komme selv herover, for at indbyde Dem til os.“

„Jeg vil være fordømt,“ hviskede Rupert med et forbavset Blik, „dersom jeg veed, om hun fortæller Historier eller ej; men jeg troer det næsten, thi hun frygter Arnheim og kan ikke udstaae Stauffen. Ja saa,“ sagde han og kom frem af sit Skjul, „efter Alt, hvad jeg har sagt Dem, er De dog her! Min Baad er stor nok til hele Forsamlingen, dersom De vil tillade os at vende tilbage i Deres. Det er meget smukt af Dem at befrie mine Fanger.“

Madame de Bellegarde syntes henrykt over dette Arrangement, og Indskibningen gik roligt nok for sig; men aldrig saa snart var den større og stærkere bemandede Baad stukken ud paa Even, førend Lattersalver derfra rullede hen over det stille Vand. Klemmheim mumlede: „Gid Fanden havde dem!“ idet han saae over sine Skulder hen til Rupert, hvis blinkende Dine

dannede en besynderlig Modsetning til den paatagne Alvor i hans øvrige Ansigt. Madame de Bellegarde bejede sig forover, knugede sine Fingre sammen, truede ad Rupert med den lille knyttede Næve, der saaledes opstod, og fremsførte i det Samme en Strøm af ugrundede Bebrejdelser.

„Det er da ikke min Skyld, Adrienne,“ svarede han leende, „at De fik Lust til at gaae paa Opdagelsesrejser og fandt en D, der var beboet af Wilde! Jeg sagde saamænd Nok til at affkræfte enhver Anden end Dem fra at tage ud paa Scen iaiten; selv Julie traadte tilbage, da hun hørte, at jeg ønskede at overraske hende med min Hustru imorgen.“

„Men,“ indvendte Madame de Bellegarde, „istedetfor den tosfede Historie om Baadene, der ikke vare istand, kunde De jo have sagt, at disse fatale Mandfolk vare ibejen.“

„De vare netop gaaede afvejen.“

„Jeg forstaaer ikke . . .“

„De vare til Middag hos mig, og da jeg modtog Melanies Billet, foreslog de meget godmodigt at ville fortrække over til Den med deres Kaffe og Cigaarer. Det glæder mig, at De har gjort dem Gjengjeld ved en Indbudelse der navnlig vil være velkommen for Arnheim, da han saaledes kan have den Fornøjelse at

være sammen med En, der for iaften er betroet til Din Omsorg."

"Hvem er det? Er det Ida . . . eller Hermine . . . eller Adelsheid?"

"Det maa De selv opdage. Arnheim roser Dem mageløst . . . som Chaperon; han siger, at De er den mindste besværlige Person i den Egenskab, han nogen-
sinde er truffen paa."

"Jeg forstaaer Dem; men iaften skal han finde det Modsatte."

"Det er for silde; Sagen er afgjort og vil blive gjort offentlig bekjendt om en Dagstid eller to."

"Idet de gik op mod Bygningen, henvendte Madame de Bellegarde sig hastigt til Klemmbein og spurgte ham, om han havde vidst, at hans Venner vare ovre paa Den."

"Paa Gode nej," skyndte han sig at svare.

"Deres Venner sagde, at De havde robet dem," svarede hun noget skarpt.

"Jeg vidste, at de skulde til Middag hos Adler-
tron, da jeg ogsaa var indbuden; jeg foretrak at tage med Dem, og da jeg ikke saa noget Spor af Dhr. ved vort Komme, sluttede jeg, at de alle vare borte igjen."

Madame de Bellegarde begyndte at blive tilbage og at tale paa den slæbende, utydelige Maade, som

hun altid brugte, naar hun ikke ønskede at høres af Nogen undtagen af den, til hvem hun umiddelbart henvendte sig. Melanie standsede, ventede, gjorde en heel Deel velmeente Forsøg paa at indlede en Samtale med hende — Alt forgjæves. Rupert, som havde ført en Samtale med Cyrilla, lagde sig omsider imellem.

„Lad hende skjøtte sig selv, Melanie,“ sagde han halvt leende. „Du ulejliger kun baade Dig selv og hende til ingen Nytte.“

„Jeg kan ikke tænke mig,“ bemærkede Cyrilla, „hvad hun finder saa særdeles tiltrækkende hos Mr. de Klemmbein.“

„Han er munter og Cavaleer,“ svarede Rupert.

„Men,“ sagde Cyrilla, „langtfra saa underholdende som Mr. de Bellegarde, der ogsaa er munter og tilmed i høj Grad overbærende; han lader Adrienne gjøre hvad hun lyster.“

„Det vilde hun under alle Omstændigheder gjøre.“

„Du synes at kjende hende nøje.“

„Ligesaa godt — ja maaskee bedre, end om hun var min Søster. I den Tid, da vi stode paa den fortroligste Fod med hinanden, sagde hun til mig, at det at tage i Selskab uden at have en vis særlig Gjenstand for sin Interesse var utaaelig kjedsommeligt efter det første Nar, der naturligvis aldeles maatte helliges til Dands og Tilfredsstillelse af adskillig personlig Smaa-

forfængelighed. Hun ombendte mig næsten til sin Anskuelse, og fra den Tid af, og som Følge af sildigere Erfaring, antager jeg, at jo mindre gifte Folk leve i hvad man kalder Verden, desto bedre; det vil da sige, saalænge til de have vorne Sønner og Døttre."

„Virkelig?"

„Jeg haaber ikke, at min Anskuelse gjør Dig urolig?"

„Nej — ej; men jeg gad nok kjende noget til Din Erfaring."

„Du antager maaskee, at den ikke har været omfattende nok til at godtgjøre det, jeg nylig sagde," svarede Rupert, „og deri har Du maaskee Ret. Jeg tilstaaer at have dømt mere efter min Jagttagelse end efter egenlig Erfaring."

„Derpaa tænkte jeg ikke, jeg ønskede blot at kjende noget til de særlige Gjenstande for Din „Interesse,“" sagde Cyrilla smilende.

„Den første var Melanie," begyndte Rupert overgivent. „Efter at have tilbødt hende paa den mest poetiske og ærbødige Maade i mere end et Aar, var Adrienne saa naadig at tage mig under sine Vinger — omtrent ligesom hun nu gjør med Klemmbein."

„Det varede nok ikke længe," sagde Melanie leende.

„Nej; vi havde staaet hinanden for nær som Børn,

kjendte hinandens Mangler fra Grunden og gjorde intet Andet end trættes og give hinanden sæle Navne."

„Og saa . . .?“ spurgte Cyrilla skjelmst.

„Saa . . . saa . . . hvad gjorde jeg dernæst, Melanie?“

„Det veed jeg ikke; „Gjenstandene“ for 'Din „Interesse“ have været for talrige for min Sukommelse; men jeg synes . . . at jeg hørte . . . Noget . . . om Virginie.“

Cyrilla saae ham tilkaste bendes Søster et hurtigt Blik, og bemærkede, at Blodet foer ham op i Tindingerne; hun oppebiede derfor hans Svar med nogen Ængstelse.

„Virginie,“ gjentog han lidt forlegen; „Virginie med sin levende Følelse og sit lidenskabelige Væsen kunde have forstyrret et klogere Hoved end mit; men hele Mars uforbeholdne Fortrolighed har uden tvivl sløvet mit Dje for hine Egenskaber, thi jeg naaede aldrig videre end til den Hengivenhed, der passer for et Venskab, som er begyndt for umindelige Tider siden.“

Cyrilla aandede dybt.

„Naar man tager bendes Personlighed som et Hele,“ vedblev Rupert med nogen Varme, „er hun langt bedre end enhver Anden i Familien. Julie er, og har altid været, en dristig Kofette, og hvad Adrienne

vedkommer . . ." her standsede han og saae ned ad Alleen. Madame de Bellegarde var først nu kommen til Enden af den, hvor hun gik ganske langsomt og legede affecteert med sin Parasol; Klemmheim bar paa hendes lange brogede ostindiske Shawl, som han tildeels slæbte efter sig. „Er det nu ikke ærgerligt at see hende skabe sig saa naragtigt og bestandig udsætte sig for Spot og Foragt? I gjøre Eder ingen Forestilling om, hvorledes Bellegardes og Lindesmars blive omtalte i Gryfort.“

„Det er i Grunden haardt,“ sagde Melanie, „at en Kvinde skal miste sit gode Nygte som Følge af Slutninger, man ubarmhjertigt drager af et blot Skin. At en Kvinde, hvad der er tilgiveligt, ønsker at nyde en behagelig Mænds Selskab eller i værste Tilfælde giver efter for en forsængelig Indskydelse, kalder den strengtdømmende Verden tidt Forbrydelse, og jeg er overbevist om, at i niogbaldsemfundstyve Tilfælde af hundrede er der ikke blevet tilsigtet eller engang tænkt paa Eligt . . . idetmindste af vort Kjon.“

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan give Dig samme Forsikkring angaaende vort,“ sagde Rupert, „og derfor gjøre Kvinderne bedst i at nyde behagelige Mænds Selskab med et Maadebold, der kan trodse Verdens strenge Dom. Det har Du altid gjort, og

der er dog ingen Tvivl om, at Du har været stærkere frelst til det Modsatte, end Adrienne de Bellegarde."

"For mig var der ingen Fristelse, ingen Fare," sagde Melanie sværmerisk, "Mindet om Engelmann omsvævede mig stedsse som en Skytsengel, — mit Ideal var for opbøjet til, at nogen Anden endog kun i visse Øjeblikke kunde nærme sig det . . . kun Edouard var een Tid . . . dog nej, han var kun den udvortes Form for den Fuldkommenhed, jeg søgte . . . Min Tillid til ham var stor — min Skuffelse bitter."

"Hans Dpførsel mod Cyrilla maatte Du naturligvis afflye," sagde Rupert og fæstede sine Øjne stivt paa Jorden, medens han talte; "den var æreløs, den er uædel og egenkjerlig over al Maade. Cyrilla har afnødt mig et Løfte om Neutralitet — det er maaskee den haardeste Prøvelse, jeg har oplevet; men om en Maaned haaber jeg at faae nogen Forklaring', og i Mellemtiden maa Du, Melanie, der kjender Beskaffenheden af vor nuværende Forlovelse . . ."

"Det er ingen Forlovelse," afbrød Cyrilla ham hurtigt; "jeg har ikke endnu Frihed til at indgaae nogen."

"Jeg for min Deel betragter det som en Forlovelse for de næste fire Maaneder," svarede Rupert "og jeg vilde netop bede Melanie at huske derpaa og

at benytte den Indflydelse, hun besidder over Zorndorff, til vor Fordeel."

"Mine Bestræbelser have hidtil været ubeldige," sagde Melanie; „men Cyrilla kan sige Dig, hvor uafsladelige de have været. Dersom Forsikringen om mine bedste Ønsker har noget Værd, da tro mig: Ingen ønsker oprigtigere alle Hindringer for Eders Ægteskab fjernede — Ingen vilde glæde sig mere over Din Forbindelse med Cyrilla end jeg."

„Kjære Melanie," udbrød Rupert ivrigt; „det er de forstaaeligste og venligste Ord, Du nogensinde har talt til mig;" han greb i det Samme hendes Haand med begge sine og takkede hende med en saa usædvanlig Ild, at det vakte Opmærksomhed hos Julie og nogle Andre, der stode paa Græsplainen. Deres Latter fik Melanie til at see op, og den Første, paa hvem hendes Øjne hvilede, var Zorndorff. Hans uventede Tilbagekomst bragte hende til at gysse; hans forskende Ojeblik forekom hendes varselsøgende Sjæl som et Slags Fingerpeg; hun drog sin Haand hurtigt ud af sin Føtters, hvilede hastigt: „Tak mig ikke for mine gode Ønsker — jeg kan ikke være Dig til nogen virkelig Nytte" og gik ind i Teltet.

Rupert vendte sig om for at tale til Cyrilla; men hun var reent forsvunden, og først en Time efter opdagede han hende i Musikværelset, hvor hun var ene.

Det var saa mærkt, at han ikke kunde skjelne hendes Træk; men efter hans Ummodning vedblev hun at synge, uagtet hendes noget skjelvende Stemme — et Tegn paa overstaaet eller stedfindende Bevægelse — snart harmonerende saa lidet med hans muntre Lune, at han standsede hende med de Ord: „Kom, kjære Cyrilla; jeg mærker nok, at det anstrenger Dig at synge i aften; lad os gaae ud til det lystige Selskab paa Plainen og forjage al vor Bekymring for det Øvrige af Aftenen.“

Idet de gik gennem det store Selskabsværelse, rejste en mørk Skikkelse sig op fra een af Stolene og begav sig tyst ind i et andet Værelse.

„Hvem er det?“ hviskede Cyrilla.

„Sorndorff — det er jeg næsten vis paa.“

„Og han har siddet her og lyttet, medens jeg var sunget den Sang, og . . . o, hvad vil han siden tænke om mig?“

„Hvilken Sang? Hvad mener Du?“

„Theklas Sang . . . og den mindede mig om den Aften for længe siden, da jeg sang den for Dig, og jeg har grædt og været taabelig, og han vil reent misforstaae mig.“

„Jeg husker godt hiin Aften,“ sagde Rupert tankefuldt; „det var lige for vor Déjeuner dansant; men det overraster mig at see Dig vække Grindringer, der

ere baade pünnlige og unyttige; det er at opsøge Sorgen uden Nødvendighed."

"Meget sandt," svarede Cyrilla, "og Ulykke og Sorg synes allerede, som Melanie siger, at have taget mig i Besiddelse som deres egen."

"Det var mere poetisk end fornuftigt sagt af hende," bemærkede Rupert.

"Maaskee, men der gives Tider, da jeg har en Forudsølelse af tilkommende Sorg, nærer en Frygt for forestaaende Ulykke . . . en . . ."

"O, min kjære Cyrilla," afbrød Rupert hende varmt; "jeg frygter højlig, at Melanie berøver Din Ungdom al Lykke — med alle hendes fortræffelige Egenskaber er hun dog det allerfarligste Selskab for Dig."

"Hun er dog saa venlig og god," sagde Cyrilla, "og mener det altid saa godt. Intet kan være uegenyttigere end det Raad, hun har givet mig; hun satte endog sin egen huuslige Lykke ibove, idet hun forgjæves haabede at fikkre min!"

"Det vil sige," sagde Rupert, "hun spillede Lotteri med dem begge og fremmede ingen af dem. Ansæc mig ikke for ukjerlig, naar jeg nu oplyser Dig lidt om hendes Fejl eller Svagheder og viser Dig, at der er en idelig Uovereensstemmelse mellem hendes Ord og Handlinger. Medens hun erklærede, at Kjerligheden

stod over alt Andet — var den højeste jordiske Betsignelse — ægtede hun dog Præsidenten, for hvem hun ikke nærrede den mindste Hengivenhed — ægtede ham, fordi han besad Magt og Rigdom, og forlod . . . et af de bedste Mennesker, der nogensinde have levet — en Mand med „Djne af dyb Klarhed,“ som hun hvert Djeblig siger i sine Vers!”

„Alt det har hun fortalt mig,“ sagde Cyrilla, „og siger, at hendes Liv siden kun har været idel Anger derover.“

„Na Passiar!“ udbrod Rupert utaalmodigt; „hun vilde bære sig ligesaadan ad, dersom hun blev sat paa Prøve imorgen. Forstaa mig blot ret: jeg dadler hende ikke, fordi hun har ægtet Falkenstein; men jeg dadler hende, fordi hun ikke stræber at faae Dje for hans gode Egenskaber, fordi hun ikke søger at forbyrve sig hans Fortrolighed, fordi hun ikke er taknemmelig for hans stiltiende Imødekømsl af alle hendes Indfald, hans Overbærelse med Baner, der ere hans saa aldeles modsatte . . . men . . . jeg troer, at det er nødvendigt for en fuldkomment sentimental Tilværelse at have en stor hemmelig Sorg, og hun finder, at Præsidenten med sit graae Haar og upoetiske Bestemsel er en passende Gjenstand til at indgyde hende evig Anger . . . Du har en Forestilling om, hvor oprigtig den er, naar Du hører hendes tale med Bæmmelse om Verden og dens For-

fængelighed og dog seer hende leve i en idelig Hvirvel af Udspredeiser."

„Kjære Nupert, hun kan ikke Andet; hendes Stilling er . . ."

„Hendes Stilling er meget sædvanlig," sagde Nupert; „hun taler paa een Maade og handler paa en anden, declamerer om Landlivets Glæder, men vægrer sig ved at besøge sin Mands Gaard . . ."

„Hun har sagt mig," faldt Cyrilla ind, „at Egnen er saa affkyllig uinteressant."

„Lige meget," udbrød Nupert. „Har jeg ikke hørt hende tale om Tarvelighed, medens hun spiste Grøncærter ved Juletid!"

Cyrilla lo, Nupert ligeledes; men medens de gik sammen hen imod Teltet, tilføjede han: „Det er saaledes klart, at Theori og Praxis hos Melanie, som hos saa mange andre Mennesker, afvige stærkt fra hinanden; hendes Naad have ikke gavnnet Dig hidtil — undgaa at følge dem for Fremtiden."

Zorndorff viste sig ikke ved Aftenbordet. Det blev fortalt, at man havde seet ham gaae ned imod Søen.

Trettende Capitel.

Ruperts Bestræbelser for at bevæge Præsidenten til at flytte til Freiland før Juni Maaned vare frugtesløse, uagtet de understøttedes varmt baade af Cyrilla og Melanie. Det var en stor Skuffelse; men han fandt sig snart i hvad han kaldte „et lille Anfald af Haardnackenhed, som han ikke havde ventet af en saa fornuftig Mand,“ opsatte at begjære Permission og gjorde sin Tjeneste i Regimentet.

Vicomtesse de Rubigny var vendt tilbage til sin Familie uden al Opsigt, Mogle sagde endog: paa en hemmelighedsfuld Maade; det vil sige, hun var en Aften silde kommen tilsyne hos Bellegardes, ledsaget af en italiensk Tjenestevige, der ikke kunde tale Tydsk, og en sygeligt udseende, sortøjet lille Dreng, omtrent to Aar gammel, der stammede meget ufuldkomment Fransk. Beboerne af de bedste Huse i Erfort havde nu rigtignok faaet vedbørlig Meddelelse om, at Mr. de

Mubigny var bleven dødeligt saaret af en maskeret Skikkelse under Carnevalet 1832, og hans Slægtninger havde baaret Sorg for ham i den sædvanlige Tid; men saasnart Virginies Komme var rygtedes og det havde viist sig at hverken hun eller hendes Familie var tilbøjelig til at give tilfredsstillende Grunde for, at hun valgte at opholde sig i Tyskland istedetfor hos sin Svigerfader i Frankrig, ansaae Folk i Erfort det for nødvendigt at give utilfredsstillende. De Mubigny havde havt Grund til at være skinsyg paa en vis Marquis, der ikke maatte nævnes, havde derfor skrevet til hans Fader og anmodet ham om at bewirke hans Forsættelse til en anden Deel af Italien. Førend de nødvendige Forholdsregler vare tagne, var det ulykkelige unge Menneske blevet myrdet af . . . de vilde ikke sige hvem! Eller . . . nej . . . det var Virginie, der havde været skinsyg — om med eller uden Grund, vidste man ikke . . . det kom for Dagen, at hendes Mand besøgte flere forskjellige Spillehuse . . . hun havde jæt En til at passe ham op . . . han var bleven forbittret . . . dette havde ført til en Strid, et Slagsmaal, et Mord . . . hans Fader var utrosteelig, vilde ikke see hende for sine Djne o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. Avgtet gif ogsaa, at Tjenestefolkene havde hørt Mr. de Mubigny tale højt om kostbare Baner og Gjeld uden Ende, medens Madame havde udbredt sig med ligesaa stor

Beltalenhed over en Bøffel af en Svigersfader og en hjerteløs gammel Grandpapa! Madame de Mubigny selv syntes kun lidet tilbøjelig til at meddele sig. Hun var mere tabs end nogensinde og opoffrede sig aldeles for sit Barn. Da Lægen betragtede Bylusten som skadelig for ham, flyttede hun uden Betænkning til en lille Lejlighed hos en Gartner i en af Forstæderne, og hendes Familie priste hendes Udferd i alle det franske Sprogs Superlativer. „Virginie, der var saa overdaadigt vant, boede i to smaa, usle Bærelser uden Gulvtæppe! hendes Toiletbord var det Øverste af en malet Kommode!! hun klædte sit Barn paa med sine egne Hænder og tilbragte hele Timer med ham i Haven!!! Det var beundringsværdigt — rørende — ophøjet!”

Dg de besøgte hende hver Dag og fandt de Timer, som tilbragtes der, i et stort Lysthuus ved Enden af en veldyrket Kjøkkenhave, ingenlunde kjedelige, thi der laa et Fort i Nærheden af den ringe Bolig, og de Officerer, der ikke vare paa Vagt, besøgte dem, der vare det, og saa maatte de ind i Haven, for at spørge til den stakkels, rare, lille Alphonse! Dg Rupert bedede ufravigeligt der paa sin Vej til Freiland, og Gartnerens Kone kunde nok mærke, at hans Besøg bleve længere og længere, og at hans Nideknegt sommetider

brummede stærkt over, at hans Herre reent ud glemte baade ham og sine Heste.

I Gartnerens Have gif det i nogen Tid særdeles flint til. Der kom ingen Tjenestefolk derud; det behagede Selskabet at opvarte sig selv eller rettere hverandre, og den stakkels dumme Gartnerkone havde dog idetmindste saa megen Forstand, at hun kunde luge Band til Thee og forsyne dem med ristet Brød og Smør! Det var henrivende, hvor man kunde spille fattig i Glacéhandsker og atlaske Støvler; den Ynde, hvormed Virginie gav Værtinden ved Bordet, var uden Lige; den Maade, hvorpaa hun ombar Thee i ridsede Steentojskopper, fortryllende! Der spillede stadigt et Slags Komædie, hvori Rupert aldeles mod sit Vidende begyndte at faae en fremtrædende Rolle; ja, selv de, der maatte antages at høre til Tilskuerne, kunde ikke altid modstaae Fristelsen til at deeltage i de smaa Scener, der hver Dag opførtes i Lysthuset og dets Nabolav.

For Rupert, der holdt usædvanligt meget af Vorn, syntes det i Forstningen at være en Hovedforretning at bære lille Alphonse omkring i Haven eller fange Sommerfugle til ham mellem Kaalplanterne eller gjøre itubrukket Vegetoi istand; thi Mar 1833 kjendte man endnu ikke hiin „sande Belsignelse for Mødre," som The Athenæum saa morsomt kalder det uforgængelige Vegetøj af vulkaniseret Gummilasticum. For alle disse Sysler

lykkedes det ham at give Cyrilla nogen Interesse, uagtet hun paa den senere Tid var bleven særdeles forsigtig baade i Ord og Bæsen og aabenbart ligesaa meget frygtede Virginies rolige, forskende Ojeblik som Zorndorffs stadige Jagttagelse. Den Sidste havde sjeldent Tid til at hendrive en Eftermiddag med dem. Naar han gjorde det, blev han hilst med Acclamation og behandlet som en bødret Gjest. Julie overgik ham med Artigheder, som han modtog med ironisk Nedsættelse; hans nervøse Kone hængte sig derimod fast ved Cyrilla, fulgte hende fra Sted til Sted, medens hun hvissende gjorde hende blide Bebrejdelser for formeentlig Kulde og forsikrede, at hun havde fulgt hendes Raad og skaffet sig nogle nye Bøger, og at alle hendes Læger sagde, at dersom hun i eet Par Maaneder vedblev at være ligesaa rolig som nu, kunde de love hende mange sunde og lykkelige Aar! Cyrilla smilede og bestyrkede hende i hendes gode Forsætter, men tillige afspererede hun ethvert Forsøg fra hendes Side paa at indlede et nærmere Forhold, og uagtet de tilsyneladende talte ligesaa fortroligt sammen som de Dvrige, følte dog Margarete hvad — Zorndorff saae — at Cyrilla blot gjorde det, for ikke at vække Opsigt. Men medens hans Kone sørgede over hvad hun antog for et uovervindeligt personligt Misbag, triumferede han ved Tanken om, at det var Skinsyge, der bragte Cy-

rilla til at slye sin Medbejlerindes Selskab. Glemmende, at han næsten tre Aar igjennem i hendes Dje havde staaet som en lige forhærdet og tyrannisk Forbryder — uvidende om, at hver Gnist af Agtelse og Hengivenhed for ham derfor var udslukt — ude af Stand til selv at nære Ruperts urokkelige Tillid — fattede han ingensinde engang nogen Mistanke om de to Søskendebørns betingede Forlovelse; og derfor havde han ingensinde, undtagen i enkelte skinsyge Øjeblikke, ophørt at smigre sig med, at hendes Hjerte tilhørte ham ligesaa fuldstændigt som nogensinde. Mange Smaabændelser og Cyrillas egen Udfærd tjente til at bestyrke ham i denne Wildfarelse; thi al hendes Selvbeherkskelse havde ikke kunnet forhindre en saa omhyggelig og ivrig Jagttager fra at bemærke en pludselig Blegbed, naar han viste sig — en sletdulgt Forlegenhed, naar han nærmede sig hende; og da han omsider med lønlig Triumph saae hendes første frygtfomme Forsoningsbestræbelser — hendes halvt modstræbende Forsøg paa at komme til at tale med ham, kostede det ham megen Møje at blive ved den Plan, han havde lagt. Han gjorde det imidlertid, trak sig med Fasthed tilbage, naar hun kom ham imøde, og lyttede med paatagen Interesse til Julie de Lindesmars overgivne Pjæt; thi hvergang hans Kone forlod hans Side, indtog hun paa Øjeblikket hendes Plads,

idet hun med henrivende Naivitet bemærkede, at Modfætningen mellem hans tvende Damer vilde være gavnlig for hans Helbred og Humor.

Rjed af denne Manøvrering, havde Cyrilla en Dag grebet et ubevogtet Øjeblik og hastigt, maaskee noget bydende, fordret det Møde, han havde lovet hende — men — da hun næste Dag efter Aftale gik til hans Bopæl og kom ind i Bibliotekværelset, fandt hun Margarete liggende paa Sophaen og fuldkommen forberedt paa at modtage hende, medens Zorndorff efter en kold Bøjning med Hovedet vedblev at skrive, som om Ingen havde været tilstede. Hun græd beftigt af Forbittrelse, da hun gik hjem med Melanie. Hun besluttede manges Gang, aldrig at tale med ham mere; men Tanken om at maatte opgive Rupert for steds var saa smertelig, at hun efterhaanden lod sig bevæge til at høre taalmodigt paa de vantroe Undskyldninger, hendes Søster gav for hans Dpførsel, ja endog til, trods Erfaringen, at haabe paany.

Bed denne Tid begyndte man at oprejse en stor rund Træbygning ikke langt fra Virginies Bopæl, med andre Ord: tæt udenfor Byen. Det var en Circus for et Selskab Kunstberidere, der, efter at have opfyldt deres Afford eller være bleve uenige med Directeurerne for Cirque de Paris eller Astley's i London, nu havde besluttet at give Forestillinger for egen Meg-

ning i de større tyske Kjøbsteder, især Garnisonsbyerne. Man troe ikke, at deres Lyst til Omvandring, eller den Omstændighed, at de spillede i et Træskuur, nødvendigviis godtgjorde, at de vare daarlige Makkere eller dog af et ringere Slags. Den smukke og yndefulde Kunstberiderske Léjar har sprunget gennem det sædvanlige Antal af papirbelagte Tondebaand og Guirlander og over forbausende Rækker af trefarvede Baand paa et saadant Sted, og det i kongelige Dines Paasyn; og hendes sortskjæggede Mand har hængt paa Siden af sin flyvende Løber og styret sine ni Heste med samme ufejlbarlige Behændighed der, som hos Franconis!

Det omtalte Selskab var ikke slet saa fortrinligt, men der var adskillige meget gode Nyttere, Voltigeurer og Jongleurer iblandt dem; fremdeles en lille Pige, der udførte vidunderlige Spring; en meget smuk Dame, alle Slags Heste, Muuldyr og Penier; en „Monsieur Clown“, som talte meget radværket Tydsk, og en „Hans Wurst“, der var grumme umaneerlig og udeelte Knubs og hele Haandsfulde Saugspaaner med saa stor Færdighed, at han fremkaldte stormende Bisfaldsytringer fra de bageste Bænke.

At Opførelsen af en Circus og de ankommende Heste, Tondebaand, Guirlander, Baand o. s. v. vakte betydelig Opsigt i Erfort, vil ikke overraske Noget,

der nogensinde har opholdt sig en Tid i en Provindsby; og da Primadonnaen omsider indfandt sig, blev denne interessante Begivenhed naturligviis drøftet i enhver Familie, og med særegen Iver af det Selskab, der ikke længe efter fandt Sted hos Gartneren.

„Har Du ogsaa seet hende?“ spurgte Madame de Bellegarde, idet hun med sin sædvanlige Livlighed benvendte sig til sin Mand, lige som han kom ind i Haven.

„Ja; men i ærbodig Frastand — hun sad i en meget tankesuld Stilling paa en Kasse med Punt, midt paa Gaden.“

„Er hun saa særdeles smuk?“

„Beed jeg ikke — Klemmbein var nærmere, og han siger, at hun havde pokkers slidne Handsker paa og var noget mørkladen af Ansigt.“

„Det er en Italienerinde,“ sagde Klemmbein; „men der er Alderkron; hvorfor har De ikke spurgt ham? Han har talt i næsten en heel Time med hende og har allerede taget den største Loge i deres Circus for bele den Tid, de blive her. Hendes Teint misbagede ham aabenbart ikke, og han er ikke nogen daarlig Kjender af slige Ting.“

Virginies Djne bevægede sig langsomt i den angivne Retning, og en neppe kjendelig Klodme gik over hendes

blege Kinder, da Cyrilla uden Betænkning sagde:
 „Fortæl os Noget om hende, Rupert; er hun smuk?“

„Hun har glimrende Dine og ravnfort Haar,“
 svarede han smilende, „og Du veed, at jeg betragter
 fort Haar i og for sig som en betydelig Skjønhed.“

„Uden just at ville bekæmpe Din Smag, Alder-
 kron,“ sagde Klemmheim, „maa jeg dog sige, at lyse
 Kvinder have noget langt mere Engleligt ved sig end
 mørke.“

„Du har maaskee Ret,“ sagde Rupert; „thi,“ til-
 føjede han og vendte sig til Cyrilla med et betyd-
 ningsfuldt Blik, „dersom jeg havde Brug for et Eng-
 lehoved til en Kirke, vilde jeg ubetinget foretrække
 Dit for Melanies, uagtet hun uomtvisteligt er ikke lidet
 smukkere end Du!“

„Min eneste Trost,“ sagde Cyrilla og saae ivejret
 med paatagen Højtidelighed, „er, at Kunstnere, der dog
 antages at have gransket Skjønheden nøjere end andre
 Folk, næsten altid foretrække det lyse Haar. Denne
 Forkjærlighed fremtræder paa den mest tilfredsstillende
 Maade i alle de Malerier af Dommens Dag, jeg
 nogensinde har seet.“

„Sandt nok,“ sagde Virginie; „det er formelig
 oprørende at see alle de lyse Kvinder gaae opad og
 alle de mørke til . . . til . . .“

„Kom kun med det, Virginie,“ raabte Rupert;
„vi tale jo kun om Malerier.“

Virginie bukkede sig uden synderlig Nødvendighed ned, for at ordne sin lille Drengs Blouse, der var kommen lidt aflave ved en Tinsabel, som Rupert just havde havt uendelig travlt med at sætte fast paa en saadan Maade, at den kunde gjøre saa megen Støj som muligt, jaasnart han rørte sig. Barnet satte sig til Modværge, snoede sig ud af sin Moders Hænder, gik et Par Trin, saae sig uroligt over Skulderen, og da han ikke hørte den flirrende Støj, han havde lovet sig, løb han hen til Rupert, udtrykte sin barnlige Fortvivlelse i en kort Pantomime og gav sig derpaa til at skrige af al Magt.

„Hvad for Lunger det lille Dyr dog har!“ bemærkede Mr. de Bellegarde. „De behøver ikke at være ængstelig for hans Bryst, Virginie. Bravo, bravo . . . encore . . . encore!“

Virginie, der syntes at lægge mere i sin Svogers Ord, end „Dret hørte“, tussede først paa sit Barn og vilde dernæst bære ham bort; men Rupert holdt paa den lille Skraaler og hvistede: „Mama forstaaer sig ikke paa Sabler, Alphonse . . . men den er ikke itu, see blot . . . Du kan strax gjøre saa megen Støj, at vi alle blive ganske forskrækkede.“

„Det har han allerede gjort,“ sagde Mr. de Bellegarde.

„Afsted med Dig, min lille Kriger,“ raabte Rupert, efterat have fuldendt Ujømmelighedens Værk til sin Tilfredshed; og Drengen spankede af til den Deel af Haven, hvor Kaalplanterne vare placerede, idet han slæbte sit Tinpaahæng efter sig med kjendelig Tilfredshed og saae snart til den ene, snart til den anden Side, som om Planterne havde været en beundrende Mængde.

„Man kunde udbrede sig endeel over denne lille Fyrs Tanker og Handlinger . . .“ begyndte Melanie.

„Na nej, lad være,“ udbrod Rupert leende; „thi jeg kan nok tænke mig, at Du vil anstille en ikke synderlig smigrende Sammenligning mellem visse store Bæsnere, der bære Sabel, og det lille Bæsen der!“

Melanie smilede. „Jeg vilde rigtignok have valgt andre Ord; men Du har idetmindste vist mig, at Andre ligesaa godt som jeg anstille saadanne Sammenligninger i deres Tanker. Jeg sees aldrig Børn lege, uden at den Tanke frembyder sig af sig selv: Ere vi ikke i højere Bæsners Øjne lig Børn? Føle de den venlige, men dog lidt foragtende Deeltagelse, som vi nære, naar vi see Børnens Narrerier eller Svagheder?“

„Kom nærmere, Zorndorff,“ sagde Rupert og

rejste sig; „Melanie kommer nu ind i Mandeverdenen, og der kan Du følge hende bedre end jeg.“

„Lad os hellere føre hende tilbage til os,“ sagde Zorndorff; „thi uden at nedstige til Vørnens Leg eller stige op til højere Væsner, kunne vi selv daglig finde Lejlighed til at føle den foragtende Deeltagelse, hvorom hun taler.“

„Jeg ikke,“ sagde Rupert; „jeg nærer den ikke engang for det lille Jern der; jeg kan tvertimod sætte mig aldeles ind i hans Følelser, ja dele dem . . . det er kun grumme faa Nar siden, at jeg ogsaa lod min Sabel slæbe, — den eneste Forskjel paa os er, at jeg ikke gjorde det for . . . Kaalplanter.“

„Du gjør Dig selv Uret,“ sagde Virginie; „jeg har aldrig seet Nogen saa aldeles uden Forsængelighed — saa fri for saadanne Taabeligheder, som Du altid har været.“

„Og dog lod jeg min Sabel slæbe,“ svarede Rupert. „Det veed Du godt, Virginie.“

„Dersom,“ bemærkede Zorndorff med et neppe synligt Blik paa Cyrilla, „dersom Nogen veed, hvornaar, hvorfor og hvor Du gjorde det, saa maa det være Madame de Mubigny.“

„Ja, naturligviis,“ svarede Rupert. „Hun veed saa Meget om mig, som Nogen kan vide — vort

Bekjendtskab begyndte, da jeg kun var lidet ældre end Alphonse."

"Og Venstaber, der begynde saa tidligt," bemærkede Virginie med en vis Pathos, "blive en Deel af vort Bæsen og ende i Almindelighed først med Livet!"

"Vi ville forpagte vort paa den Tid," sagde Mupert med et muntert Smil og slentrede hen til et Bord i Lysthuset, hvor han fandt en stor gul Placat trykt med mægtige Typer; han holdt den ivejret og begyndte at læse højt op: „Cirque de Paris“; „Jeux Olympiques“; „Pas de Deux“; „Pegasus“; „Madame Amina Vinci“ o. s. v. o. s. v. o. s. v. Hvem vil bæere Circus med sin Nærværelse, og hvem vil ej? I min Loge har jeg Pladser til Melanie, Cyrilla og Virginie."

"Jeg frygter," sagde Virginie noget betænkeligt, „at jeg ikke kan . . . ikke bør tage derhen."

"Hvorfor ikke?"

"Jeg har endnu et Slags Sorg . . ."

"Som Du vistnok kan aflægge, naar Du lyster. Jeg vilde ønske, at disse sorte Tingester vare borte," tilføjede han og rørte ved nogle Kniplinger, der dannede en noget phantastisk, men meget klædelig Hovedpunt.

"Du kan ikke lide sorte Kniplinger?"

"Det veed jeg ikke. Jeg har ingen Indsigt i slige

Materier; men jeg vilde hellere see Dit sorte Haar end nogensombest Kniplinger i bele Christenheden."

Uden et Øjeblik's Betænkning astog Virginie den stødende Hovedpynt, men tillige den Kam, der holdt det skjonne Haar, som var blevet beundret saa aabenlyst.

Hendes Svoger . . . o, hvorfor ere Svogre stum- dum saa skarpsynede eller saa overgivne? Er det fordi de Intet vove derved og ikke see paa, om de hemme eller fremme? . . . Mr. de Bellegarde lo og udraabte: „Godt gjort, Virginie . . . udmærket naturligt . . . jeg har aldrig seet Nogen, hvis Haar falder saa tidt og saa belejligt ned som Deres — men Fristelsen var ogsaa stor efter saadanne Ord som Alderkrons."

„Mit Haar falder tidt ned . . . men jeg kan ikke gjøre derfor," sagde Virginie, idet hun langsomt og ikke synderlig bekvæmligt viktede det om sit Baghoved. „Alphonse's Bonne kan ubeldigviis ikke sætte Haar, og jeg kan ikke overkomme at holde en Pige dertil, førend," tilføjede hun sagte, idet hun tog sin Kam ud af Muperts Hænder, „førend jeg har betalt al — al min Gjeld."

„Kjæreste Virginie," udbrød Madame de Bellegarde og gik hen til hende, „det er skammeligt af Henri at spotte Dig saaledes, især da han ligesaa godt, som jeg, kjender de beundringsværdige Bevæggrunde, der . . ."

„Jo — jeg kjender fuldkomment hendes beundringsværdige Bevæggrunde,“ sagde Mr. de Bellegarde og nikkede flogt.

Medens Virginie hemmeligt tilkastede sin Svoger et bestig forbitret Blik, smilede Zorndorff besynderligt og lod sine Øjne gaae fra Cyrilla til Rupert. Den Sidste syntes at have særdeles travlt ved nogle Linier, som han drog i Gruusgangen med sin ene Spore, og han blev ved med denne Syssel, idet han sagde: „Jeg kan da gjøre Regning paa Dig og Melanie iaften, Cyrilla?“

„Ja, med Sikkerhed — der er Intet, jeg ønsker mere, end at see Din mørke Skjønhed.“

„Jeg smigrer mig,“ sagde han og saae op med et Smil — „jeg smigrer mig med, at Du vil blive bebageligt overrasket — hun hører netop til det Slags Damer, der tage sig glimrende ud i Lampebelysning!“

Da Virginies Gæster forlode Haven, holdt hun Madame de Bellegarde tilbage og sagde særdeles opbragt, at „det var umuligt at taale Henris Fornærmelser længere, og dersom hendes Søster ikke herefter kunne komme uden ham, vilde hun hellere slet ikke see hende!“

„Min kjære Pige, Du veed jo, at han altid taler paa denne forstyrrede Maade — det samme Slags Ting siger han idelig til mig. Tænk Dig blot: for-

leden Dag, da vi vare til Middag paa Freiland, fortalte han Mr. de Klemmbein, at jeg kunde drikke mere Champagner end nogen af de Damer, han kjendte og at man kunde see paa mine sunklende Djne, hvor mange Glas jeg havde druffet! Har Du nogensinde hørt noget saa Simpelt? og saa lo han og spogede derover, saalænge til Mr. de Klemmbein formelig blev rød paa hans Begne. Det var dog rigtignok en beel Deel værre, end hvad han nylig sagde, at Dit Haar gif temmelig tidt løst."

"O, det var ikke just det, jeg meente . . . det var det, han sagde tilsidst . . . et . . . et . . . Slags Hentydning til Ting, der ere skete for længe siden."

"Eller," sagde Madame de Bellegarde, "eller maaskee Ting, der ville skee?"

"Troer Du, at Dupert forstod eller formodede . . ." begyndte Virginie.

"Det veed jeg ikke," sagde Madame de Bellegarde. "Han er for meget Cavaleer til at lade sig mærke med det Allermindste ved en saadan Lejlighed; han syntes ikke engang at høre det."

"Jeg torde ikke see paa ham," sagde Virginie; "thi Du veed, Adrienne, at den svageste Yttring af et Onske om at drage ham til sig, vilde være nok for ham til at være paa sin Post. Jeg hentyder aldrig til Fortiden, naar det er muligt at undgaae det; thi satte han sig først i Hovedet . . ."

„Sige meget, hvad han sætter sig i Hovedet — han synes endnu at være fri, og Du er det atter; for derfor at undgaae yderligere Fortrædelighed, vil jeg oplyse Henri om Sagen, naar vi ere alene. Han er ikke saadan en Nar, at han lægger sig imellem, naar der er mindste Udsigt for Dig; Du har saaledes ikke Noget at frygte af hans Spøg herefter . . . hvad Nupert vedkommer.“

„Ja, men . . . Du skal ikke tale altfor tydeligt, Adrienne.“

„Nej naturligtvis. Jeg behøver blot at sige ham, at Nupert afgjort nok var Dig hengiven for nogle Nar siden, og havde ikke Mamas ubeldige Manøvrering været, hvorom En havde travlt med at underrette hans Onkel Gottfried, saa havde der været al Udsigt til at . . . og alt saadant Noget . . . ikke sandt?“

„Jo, jeg — vilde ønske — at jeg var aldeles vis paa, at hans Tilbøjelighed for Cyrilla var forbi.“

„Du har aldrig været fuldkomment vis paa, at den var til. Sagde Du mig ikke selv, at Du ikke kunde faae hende til at bekjende Noget?“

„Deri har Du Ret. Imidlertid har jeg en Mistanke om, at hun sagde Nej til ham, for at kunne sige Ja til Grev Zorndorff, der dengang afgjort nok nærrede Hengivenhed for hende og endnu gjør det i en højere

Grad, end raadeligt er, skjøndt Julie rigtignok er saa taabelig at indbilde sig, at han foretrækker hende, fordi hun er saadan en Contrast til hans Kone."

Madame de Bellegarde traf paa Skuldrene og begyndte at gaae hen imod Havedøren.

"Dersom," vedblev Virginie, "dersom Margarete skulde døe, som alle Menneker sige at hun gjør om et Par Maaneder, saa vil Grev Zorndorff sikkerlig tilbyde Cyrilla sin Haand, saasnart han uden Anstød kan gjøre det. Jeg vilde ønske, jeg var ligesaa sikker paa, at hun gav ham Ja."

"Stakkels Victor!" sagde Madame de Bellegarde leende, "han har nok slet ingen Udsigter . . ."

"Nej, aldeles ingen," svarede Virginie. "Cyrilla veed ikke det Mindste af hans Beundring; men om det end var anderledes, troer jeg dog ikke, at Grandpapa gav sit Samtykke, idetmindste i nogle Aar, og det vilde ikke nytte mig noget. Der er Intet, jeg ønsker meer, end at hun var gift . . . med enhver Anden end Rupert . . . Han bragte mig formelig i Kog før ved at kalde hendes Barneansigt engleligt — et Engleoved til en Kirke, med Vinger under Ørerne, troer jeg! Jeg havde den største Lust til at foreslaae, at hun herefter skulde være en Trompet omkring med sig og altimellem bevæge sine Tilbedere med et Par Stød deri, for at gjøre Ligheden fuldstændig!"

„Det var meget godt, at Du taug. Saadanne Ord vilde have røbet en heel Verden af Skinsyg.“

„Dg jeg er skinsyg . . . o, Adrienne, jeg er forfærdeligt skinsyg,“ udbrod Virginie beftigt.

„Tag for Guds Skyld ikke Sagen au serieux,“ udbrod Madame de Bellegarde leende; „det vilde dog være altfor latterligt! Rupert er visfelig et ypperligt Parti, men det er aldeles nødvendigt for Dig nu at have Dine finansielle Banskeligheder for Dje og at gifte Dig med den første velhavende Mand, der frier til Dig. Om han heder Rupert eller Moritz, gjør ikke meget til Sagen. Dette siger jeg naturligviis entre nous?“

„Anfeer Du mig da for ligesaa hjerteløs som Julie?“ udraabte Virginie og greb sin Søsters Arm. „Troer Du, at jeg kan stifte Gjenstand for min Tilbøjelighed hvert Galvaar, saaledes som hun? Nej, siger jeg Dig; jeg vilde hellere tigge mit Brød end gifte mig igjen, dersom det ikke blev med Rupert.“

„Du tager stærkt paa Bej, maa jeg sige,“ svarede Madame de Bellegarde og veg lidt tilbage.

„Du kan ikke forstaae mig,“ sagde Virginie med Foragt i Blik og Tone. „Hvad kjender Du til saadanne Følelser?“

„Gud, Virginie! hvor Du taler . . . ret som om jeg hverken havde Hjerte eller Følelser!“

„Na jo, Du har begge Dele . . . som de ere!“

„Det er idetmindste bedre, end at have saadanne som Dine,“ udbrod Madame de Bellegarde vredt.

„Jeg har aldrig gjort Brud paa den naturlige Orden og tilbudt Kjerlighed istedetfor at modtage den“ — Ordene vare neppe komne over hendes Læber, førend hun fortrod dem. „Tilgiv mig, Virginie,“ sagde hun og vendte sig bønfuldende til sin Søster, der stod bleg og stiv som et Marmorbillede ved Siden af hende, — „tilgiv mig: jeg betænkte ikke, hvad jeg sagde.“

„Forsvar Dig ikke,“ svarede Virginie med tragist Mine. „Jeg troer ikke, at Du selv mærkede, hvor haardt Du saarede mig: kun de, der selv have følt . . . ere barmhjertige. Haan mig kun! Hvad skulde jeg bryde mig derom? Hvorfor ikke snarere være stolt af at elske det herligste blandt menneskelige Væsner?“

„Pasfar!“ udbrod Madame de Bellegarde og traf sit Shawl om sig med en utaalmodig Bevægelse, som om hun troede det paa Tiden at ende deres Samtale. „Fortæl mig blot ikke Sligt! Dupert er et meget rart Menneske, gæmild som en Fyrste og ædel som en Romanridder; men det var hans Formue og ikke ham selv, der loffede Dig, og endnu mere Moder, for nogle Aar siden.“

„For mit Bedkommende benegter jeg det,“ sagde Virginie.

„Det overraster mig virkelig; thi egenlig er han

dog ikke den Mand, for hvis Skyld en Kvinde kan glemme Verden og Alt."

"Dog mere," svarede Virginie, "end Din nu værende Tilbeder, Mr. de Klemmheim, skulde jeg troe."

"Ingenlunde," sagde Madame de Bellegarde uden mindste Forlegenhed eller Hestighed. "Klemmheim har det uburdeerlige Fortrin at nære en fuldkommen Hengivenhed, medens Ruperts Opmærksomhed skjenkes en saadan Mængde forskellige Ting, at han aldrig vil faae Tid til at vise nogen Dame Andet end artig Venlighed eller godmodig Høflighed."

"Det er besynderligt, at han har fundet saa Mange villige til at modtage hans godmodige Høflighed!" bemærkede Virginie ironisk.

"Bed sin Etilling bliver han attraaerlig," sagde Madame de Bellegarde, "og det gjør mig ondt at see, at det kun er et Bihensyn for Dig. Forsænelighed er ikke hans Svagbed, og Artigheder, hvad enten de ere paatagne eller oprigtigt meente, ville kun gjøre lidt Indtryk paa ham, frygter jeg."

"Du har Ret," sagde Virginie; "men har jeg maattet give Lærepenge, saa har han ogsaa. Cyrilla har ladet ham føle, hvad det er at blive vraget. Jeg sagde ham for tre Aar siden paa Freiland, at det vilde gaae saaledes, og han har (maaskee som Følge deraf) forandret sig til det Bedre . . . han er alvor-

ligere og stadigere end før, og . . . naar jeg først var aldeles vis paa, at hendes Indflydelse var forbi, vilde jeg ikke have nogen Grund til at fortvivle."

"I ethvert Tilfælde ere de ikke forlovede," sagde Madame de Bellegarde, „og dermed bør Du være tilfreds; men nu maa jeg virkelig hjem, for Henri kan lettere tilgive alt Andet, end at man lader ham vente paa Middagsmaden."

Fjortende Capitel.

Efter nogle Regndage fulgte smukt Foraarsvejr, og det bellegardeske Coterie, med Undtagelse af Rupert, begyndte at komme sammen hver Dag hos Gartneren. Lille Alphonses stammende Spørgsmaal efter „Upert“ besvaredes i Forskningen tilfredsstillende nok af Klemmbein, som sagde enten, at han var paa Vagt i et af Forterne, eller at han var tagen til Freiland med en grumme dygtig Mand der var ifærd med at udtørre det store Kjør, forvandle Moserne til Kornmarker og ødelægge den bedste Jagt i hele Landet; men da Virginie senere hørte ham give Barnet den Forklaring, at han var i Circus og „saae en smuk Dame ride,“ og det samme Svar gjentoges den ene Dag efter den Dag efter den anden, begyndte hun at føle sig meget ilde tilmode og robede engang i Zorndorffs Nærværelse sin Utilfredshed, eller, som hun selv kaldte det, sin Nysgjerrighed, paa en saa lidet tvetydig Maade, alt Alt, hvad han nogle Aar iforvejen havde

hørt eller formodet om hende og Rupert, vaagnede i hans Hufommelse; og medens han endnu grundede over de sandsynlige Følger af Planer, som han ansaae for mere dybt lagte, end de virkelig vare, traadte Melanie og Cyrilla ind i Haven. En uimodstaaelig Ultraa efter at prøve den Sidste i samme Henseende tilskyndede ham til at vedblive Samtalen med Klemmhein.

„De mener da ikke, at Adlerkron opholder sig hele Dagen og hver Dag i denne Circus?“

„Ikke hele Dagen, thi han bliver kun saalænge Madame Binci rider. Jeg troer, han tager Timer hos hende.“

„Ja saa!“

„Naar,“ udraabte Madame de Bellegarde leende, „den bedste Hytter i Deres Regiment holder det for nødvendigt at lade sig lære af la bella Amina, saa ville De vel alle følge hans Fodspor?“

„Jeg ikke,“ svarede Klemmhein; „hun er mig for dyr.“

„Dyr!“ gjentog Virginie. „Giver hun virkelig Timer?“

„Adlerkron faaer een i dette Djeblik,“ svarede han. „Da jeg kastede et Blik ind i Circus for et Djeblik siden paa min Vej berben, saa jeg ham gaae ved Siden af hende og lytte til Forklaringer over de forskjellige Tegn, hun giver med Tommen, Pidsken, Knæet

eller Foden. Hun er rigtignok den bedste Mutterfke, jeg nogenſinde har ſeet, og tilridet fortiden en Geiſt, ſom Adlerkron ſiges at betale en unævnelig Sum Penge for."

"Det er ſagtens den Maade, Timerne betales paa?" ſagde Virginie.

"Ingenlunde . . . der er ſlet ikke noget unød= vendigt Enerperi ved hende, og hendes Mand var ikke det Mindſte imod, at hun modtager Foræringer, enten det nu er Bouletter eller Braceletter."

"De mener da ikke dermed," udbrød Virginie haſtigt, "at Rupert giver hende ſaadanne Ting?"

"Jeg har ſeet hende ſaa godt ſom begravet under Bouletter fra Freiland," ſvarede Klemmheim, hvem hans Spogelyſt afnødte en Overdrivelse. "Der regner Pynt ned over hende, og det er ikke længere ſiden end imorges, at hun fik det ſmukkeſte Armbaand, der var at opdrive i Erfort."

"Har Du hørt Noget om diſſe Bedriſter?" ſpurgte Virginie ſagte, idet hun vendte ſig til Ovrilla.

"Ja, Noget idetmindſte," ſvarede hun med et roligt og muntert Smil; "tbi jeg maatte udføge et Armbaand til hende igaar."

"Det var bedre," ſagde Virginie, "at Du benyttede det nære Slægtskabs Forrettigheder til at gjøre Rupert opmærkſom paa det — det Upaſſende . . ."

„Ja, men det findes der ikke noget af. Hvis det merer ham at lære, hvorledes en Kvinde kan styre en Hest til Fuldkommenhed, uagtet hendes ubehjælpelige Stilling paa Hesten ikke frembyder liden Vanskelighed — hvorfor skulde han da ikke gjøre det?“

„Ja, hvorfor ikke?“ faldt Klemmbein ind med paatagen Bærdighed. „Og hvorfor skulde han ikke øve sig i at sætte hende op paa Hesten og tage hende ned af den, som jeg idag saae ham gjøre idetmindste et Dusin Gange efter hverandre?“

Cyrilla lo og vedblev: „Jeg var ogsaa tilstede en Formiddag tilligemed Melanie og havde den største Fornejelse af at see til;“ men Rupert sagde, at der var for mange Mandfolk . . . og . . . han ønskede ikke, at vi toge derhen igjen.“

„Nej, det kan jeg tænke,“ bemærkede Jordorff.

„Jeg maa tilstaae,“ sagde Virginie, „at jeg er temmelig . . . nysgjerrig efter at see dette Vidunder af en Kvinde.“

„Tag i Circus med Melanie iaften,“ raadede Cyrilla — „Du er vist det eneste Menneske i Erfort, der ikke har seet hende, og jeg troer at kunne forsikke Dig, at Du vil blive overrasket og mere Dig. Madame Vinci er Nytterskernes Dronning og skal iaften spille Amazonernes Dronning.“

„Er hun da saa mageløst dejlig?“

„Det siger Rupert,“ svarede Cyrilla og nikkede med et skalkagtigt Smil; „see, der staaer han i Havedøren.“

„Uvert! Uvert!“ raabte lille Alphonse, styrtede ned ad Gruusgangen og jublede af Glæde, da han følte sig løftet sex eller syv Fod ivejret af sin højtvorne Ven.

Virginie fulgte efter og syntes at gjøre Rupert nogle Bebrejdelser, som han ikke lod til at skjenke synderlig Opmærksomhed.

„Hvor udmærket naiv er hun dog ikke i at vise sin Tilhøjelighed,“ yttrede Zorndorff til Magarete, der stod ved Siden af Cyrilla.

„Hvem? Virginie?“

„Ja. Det er da umuligt Andet, end at Du har lagt Mærke til, hvor skinsyg hun er paa Madame Binci?“

„Stakkels Væsen! Hvad Mændene dog ere for nogle Tyranner, naar de først have opdaget deres Magt over os! De burde skjende paa Deres Fætter,“ tilføjede hun og henvendte sig til Cyrilla, „fordi han har forsømt Virginie saa grusomt i de sidste fjorten Dage.“

Cyrilla svarede ikke. Zorndorff troede at opdage Uro i det hurtige Blik, hun kastede paa Havedøren.

„En saadan Udholdenhed og Stadighed fortjener

at belønnes," vedblev han, "og Adlerkron kan ikke være saa umenneskelig at opsætte det meget længere."

I det Samme nærmede Rupert sig og rakte Cyvilla en meget stor Bouket af de mest udvalgte Drivhuusblomster. Hun var vant til at modtage Blomster af ham og havde aldrig anseet det for nødvendigt at yttre megen Taknemlighed, hverken for dem eller for nogen af de øvrige Artigheder, han plejede at vise hende; men hans duftende Gave og straalende Smil vare i dette Øjeblik meer end kjærkomne. De spredte den første, neppe tydeligt fremtraadte Sky af Skinsyge, der nogensinde havde truet med at formørke deres Forhold. Hendes glade Trin hen imod ham var næsten et Spring, og i meer end et Minut holdt hun baade Haanden og Bouketten, medens hun ivrigt gav ham at forstaae, at han maatte have en Plads til hende i sin Loge i Circus, da Virginie omsider havde samtykket i at tage med Melanie hen at see Madame Vinci.

„Det var Det . . . men jeg har ikke Tid til at sige hende, hvor meget det glæder mig, da jeg strax maa tage til Freiland. Jeg vilde ønske, at Melanie og Du vilde tage med — hun kan opbolde sig paa Balkonen, medens vi tage op ad Floden sammen, for at see, hvad Fremgang det har med min Bandedsning. Der har aldrig i mit Liv været Noget, der

har interesseret mig saa meget. Flodens Løb bliver forandret, der bliver anlagt flere Canaler, og der er Nødsnød for, at min lille Coloni af Tørbeskærere med Tiden bliver rige Gaardmænd. Jeg vil kunne gjøre Mere for dem, naar vi . . . jeg mener: naar jeg, tager endelig Bopæl paa Freiland. Der er noget særdeles Tiltrækkende ved at iagttage disse fattige Folks efterhaanden vørende Velstand — man føler, at man ikke har været aldeles unyttig her i Verden."

"Hvor god er Du dog ikke, kjære Rupert!" udbrød Virginie, der umærkeligt havde nærmet sig dem.

"Nej, nej," svarede han hurtigt; "Du maa ikke holde mig for bedre, end jeg er. Min Handlemaade har ikke udelukkende sin Grund i Menneskekjerlighed. Mine Colonisters Belfærd er i Virkeligheden min egen — den eneste Forskjel er, at de nyde Frugten af mit Capitaludlæg førend jeg selv; men man har sagt mig — og jeg tvivler ingenlunde derom —, at jeg vil høste betydelig Fordeel efter et Par Mars Forløb."

Virginie saae grundende efter dem, da de kort efter kjørte bort sammen, og faldt i saa dybe Tanter, at hun neppe bemærkede sine talrige andre Gjesters Komme og Bortgang. Det Træk, som mest udmærkede deres lille Coteri, var maaskee, at al Formalitet var borte; de kom og gik, talte og taua, aldeles efter Behag, og Ingen tog mindste Hensyn til hende, nu da

hun flentrede frem og tilbage, tilsyneladende sysselsat med sit Barn, medens hendes Tanker vandrede uroligt fra Beridernes Circus til Mosejorden paa Freiland.

„Jeg gaaer nu,“ sagde Madame de Bellegarde, idet hun gik langsomt ned ad Gruusgangen og slæbte et smukt Shawl efter sig paa den mest moderne Maade; „her er koldt i Haven, Theen er ogsaa kold, og Mr. de Klemmheim begynder at blive kjedelig. Hvor træffes vi iaften, naar vi komme fra Circus?“ spurgte hun og afholdt sig med Nød og neppe fra at gabe; „jeg for min Deel veed hverken hvilken Maanedes- eller Ugedag vi have!“

„Det er Onsdag,“ svarede Mr. de Klemmheim, „og Grevinde Falkensteins Aften.“

„Jeg synes ogsaa, at jeg har Lyst til at tage hjem,“ bemærkede Grevinde Sorndorff; „jeg kan ikke blive her længere, Haven lugter som en Kirkegaard,“ og hun gøs, medens hun talte.

„Gud, Margarete, hvor Du dog altid har ubyggelige Tanker!“ udraabte Madame de Bellegarde; „derjom denne Have nogensinde mindede mig om et saadant Sted, skulde saamænd Intet bevæge mig til at sætte min Fod i den mere.“

„Derjom det ikke var for de Folks Skyld, jeg træffer her, troer jeg ikke, at jeg nogensinde kom her,“ sagde Margarete.

„Vi maae rigtignok være særdeles tiltrækkende,“ bemærkede Julie, som havde hørt bendes Yttringer, da hun havde fundet det umuligt at frængsle Zorndorffs Opmærksomhed fra det Djeblik af, da hans Kone havde begyndt at tale; „vi maae rigtignok være særdeles tiltrækkende, for at kunue bevæge Ejerinden af en saadan Have som Din, til at sidde blandt Spinaten og Silleriplanterne her.“

„I ere noget Mere, noget Bedre end tiltrækkende — I ere sunde!“ sagde Margarete med et Suk.

„Ja vist — men — Du vil da udentvivl tillade os at troe, at Du især kommer her, for at nyde vort Selskab?“

„Min Helbred nøder mig til at søge Samkvem med de Unge, de Stærke og de Sunde — selv min Silværelse berøer næsten paa Udstrømmingerne fra Andres Nerver.“

„Tager Du Noget fra mig eller mine Nerver nu?“ spurgte Madame de Bellegarde med paatagen Engstelse.

Zorndorff rejste sig, lagde sin Kones Arm i sin og forlod Haven. Imod Sædvane kom han imidlertid strax tilbage, og Madame de Bellegarde, der halvt om halvt ventede sig nogle strenge Ord, skyndte sig forbi ham. Det var unødvendigt: han tænkte ikke paa hende og ligesaa lidt paa Julie, uagtet den Sidste standsede ham, for at yttre Haab om, at Adriennes

spøgesfulde Spørgsmaal ikke havde stødt ham. Han forsikkrede hende, at det kun var den fugtige Luft, der havde bevæget ham til at paaskynde Margaretes Bortgang; derpaa forlod han hende, og hun saae ham gaae hen til hendes Søster Virginie og tale nogle faa, nogle meget faa Ord med hende. Svaret var et overraslet Blik og en let Bøjning med Hovedet. Hendes Nysgjerrighed vakttes; den vilde være bleven det endmere, hvis hun havde seet dem i over en Time efter gaae alvorligtsamtalende op og ned i den eenlige Have.

Femtende Capitel.

Aftenen forsamlede Bennerne paany, som sædvanligt; de strømmede ind i Naboløger paa Circus og hilste hverandre med fortrolige Nix, Smil og en vis Haandbevægelse op ivejret — en ejendommelig og almindelig tydsk Skik. Uagtet de vare omgivne af Hundreder af menneskelige Væsner, der havde stor Lighed med dem i Dragt og Udsærd, følte de dog den stolte Bevidsthed at være en heelt særegen Klasse, de Jagttagne blandt alle Jagttagerne. Vare de ej Erforts haute volée, det's crème de la crème? Var det ej en ejendommelig og meget eftertragtet Forrettighed at høre til dem? Var der ikke hele Flokke af taabelige Fornemhedsjægere, der taalmodigt, ængsteligt, ventede paa et Gjenkjendelsestegn, for at prøve paa at skuffe sig selv og Andre ved at tale familiairt om Falkensteins, Adlerskron's, Bellegardes og Andre, som om de vare deres

fortroligste Bekjendte? Og, o I Falkensteins, Adlerfrons, Bellegardes og Andre, hvor tidt have Eders Fejl og Daarskaber ikke været til Spot for dem, der saa tidt ere blevene narrede for det forventede Bux eller et Par slygtige Ord. Ligegyldige ved den Fortrædelighed, de voldte, eller glade ved deres Bælde — efter Omstændighederne — samtalte de ligesaa ivrigt, som om de ikke havde seet hverandre i en heel Uge, og saae de sig omkring, da vandrede deres Dje i Almindelighed op til de højere Bænke, der vare besatte med dem, hvis Navne og Ansigter vare dem lige ubekjendte.

Rupert for sit Bedkommende fortjente at blive sendt til Coventry, saa ugeneert stod han op og talte med alle Folk omkring ham. Hvor forskjellig fra ham var ikke Jorndorff! med hvilken opbøjet Lige-gyldighed lænede han sig ikke tilbage i sin Stol, medens han neppe værdigede dem, der dannede Iderringen af hans eget Bekjendtskab, det mindste Djekast! Hvor godt fattede han ikke Julies frie Udtryksmaade! Hvor bidende satirisk kunde han ikke være!

Iblandt de Hundreder, der vare forsamlede i denne brillant opløste Circus for at beundre de straalende

* Oversætteren er ikke istand til at gjøre Rede for Dyrindelsen til dette Ordsprog.

Dragter, smukke Hæste og anstandsriige Myttere, var der uidentvivel ogsaa andre Coteries. Maaskee der ligeledes paa en af de midterste Bænke fandtes en venlig ung Mand, som, uden at bryde sig om de indbildte Ranggrændser, gjerne talte med dem, der syntes at ønske det, om de end sadde paa den Plads, hvor større Højde betegner en ringere Grad af Rang eller af Rigdom, — maaskee der ogsaa fandtes en ringere Person, der, som Efterligner af Zorndorff, med Hovedet halvt bortvendt fra Arenaen og med fornem Ligeegyldighed for Forestillingen, gjorde en smuk ung Pige i hvid Kjole, til det eneste Maal for sine Djekast, rynkede Djenbrynene, naar hun smilede, og med Iver iagttog den Skygge af Melancholi, der saa tidt gik hen over hendes fine Træk. Der var maaskee Æmne til mangt et interessant Bind i nogle af disse Grupperes Historie, men — vi kjende den ikke. Forgjæves gjen-nemspejde vi Ansigtstrækkene og iagttage enhver Egenhed i deres Form — for os er det ligesom Sider af en Bog i et ubekjendt Sprog: vi see tydelig hvert Bogstav, vi kunne endog skjelne Ordene, men de bringe intet Indhold til vor Aand. Fortrydes vi over vor Uvidenbed? Beklag vi det indskrænkede Antal af vore Bekjendte? Nej; ved nærværende Lejlighed ingenlunde. Vi — det vil sige Læseren og Forfatterinden af disse Sider — høre til Exports haute volée, hvis et for-

troligt Bekjendtskab med nogle af dennes mest fremtrædende Medlemmer kan give nogen Udkomst til denne Titel; vi høre altsaa til de Udvalgte — endog i den Grad, at der for os er lutter Venner og Bekjendte i hiin Trærotunde; lad os derfor skjenke dem vor udeelte Dymærksomhed, saa meget mere som Madame Vincé vil vise sig om et Djeblif.

Et Djeblif — da viste hun sig; et Djeblif — da galopperede hun vildt omkring Arenaen. De, der havde ventet at see hende løstes op i Sadlen, for derfra at fare gennem Tondebaand eller springe over Skjerf, forbausedes over at see hende ride lynsnar forbi med al en Mand's No og Sikkerhed. Hun stod paa Jorden, steg op igjen og udstrakte sig i sin fulde Længde paa Hestens Ryg eller knælede for at tage Sigte paa en tænkt Fjende, medens hendes fejlsrie Skikkelse syntes af sig selv at indtage de yndefuldeste og kraftigste Stillinger. De utallige Kolder i det gjennemsigtige Drapperi, der følgede omkring hende, vare tilstede i en saadan Mjgdom, at en Deel deraf fulgte tæt efter hendes snarreste Bevægelser. Et kjedfarvet Tricot bedækkede, men skjulte ingenlunde, den øverste Deel af hendes Figur; den glimrende grønne og gyldne Hjelm af antik Form mildnede, og fremhævede tillige, hendes stærkt markerede Træl; og det lette Kastespyd, der svajede i hendes Haand, frembød idelig Lejlighed til

at vise en fuldkommen symmetrisk Arm. Dmsider standjede hun sin Hest eller bragte den, rettere sagt, i Fodgang, medens man opstillede adskillige Skranker, som hun og hendes Ganger skulde sætte over; hendes store sorte Djne vandrede kjekt og stolt langsmed Tilskuernes Rækker; men da hun kom forbi Rupert, skiftede Udtrykket — hun tillastede først ham, derpaa Cyrilla et stjaalent Blik, smilede halvt, skænkede sit Kastespyd til Hilsen og foer derpaa igjen affted i fuld Carriere.

Springene bleve udforte med største Nøjsagtighed, og efter at Skrankerne vare blevne løftede saaledes, at hendes Hest kunde komme frem under dem, sprang hun i oprejst Stilling op paa dens Ryg og overvandt enhver Hindring med en Letthed, som blev aabenbar derved, at hun skifteviis kom ned paa Knæerne og paa Fodderne. Den lette Bygning rystede hvert Djeblik af Bisaldstorden; Rupert bidrog af al Magt til Styjen — han klappede i Hænderne, raslede med sin Sabel og mumlede italienske Bisaldsord. Da hun viste sig igjen, for at modtage nye Bisaldsyttrenger, slog endog Cyrillas fine højre Haand hurtig mod Fladen af den venstre, og i dette Djeblik bøjede Rupert sig ben imod hende og hviskede et Par Ord; i et Sekund syntes hun at betænke sig, men gav ham derpaa med neppe kjendelig Modstræbelse sin smukke og høitsattede Bouket,

som han strax kastede for den skønne Amazones Fødder. Hun tog den op og trykkede den til sit Hjerte, medens hun til Giveren henvendte en af de dube Complimenter, der ere egne for Medlemmer af Kunstberiderselskaber.

Allt dette var blevet ombyggelig iagttaget af Zorn-dorff. Hans tvivlraadige Skinsyge greb ivrigt den Gjendrivelse af nogle Tvivlsmaal, som vare yttrede af Virginie under deres private Samtale nogle Timer iforvejen, der laa i denne ubetydelige Omstændighed, og han bestyrkedes fuldkomment i den Overbeviisning, at hvad Forhaabninger og Hensigter Rupert end kunde have næret et Par Aar iforvejen, saa vare de nu aldeles opgivne, og at han ikke mere havde Noget at frygte af ham som Medbejler. Han bukkede sig forover, for at tale til Virginie, som med et tvungent Smil søgte at underbolde sig med hans Kone: „Jeg haabede, at De saae denne lille Pantomime, Madame de Mubigny? Mon den ikke tjener til stadfæste alt det jeg yttrede for Dem idag?“

„Havde jeg været Gvilla,“ sagde Virginie, „saa havde jeg ikke givet ham mine Blomster til at tilkaste denne . . . denne Kvinde!“

„Nej, det troer jeg gjerne,“ svarede Melanie smilende; „jeg tilstaaer, at det overraskede mig noget; hun lod jo til at glæde sig overordenligt over at saae .

den samme Bouket i Din Have idag? Fandt Du ikke det?"

„Jo; men Grev Zorndorff sagde, at hun kun brod sig om Blomster for Farvernes og Duftens Skyld, og at Rupert var en altfor nær Slægtning af bende, til at hun skulde sætte Priis paa slige Emaapmærksomheder af ham.“

„Det børte jeg Dig ikke sige,“ begyndte Margarete, idet hun benvendte sig til Zorndorff; „naar sagde Du det?“

Virginie fik et noget forlegent Udseende.

„Jeg husker,“ vedblev hun, „at Du sagde Noget om Stadighed og Udholdenhed, og at Baron Uderkron maatte være umenneskelig, hvis han — han — ikke . . .“

„Ja, netop,“ sagde Zorndorff; „naar vi tage hjem, skal Du faae det Hele at vide. Føler Du Dig saa vel, at Du vil tage til Tante iaften?“

„Jeg føler mig ikke fuldkommen stærk nok til at udholde saa megen Støj og Tale — men maaskee Du har i Sinde at tage derhen?“

„Ja, naturligviis.“

„O, saa lad os kjøre derhen strax. Vi ville uden tvivl træffe Dem,“ tilsejede hun, idet benvendte sig til Virginie. „Det glæder mig meget, at De har brudt Isen og har i Sinde at tage ud paany. — Edouard

figer, at De synger ligesaa godt som Cyrilla, og at Deres Stemmer ligne hinanden i den Grad, at man neppe kan skjelne dem fra hinanden, naar De synge sammen."

„Bore Stemmer have betydelig Lighed med hinanden, ogsaa naar vi tale," svarede Virginie; „men Cyrilla synger uendelig meget bedre end jeg."

„Jeg haaber, at De vil give Margarete Lejlighed til selv at domme iasten," sagde Zorndorff. „Jeg veed, at Adlerkron venter, at De vil synge sammen med ham."

Virginie smilede og rystede vantro paa Hovedet.

„Jo, det er virkelig saaledes; det skal De faae at see."

Hun saae virkelig, at Rupert havde lagt nogen Musik, som hun havde plejet at synge sammen med ham, tydeligt frem paa Fortepianoet i Musikværelset, og da Cyrilla syntes utilbøjelig til at slutte sig til dem, bad han hende først om at accompagnere sig og dernæst om at synge med sig; Andre medvirkede. Der kom en liden Concert istand, og Cyrilla syntes i en kort Tid at være glemt.

Hun gik upaaagtet gjennem Værelserne, satte sig i det yderste af dem paa en Bedestammel og støttede sin Albue paa sit Knæ, sin Kind i sin Haand. Et Bord skjulte hende for de saa Personer, der endnu

dvælede i Nærheden af Døren; men selv de loffedes til Musikværelset, dog ligesaa meget ved Lyden af talende som af syngende Stemmer; thi selv Tydsterne, der dog ere særligt musikalske, finde, at Musik i høj Grad fremmer den almindelige Samtale.

Cyrillas melancholske Tankegang afbrødes, idet hun hørte, at Døren til hendes Søsters Boudoir gik sagte op, og at der kom en Person ind, som strax gik hen bag hendes Stol. Foruden hende selv havde kun tre Mennesker Loy til at gaae gjennem det Bærelse, da det stod i Forbindelse med Melanies Paaklædningsværelse. Hun hørte Nupert synge; -- hun vidste, at Præsidenten var i Musikværelset; — uden at see op, fælte hun sig derfor overbevist om, at den Person, der nu bøjede sig over hendes Stol, var Zorndorff. Der havde været en saadan egenfændig Haardnackened i hans Maade at undgaae hende paa i den sidste Tid — noget for hendes Følelse saa Krænkende i at maatte, om end kun hemmeligt, søge hans Nærbed, at hendes Stoltbed havde sat sig op derimod og fremkaldt et Slags fortvivlet Resignation, der næsten øjeblikkeligt opfattedes af Zorndorff, som, uden at være vidende om den fuldstændige Kulde, der havde gjort sig gjældende hos hende, først blev urolig, derpaa ferskrækket og omsider besluttede at give Tid.

Han ventede nu forgyveres paa, at hun skulde see op, og sagde tilsidst: „Cyrilla — jeg er her.“

„Jeg veed det.“

„Havde jeg Uret i at formode, at Du ønskede at tale med mig?“ spurgte han noget overrasket.

„Nej.“

„Hvuel, tal altjaa.“

„Ikke her.“

„Hvorfor ikke? Vi ere uidentviel mere uforstyrrede nu, end vi vilde være i mit Bibliothek. Der er kun to Timer af Dagen, som jeg kan kalde mine — de Timer, da Margarete sover.“

„De kunde have givet mig den ene, da jeg anmodede derom.“

„Du kom for silde.“

„Hvis De virkelig agtede at tale med mig, kunde De uidentviel komme her,“ sagde Cyrilla koldt.

„Og blive afbrudt af Onkel eller forstyrret af Melanies Nærværelse og Mellemkomst? Nej, Cyrilla, dersom Du ønsker disse Papirer . . .“

„Jeg bryder mig ikke mere om dem.“

„Virkelig! og hvorfor?“

„Fordi jeg ikke kan gjøre nogen Brug af dem. Det eneste Menneske, til hvem jeg kunde henvende mig om Raad og Hjælp, er Rupert, og De kan let tænke Dem, hvorfor jeg — ikke tør raadspørge ham.“

„Jeg forstaaer Dig.“

„Melanie er ulykkeligviis, af andre Grunde, ligesaa utilbøjelig til at raadsørge Præsidenten. — Hvad vilde de derfor gavne mig?“

„Ikke synderligt, dersom Du ikke enten agter at faae Dit Egetskab anerkjendt, eller onsker at faae mig mere i Din Magt end jeg fortiden er.“

Cyrilla saae spørgende paa ham.

„Jeg kunde nu,“ vedblev han, „dersom jeg vilde, benegte vort Egetskab, og Du vilde finde det meget vanskeligt at bevise.“

„Det veed jeg,“ begyndte Cyrilla med skjælvende Iver, „jeg veed, at mange nødvendige Formaliteter bleve undladte; herpaa var det, at alle mine Forhaabninger vare byggede — jeg tænkte —“

„Du misforstaaer mig,“ sagde Jorndorff hastigt, „det var blot min Hensigt at vise Dig, at Du i ethvert Tilfælde er aldeles i min Magt. Hvorledes kan Du haabe at faae Egetskabet kjendt ugyldigt, uden at kunne bevise det? Jeg ventede saa lidt at finde Dig ligegyldig ved disse Papirer, at jeg, for at forebygge al Vanskelighed ved at godtgjøre min Ret for Fremtiden, har bundet Beckmann til mig ved Pengeinteressens stærke Baand og bestandig vedligeholdt en regelmæssig Brevverling med ham.“

„Hvem er Beckmann?“ spurgte Cyrilla

„Ham, der mødte os ved Gérousterefilden i . . . Spaa!“

„Jeg tænkte, at hans Navn var Maier — De kaldte ham Maier.“

„Hans Navn er Maier; men Du maa vide, at han er en politisk Flygtning og, da han begav sig bort fra Landet, har antaget Navnet Beckmann.“

Uagtet Zorndorff gav denne Forklaring med en vis Iver, var Sagen dog Cyrilla saa ligegyldig, at hendes Hoved atter sank ned i hendes Haand, og hun fæstede sine Øjne paa Gulvet.

Der begyndte at daske Nogle ind i Bærelset, og Zorndorff hævede sin Stemme noget, idet han vedblev: „Han skriver lidt og giver en særdeles tiltrækkende Beskrivelse af den Deel af Amerika, hvori han opholder sig. Maaſkee Du ønskede at see nogle af hans Breve?“

„Nej, Tak — Amerika interesserer mig aldeles ikke.“

„Ja, men med hans Breve vilde det være Tilfældet: hans Skildringer ere saa livfulde, saa aandrige, at jeg har fundet dem uimodſtaaelige og sendt ham Penge, for at han kan kjøbe Jorder til mig ved Ohio's Bredder.“

„De?“

„Ja; en Reise over Atlanterhavet er ikke mere noget Overordenligt.“

Cyrilla var ikke stemt til at spørge og rystede blot vantro paa Hovedet.

Sornderff saae sin Kone og Julie de Lindesmar nærme sig og bristede: „Cyrilla, vil Du møde mig idag otte Dage?“

„Kan det nytte noget?“ spurgte hun, uden at røre sig eller see op. „Har jeg Noget at haabe af Dem?“

„Ja, ja — Alt — giv mig blot Tid til at tænke efter — at ordne — og — og kom tidligere — Klokken elleve. — Jeg lover Dig, at vi ikke skulle blive afbrudte i hele to Timer.“

„Jeg behøver ikke to Timer til for sidste Gang at appellere til Deres Retfærdighed og Gædelmodighed — fem Minutter ville være tilstrækkelige.“

„Som Du vil — men uden Melanie.“

„Melanie kan ikke i nogen Henseende være noget Vaand eller . . .“ Her standsede Cyrilla, thi Julie og Margarete stode for hende.

„Saa her ere I — I sidde i denne stille Krog sammen,“ udbrod den Første med et halv overgivent, halv forskende Blik, „og det saa alvorlige, at man ikke kan Andet end formode, at I have talt om gamle Tider.“

Margarete saae spørgende fra den Eine til den Anden, og hendes forstørrede Sjæle bleve større, idet hun gjentog: „Gamle Tider!“ og derpaa tilføjede: „Hvad for Tider?“

„Ikke just synderligt gamle Tider,“ sagde Zorndorff, „selv om De bentyder til Begyndelsen af mit Bekjendtskab med Mademoiselle d'Adlerkron. Vi talte forøvrigt ikke om hine Tider og Fornøjelserne paa Freiland — som De maaskee formodede —, men om Amerika.“

„Amerika!“ sagde Margarete, „hvad talte I da om Amerika?“

„Jeg talte om en Ven af mig, som opholder sig der.“

„Na, saa veed jeg nok . . . den Mand, som skriver saa tidt, og som tilbød at købe Jord — ruddet Land, som han kaldte det — til Dig?“

Zorndorff nikkede.

„Jeg frygter disse Breves komme mere, end jeg kan sige Dig,“ vedblev hun; „de gjøre Dig saa urolig og misfornøjet. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes Noget, der har et byggeligt Hjem her, kan ønske at tage til Amerika!“

„Men jeg kan,“ saldt Julie ind. „Der er Intet, jeg attraaer saa meget, som at faae Lejlighed til at see mig om i Verden; og derfor Grev Zorndorff vil

lade mig vide, naar han agter at tiltræde sin Rejse, skal det være mig en stor Glæde at ledsage ham."

"Du maa vente, indtil der er læst Liigmesse for mig," sagde Margarete, idet hun lagde sin Arm i Jorndorffs og knugede sine Hænder tæt sammen paa en Maade, der var bleven til Vane hos hende.

"O, ingenlunde — vi kunde gjøre en lille Tour til Bagskovene sammen og saa vende tilbage hertil og fortælle Dig hele Historien."

"Nej, nej; han kommer ikke bort med Dig," sagde Margarete, idet hun tvang sig til at smile og forsøgte at gaae ind paa Spøgen; „saa vilde jeg hellere bertroe ham til Cyrilla."

"Der var en Tid, da Du vistnok vilde have tænkt anderledes," sagde Julie, idet hun nikkede med en ejendommelig Skalkagtighed; „men Grev Jorndorff kunde ikke let overtale hende til at tage til Amerikas Bagskove med ham nu!"

Ligesom alle talelystne Folk, sagde Julie tidt meer, end hun vilde; men uagtet det ikke kan antages, at hun var sig aldeles ubevidst, at disse Ord vistnok vilde gjøre et ubehageligt Indtryk paa de Tilstedeværende, var hun dog ingenlunde forberedt paa den Virkning, som de strax frembragte. Cyrilla rejste sig fra sit lave Sæde og forlod Bærelset, uden engang at stjenke Noget af dem et forbigaaende Blik. Margarete hang

tungt paa Zorndorffs Arm og saae ham meget ængstelig ind i Ansigtet, og skjøndt Trækkene i dette Ansigt til en vis Grad maatte antage et roligt Udtryk, robede det dog en saa voldsom indvortes Kamp, at Julie fandt det vanskeligt at udbolde hans faste, forbittede Blik. Hendes Hensigt havde været at give et spøgende Bink om, hvad hun fuldt og fast troede var saaledes — at Cyrilla ikke brød sig om ham mere; men Intet var længere fra hendes Tanker end at ville vække hans Forbittrelse, hvad hun saa aabenbart havde gjort. Hun fremstammede nogle Uudskyldninger, der bleve modtagne koldt nok til at krænke hende, og begyndte derpaa at give Margarete en veltalende Forklaring af sine Ord, hvorved hun søgte at fjerne hendes skinsyge Bekymring og rede sig ud af Forlegenheden ved en foragtelig Udflugt, der kun altfor tidt bruges af Kvinder, nemlig ved at forandre og omsætte Ordene, saalænge til de fik en heelt anden Betydning. Værgelig over ikke at faae noget Svar, trak hun omsider paa Skuldrene og gik sin Vej.

„Hvad meente hun?“ spurgte Margarete med neppe hørlig Røst, og idet hun skjelvede stærkt; „jeg saae, at baade Du og Cyrilla forstod hende, og at hun sigtede til Noget, som Du burde have sagt mig — hvad meente hun?“

„Hun hentydede til, at Mademoiselle d'Adlerkron ikke havde tilgivet mig, at jeg foretrak Dig for hende.“

„Men foretrak Du mig?“

„Derpaa gav jeg et temmelig tydeligt Beviis, synes mig.“

„Dog . . . jeg husker . . . ah! nu forstaaer jeg, hvorfor hun ikke vil komme i vort Huus, hvorfor hun undgaaer os, især mig . . . Hvorfor har Du ikke fortalt mig det for længe siden?“

„Fordi Du er saa ufornuftigt skinsyg paa alle Mennesker . . . paa alle Ting, kan jeg gjerne sige.“

„Ja, men jeg vil ikke være skinsyg, naar Du blot siger mig hele Sandheden.“

Zorndorff betænkte sig et Djeblik og sagde derpaa: „Mademoiselle d'Adlerkron opholdt sig hos sin Søster det første Aar jeg var i Erfort. Paa den Tid boede jeg, som Du veed, i Dufels Huus . . . kunde jeg ikke undgaae at træffe hende hver Dag . . .“

„Og . . . og hun elskede Dig,“ udbød Margarete burtigt; „søgte maaskee at fjerne Dit Hjerter fra mig?“

„Hun hørte Dig aldrig nævne og vidste Intet om min Forlovelse, førend hun blev underrettet derom af min Fader, kort førend jeg tog til Berlin, for at fuldbyrde den.“

„Men Du troer, at hun haabede . . . ventede . . . Staffels Pige, hvor hun maa have lidt!“

„Meer, end jeg skjøtter om at mindes,“ svarede Zorndorff.

„Edouard . . . er det virkelig saaledes . . . da maa Du have viist hende Opmærksomhed . . . tilstaa . . . Du holdt af hende . . . beundrede hende . . . det gjøre Alle . . . Du glemte mig og . . . og . . .“

„Vidste jeg ikke nok, at Du vilde blive skinsyg?“ sagde Zorndorff roligt.

„Nej, nej; det er ikke det . . . men hvorfor blev Du saa vred over Julies Yttring?“

„Jeg kunde ikke med fuldkommen Taalmodighed finde mig i et Stifleri, der vel nærmest var montet paa mig, men som dog tungt ramte en blid og aldeles uskyldig Kvinde.“

„Og er Du aldeles vis paa, kjære Edouard, at det ikke var Minder om hende, der var Skyld i den grusomme Ligegyldighed, hvorover mit Hjerte nær havde bristet kort før vort Bryllup?“

„Atter et skinsygt Spørgsmaal til ingen Nytte,“ sagde Zorndorff og smilede koldt.

„Nej, nej; jeg er ikke skinsyg.“

„Bevis det da ved ingensinde at hentyde til Sagen mere.“

Der var noget saa usædvanlig Bæst baade i hans Stemme og Bæsen, idet han udtalte disse Ord, at det virkelig lykkedes ham at gjøre sin Kone tavst og bange;

men af, han stadfæstede tillige det, som hun mest frygtede. Fra den Aften hvilede hendes mistænksomme Jagttagelse aldrig og blev tilsidst saa utaalelig, at han aabenbart begynde at blive opbragt derover.

Den uforstandige Kvinde -- hun indbildte sig at forege hans Hengivenhed, naar hun hang kjerligere ved hans Arm, holdt Dje med alle hans Bevægelser, fulgte alle hans Blikke! Hun søgte ikke længere Cyrilla, hvem Ophøret af hendes Venkskabstilbud og ideelige Indbydelser snarere syntes at være til Lettelse end til Besvær. Hun henlagde sin daglige Sovetime til en Tid paa Dagen, da Forendorffs Forretninger gjorde det nødvendigt for ham at være hjemmefra, og de to Timer, han cengang havde kaldt sine, havde han ikke mere til fri Raadighed. Det blev aldeles nødvendigt at underrette Cyrilla om denne Forandring, at aftale en anden Dag, en anden Tid til den Sammenkomst, der nu attraaedes lige meget af dem begge, og i den Hensigt viste han sig igjen pludseligt i den velbekjendte Dor til sin Dnkels Arbejdsværelse. Han blev meget fortrædelig over at see sin Kone ligge udstrakt paa en Chaiselongue lige for ham, medens hendes Djne vandrede fra Melanie og hendes Manuscripter til Cyrilla, der ordnede nogle Tegninger i en Mappe. Han saae strax, at naar hendes Jagttagelse

ikke mere kunde naae ham, da havde hun i Sinde at holde Dje med Cyrilla

Han satte sig ved Siden af Melanie, tog nogle af de Papirer, der laae spredte paa Bordet, i Haanden, og sagde, at han var kommen, for at gjøre Undskoldning, fordi han ikke havde gjennemlæst dem endnu, men at han, dersom hun ønskede det, vilde læse hendes nyeste Digt nu, da han netop havde et Par Djeblikke tilovers.

Melanie, som altid var begjærlig efter at erfare hans Anskuelser eller Forslag til Forbedringer, rakte ham den velbekjendte røde Bog, og da der i det Samme blev meldt Fremmede, gik han hen i et Vindue dermed. Kun hans Kones Øjne fulgte ham derhen, og hun saae, at inden han engang havde haft Tid til at læse det korteste Digt, begyndte hans Blvant at gaae hurtigt hen over det lille Blad, og at han derefter, uagtet Melanie talte med en Fremmed, som nylig var kommen til Esfort, næsten afbrød hende, for at give hende Bogen tilbage, idet han yttrede:

„Jeg har foretaget en Forandring, som jeg baaber Du ikke vil misbillige.“

Melanie nikkede, vedblev, lænet tilbage i sin Stol, at tale, idet hun legede skjodesløst med den lille Bog, indtil Sorndorff havde forladt Værelset, og lagde den da paa Bordet.

Margaretes Udsærd havde paa den senere Tid været saa urolig og paafaldende, at Cyrilla ikke kunde Andet end betragte hende med en Blanding af Modbydelighed og Forundring. I hendes Dine og Bevægelser laa der meget af det begyndende Vanvids Hvileløshed; men bermed stode hendes Ord og Handlinger i den største Modstrid. Hun talte fornuftigt, og mindre om sig selv end før, anstrengte sig energisk for at kunne gaae ud, og syntes, uagtet hendes Udseende var mat, at nære en pünlig Opmærksomhed for Alt, hvad der omgav hende. Alt der var Fremmede tilstede, generede hende ikke; de interesserede hende ej, hun begyndte at slentre omkring i Bærelset og først at see paa Cyrillas Tegninger, dernæst at lege med de Flaconer og Vasen, der stode rundtom paa Bordene. Da de Fremmede rejste sig, for at sige Farvel, og medens Melanie endnu stod midt i Bærelset og sagde nogle forbindtlige Ord til Afsked, faldt Cyrillas Dine af en Hændelse paa Margarete. Hun havde aabnet Melanies Manuskriptmappe og læste ivrigt deri. Cyrilla lagde sin Haand derpaa og sagde roligt:

„Du veed vist ikke, at det er forbudt at læse i denne Bog.“ Hun slap den saa bastigt og saae saa forfærdet ud, at Cyrilla smilende tilføjede: „Na, Skaden er ikke saa stor; men da den indeholder Noticer og Digte, der ikke ere fuldendte eller rettede, saa

gjelder det for almindelig bekjendt, at man ikke maa lukke den op uden Tilladelse."

"Det vidste jeg ikke. Jeg troede, at naar Eduard havde Tilladelse—."

"Hun har den Bane at bede ham om Naad og Hjelp," sagde Cyrilla, og Melanie gav hendes Ord en ubevidst Stadfæstelse, idet hun, saasnart hun vendte sig om, puttede Bogen i Lommen og smilende yttrede:

"Jeg maa studere Udsættelserne, naar jeg faaer Tid, og skulde jeg ikke villige dem aldeles, saa kan Du sige Edouard, at han maa belave sig paa en lang Drostelse imorgen paa Freiland."

"Det skal jeg ikke glemme at sige ham."

"Bed Bordet sees vi altsaa igjen," sagde Melanie.

"Ja, men ikke iaften hos Nutbarts. Edouard er fortiden overlæsset med Forretninger og har ikke Tid til at gaae ud."

"Han har saamænd Tid nok, naar han blot vil."

"Jeg skal ikke prøve paa at faae ham dertil," sagde Margarete, idet hun trak sine Draperier tættere omkring sig; "Du kan nok tænke Dig, at jeg er altfor glad ved at kunne have ham alene for mig selv."

Tertende Capitel.

„Jeg maa desværre sige Dig, Cyrilla, at Edouard ikke kan komme til det lovede Møde,“ sagde Melanie, idet hun traadte ind i Salen paa en Tid, der for hende var meget tidlig. „Du kan være overbevist om, at jeg dennegang havde været færdig Kl. elleve, dersom han ikke havde skrevet, at det var uundgaaelig nødvendigt at opsætte Sammenkomsten et Par Dage.“

„Det vilde jeg ønske at jeg havde vidst iafte,“ sagde Cyrilla utilfreds. „For lutter Forventning bar jeg ikke kunnet sove hele Natten og er nu saa træt, at jeg ikke engang ønsker at tage til Freiland.“

„Ja, men der venter han netop at see Dig og træffe en ny Overenskomst.“

„Lad mig see hans Brev.“

„Jeg har intet Brev. Jeg har forbudt ham at lade Noget følge med Breve til min Mand berester; thi Wilhelm synes altid at mene, at jeg bør vise ham det; og sender Edouard en af sine Tjenere, saa faaer

Margarete det altid at vide af Bica og gjør enten ham kjedelige Spørgsmaal eller kommer berben til mig, for at forlange Oplysninger, som jeg ikke føler Lust til at give hende."

"Paa hvad Maade var han da ladet Dig det vide?"

"Istedetfor at læse mine Vers igaar, som han tilbød, skrev han et Par Ord derunder."

"Det er meget slemt," udbrod Covilla; "jeg er grumme bange for, at Margarete har læst dem førend Du."

"Det er umuligt! hun veed ligesaa godt som Du, at den Bog ikke maa lukkes op uden min Tilladelse."

"Ja, men hun lukkede den alligevel op og syntes at antage, at Edouards Tilladelse ogsaa gjaldt for hende."

"Det er utaaleligt!" udraabte Melanie. "Hendes Skinsyge faaer hende til at glemme den gode Tones almindeligste Forskrifter. Hun var rimeligviis seet ham skrive, og det var maaskee fremkaldt det Dnske hos hende at undersøge en Bog, som hidtil aldeles ikke har havt nogen Interesse for hende; men hun har neppe fundet Stedet, thi dersom hun havde læst de Ord, saa vilde der uundgaelig været opstaaet en saadan Scene, som jeg baaber Du aldrig skal blive nødt til at være tilstede ved."

„Jeg har allerede nok af det, jeg saae bliin ene Aften,“ begyndte Cyrilla.

„O, det var ikke Noget. Hun havde været saa længe fra Sands og Samling om Morgenens, at jeg vidste, der ikke var Noget at frygte mere, dengang jeg sagde, at Du gjerne kunde gaae til hende.“

I det Samme kom der en Tjener ind med en lille Pafke, som Gulddjmeden haade sendt; den indeholdt de smaa Klokker, som Grev Lindesmar havde bestilt til Volkacen. De vare fæstede til en Staalstjer, hvorved de fik Udseende af at være Sporer; Melanie lagde dem hen for Cyrilla og bad hende passe dem og dandse et Par Trin, for at hun kunde høre dem klinge; men Cyrilla rystede paa Hovedet og saae knapt paa dem. Synet af dem havde aabenbart ikke afbrudt hendes Tankegang; thi hun sagde med et Suk:

„Jeg frygter formelig for at tage til Freiland og træffe Rupert; thi med al sin tilsyneladende Sorgløshed har han en ypperlig Hufkommelse, og de tre Maanedes, hvori jeg har paalagt ham at tie, ere netop tilende idag. Hvad skal jeg sige, naar han afværker mig et Svar, hvorpaa jeg aldeles ikke er forberedt?“

„Sig til ham, at Du endnu ikke har fundet Lejlighed til at tale med Edouard.“

„Ja, men han vil ansee mig for saa svag, saa taabelig, fordi jeg endnu ikke har fordret en Samtale!

„O, Melanie, sig mig, hvad jeg skal gjøre!“ udraabte hun, idet hun knælede paa en Skammel ved Siden af sin Søsters Stol og saae ængsteligt op i hendes Ansigt. „Jeg føler, at det er Uret at tænke saaledes paa Rupert, som jeg nu gjør, medens jeg endnu — er — Edouards Kone — og han — han har bragt mig i et saadant Forhold, at allerede Begjæringen om en Samtale med ham faaer Ekin af noget Upassende og maaskee hemmeligt. O, hvor jeg hader Hemmeligheder og Hemmeligholdelser; de ere mit Livs Forbandelse!“

Melanie kysjede hende paa Panden, medens hun hvilede:

„Cyrilla, jeg kan ikke give Dig noget Raad; der staaer for Meget ivore: Margaretes Liv — Edouards Ære og hele min jordiske Lykke.“

„Jeg veed,“ sagde Cyrilla grundende, „jeg veed, hvad jeg burde gjøre, og jeg troer, at jeg kunde handle hæderligt og bære en Ulykke, som kun er voldt ved min egen Daarskab; men — at berede Rupert Smerte efter al hans Godhed og Taalmod — det er meer, end jeg har Mod til at beslutte. Margarete begynder ret at komme til Kræfter igjen, og jeg kan ikke slippe det Haab, at Edouard omsider vil lade sig røre.“

„Du befinder Dig i en paafaldende Bildfarelse

med Hensyn til disse to Mænd," sagde Melanie efter et Øjeblik. "Jeg har haft Tid og Lejlighed til at lære dem begge at kjende, og vort nære Slægtskab og ualmindelig fortrolige Forhold have gjort det umuligt for dem begge at skjule deres Charakter og Tænkemaade for mig. Edouards Lidenshaber ere stærke, hans Billie er uroffelig. Efter at han har talt saaledes til Dig, som skeet er, nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at han virkelig hellere trodsede Bancere, Fængsel, ja selve Døden, end gav Slip paa Dig. Uden nu at nedsette Duperts Tilbyjelighed for Dig, der uden al Tvivl er større end nogen, han har følt for nogen anden Kvinde, kan jeg dog forsikre Dig, at Du tager fejl, dersom Du troer, at hans Lykke eller Ulykke er i Din Haand. Han er en overordenlig energisk og meget munter Mand og driver de mest forskjellige Syssler. For ham er Kjerligheden een Syssel mere — intet Andet. Han har intet Begreb om Lidenskab eller noget Lignende."

"Saa meget bedre!" udraabte Evrilla, "saa meget bedre! Af alt Sligt har jeg faaet nok — for meget — det forskærder mig nu, og det er Grunden til, at jeg skræktes tilbage for at tale med Edouard — jeg frygter ham."

"Men da Frygten i et saadant Tilfælde ikke er

at foretrække for den kjedelige Tilfredshed, som en rolig Hverdagskjerlighed fremkalder?"

„Nej! o nej!“ udraabte Cyrilla bestigt.

„Vi vilde aldrig faae samme Tanker!“ yttrede Melanie, idet hun lagde sit Hoved mod Stoleryggen og saae op i Loftet; „nej! thi jeg kunde udholde selv det voldsomste Tyranni, naar Grunden dertil var — Kjerlighed.“

„Og Du saa elskede Tyrannen!“ tilfojede Cyrilla.

„Det er Sagen!“ udraabte Melanie. „Du har ophørt at elske Edouard, ophørt at bryde Dig om ham, medens jeg netop troede, at Du begyndte at tilgive ham og at bære den Uret, der var skeet Dig, med et Heltetod, der var Din Faders Datter værdigt! Alt Rupert har været den Udvalgte —“

„Det,“ afbrød Cyrilla hende, idet der bredte sig en let Rødme over hendes Ansigtstræk, „det anseer Du rimeligviis for at være min Moders Datter værdigt? Nuvel! jeg har indseet min Vildfarelse og fortrøder den. Jeg ønsker ikke Edouard noget Dadt, ej engang Angerens Straf for hvad han har gjort. Derjom jeg nu havde viist mig ligegyldig mod alle Andre, da er det nok muligt, at min Designation havde faaet Udseende af Heltetod og var bleven beundret af Dig i høj Grad; thi jeg tilstaaer,“ vedblev hun, idet hun rejste sig og vendte sit Ansigt bort fra sin Søster,

„at jeg først har lært alt det Nødsomme i min Stilling at kjende, efterat jeg har begyndt at holde det for min Pligt at bekæmpe og skjule den vorende Interesje og den Tilbøjelighed, jeg nærer for Rupert.“

Hun talte endnu, da Rupert blev meldt og strax efter traadte ind.

„Hør, Melanie, hvad skal det betyde, at Du har underrettet mig om, at Du vil kjøre ud til Freiland med Præsidenten, istedetfor at tilbringe hele Dagen derude, som Du havde lovet mig? Jeg antog, at Du havde særdeles vigtige Forretninger, og her finder jeg Dig siddende paa Din Stol, saa ubekymret, som om Du ikke havde skuffet mine Forventninger paa det Skammeligste!“

„Naar det i Dine Dine er saa stort et Onde at miste vort Selskab for et Par Timer,“ sagde Melanie smilende, „saa gad jeg vide, hvad Du vil kalde Forvisningen om at skulle nyde det uafbrudt i en heel Maaned. Det stadige smukke Weir har overvundet alle Vilhelms Betænklichkeiten, og for at faae os til Freiland behøver Du blot at underrette os om, naar Din Permission begynder.“

„Jeg vil strax skrive derom,“ udbrod Rupert og begyndte at trække Skrivematerialierne hen foran sig. „Jeg indrømmer gjerne, at det er noget ubilligt at begjære Permission saa snart igjen; men man vil ikke

negte mig den, da det er temmelig almindelig bekjendt, at jeg afgaaer aldeles om et Par Maaneder."

"Har Du foresat Dig det bestemt?"

"Aldeles bestemt. Cyrilla ønsker det," svarede han, idet han begyndte at skrive.

Hu blev der givet en kort Pantomime bag hans Stol. Melanie syntes tilbøjelig til at aabne Cyrilla en Lejlighed til den ønskede Forklaring, medens den Sidste søgte at afværge den baade ved bonfaldende Djekast og ved at ryste paa Hovedet, og da Brevet var convoluteret og forseglet, samtykkede Begge uden Indvendinger i strax at tage med ham til Freiland.

"At I flytte ud til mig saa snart, vil være en behagelig Overraskelse for Virginie," yttrede Rupert, idet de drejede fra Steenbroen i Byens Gade ind paa den jærne Landevej vindsides Fæstningsværkerne. "Kaalhaven smager ikke lille Alphonse længere, og hun bad mig igaar om at maatte tage ham med til Freiland i et Par Uger. Det glædede mig naturligvis overordenligt, det undrede mig, at hun ikke havde tænkt derpaa før, og da jeg troede, at hun havde lyst til at følge med ham, bad jeg hende at slutte dertil strax; men med Gæt holdt hun det for nødvendigt at tage et meget stærkt Ansigt paa, og sagde, at det vilde være hende umuligt at boe i mit Huus, saalænge I ikke vare indrettede der."

„Hun havde uidentivt fuldkommenet Det,“ sagde Cyrilla, „det vilde have taget sig paafaldende ud.“

„Birkelig!“ sagde Rupert leende. „Jeg tænkte, at Enker med Børn kunde gjøre alt Slikt ustraffet, og triviede ikke noget Djeblik om, at det var hendes Hensigt at tage til Freiland tilligemed sit Barn. Da hun nu har Erfaring nok til at vide, hvad der er bende tilladt og hvad ikke, foltte jeg mig ingentunde oplagt til at gjøre Indvendinger mod et Arrangement, der vilde have givet Huset et hyggeligt Præg og staffet mig behageligt Selskab, naar jeg havde Tid til at søge det.“

„Ja, det troer jeg gjerne, Mændene have sjelden Noget at indvende mod saadanne Arrangements,“ sagde Cyrilla noget knibsk.

„I min tidlige Ungdom,“ vedblev Rupert, „gjorde jeg mig temmelig mange unødvendige Betænkneligheder over saadanne Ting, især med Hensyn til Lindesmars, maaskee fordi deres Fader var saa ligegyldig ved dem og deres Moder saa særdeles intriguant. Det glæder mig meget, at hun rimeligvis bliver i Amboise, hvor hun kan benytte sine Talenter til at passe omhyggeligt paa de Formueslevninger, som hun haaber at hendes Søn Victor endnu skal arve efter den gamle Marquis.“

Da de kom forbi Wartnerens Dør, saae de en af

Muperts Kjøkkenvogne staae udenfor den, og kort efter mødte de een af hans Equipager, der kjørte samme Vej.

„Skal den efter Virginie?“ spurgte Melanie.

„Ja, jeg har lovet hende, at lade hende hente til Freiland, eller selv tage hende med derud hver Dag, for at hun kan besøge Alphonse; at være aldeles fra ham kunde hun ikke udholde, maa Du vide.“

„Adrienne kunde dog vist ligesaa godt kjøre hende derud, som Du?“ bemærkede Cyrilla.

„Bellegarde er ikke meget galant med sine Heste — det er Svogre overhoved sjelden,“ sagde Mupert; „det er kun Hætttere og Venner, der lade sig bruge paa denne Maade.“

„Du lader Dig bruge paa en høist mærkbarlig Maade,“ bemærkede Cyrilla stødt.

Mupert trak paa Skuldrene og legede med sin Nidst.

„Alle Mennesker,“ vedblev hun med forhöjet Nødme, „alle Mennesker ere enige om, at nu, da Virginies Svigerfader er villig til at modtage hende hos sig, burde hun tage til ham: alene hendes Varns aabenbare Fordeel burde bevæge hende dertil, om hun end folte aldrig saa liden Tilbøielighed til at forlade sin egen Familie eller — eller Erført.“

Mupert vendte sig pludselig om med et balvet Smil, imtes at vilte tale, men betænkte sig og kjørte videre.

„Jeg frygter,“ hviskede Melanie, „at han holder Dig for noget — skinsyg.“

Corilla foer sammen og stod i Begreb med at ville rense sig for Beskyldningen; da slog Overbeviisningen om dens Sandhed som et Lyn ned i hendes Sjæl. Det var kun altfor sandt: for første Gang i sit Liv var hun skinsyg, og hvad Det havde hun dertil? — ingen — mindre end slet ingen — selve Tanken derom var en Synd. Hun lænede sig tavst og skamfuld tilbage og søgte, saasnart de vare komne til Freiland, at flygte alene ned til Søen. Rupert løb efter hende og sagde: „Bent lidt, Corilla! jeg har Noget at sige Dig.“

„Jeg veed, hvad Du mener,“ svarede hun, da han kom hen til hende; „det var en ufornuftig Svagbed fra min Side, at jeg lod, som om jeg ikke bufskede det.“

„Du vidste det altsaa dog, og jeg, som netop troede at skulle overraske Dig! Præsidenten maa troloft have stuffet den Tillid, jeg satte til ham; han var den Æneste, hvem jeg ansaae det for nødvendigt at give nogen Forklaring.“

„Præsidenten! O, Rupert, hvorledes kunde Du dog —“

„Sagen er, at han har bedre Tanker om mig, den jeg maaskee fortjener, og jeg ønskede derfor ikke,

at han, om end blot for et Par Uger, skulde troe Noget af de taabelige Nygter angaaende Madame Vinci, som Du naturligviis ogsaa har hørt, men ikke nedladt Dig til at skjenke nogen Opmærksomhed. Følg nu med mig og see ikke ud, som om Du var fortrydelig over, at jeg har kjøbt Selim og ladet den dressere til Dig."

"Til mig?"

"Til Dig og ikke til nogen Anden."

"Gode Rupert! — Men Du veed jo, at jeg ikke kan ride."

"Jeg smigrer mig med nu at kunne lære Dig det ligesaa godt som nogen Berider — er det ikke saa, da har jeg tilbragt adskillige Timer meget unyttigt i Circus."

"Kjæreste Rupert, hvorledes skal jeg takke Dig nok derfor — jeg vilde saa gjerne lære at ride; hvis Du troer, at jeg har Mod — men — jeg kan ikke modtage Hesten — jeg kan virkelig ikke — det vilde formelig vække Opsigt blandt vore Venner og kunde afføde allehaande Nygter."

"Om kort Tid ville vi, baaber jeg, kun brude os grumme lidt om alt det," svarede Rupert og skodte sig derpaa hen, for at modtage en Mængde nysankomne Gjæster. De vare alle glad stemte og opvildte af Haab om at more sig; thi en Diner paa Freiland var

altid munter, da Bærtens prægtige Lune for Djeblikket syntes at kaste sit Skin paa Alle, der kom i hans Nærhed.

Det var en varm Dag, og da man blandt de forestaaende Aftenglæder ogsaa havde Dands ivente, gjorde Selskabet ikke, som ellers, Udflugter i Parken, men foretrak at spadserere i Grupper omkring under Træerne foran Bygningen, eller at sidde paa Balconnen. Den smukke Araber Selim, der var bestemt for Cyrilla, kom netop tilbage fra sine Øvelser, idet nogle Officerer af Muperts Regiment rede op ad Alleen, og de standsede alle som Een, for at see paa den og beundre den. Da Cyrilla og Mupert nærmede sig, kunde Mideknegten ikke modstaae Fristelsen til at give en Prøve paa Dyrets Dressur, og nu samlede hele Selskabet om dem, og Klemmheim sagde, at det vilde være herlige Løjer, hvis Adlerkron vilde give Madame Vinci og lyfsaliggjøre dem med en Forestilling. Alle de Tilstedeværende applauderede, Mideknegten sad af, og Mupert sprang op i Sædlen og red ind paa Græsplainen.

Intet kunde være Fuldkommere end Hestens og Nytterens Bevægelser; men medens nogle af Tilskuerne med forslagte Arme og ivrige Blikke fulgte hvert Træk og tilfulde forstode at sætte Priis paa alle Fjinhederne i hans Midekunst, var der Andre,

hvis Uvidighed i Sagen ikke var meget ringere end de forsamlede unge Damer's, der snart deelte deres Beundring mellem Hesten med den lange volgende Manke og Nytteren med det sjæleglade Ansigt og de glindsende Lokker — snart mellem den Gnes buede Hals og den Andens smidige Skikkelse, men ikke anede Noget af den Dressur, Øvelse og Kunst, der udcrævedes til at frembringe Bevægelser, som syntes saa naturlige og utvungne. Til de Uvidende kunne vi henregne største Deelen af Embedsmændene; fremmest gif heri Hs. Excellence Grev Falkenstein, der kom tilstede under Forestillingen, saae til tilligemed de Øvrige og neppe lagde Mærke til, hvor uopholdelig det ædle Dyr adlode næsten umærkelige Tegn, hvorimod han fandt stor Behag i de paafølgende Spring over Skranfer og flyttelige Stakitter, og benryktes, da Selim begyndte at samle Benene som en Gemse paa en Klippe-spids og derefter at udstrække dem i deres fulde Længde; men da den skifteviis løftede og udstrakte Forbenene langsomt og majestætist, eller, løftende Benene paa samme Side paa een Gang, dandsede ligesom i Circus, flappede den kvindelige Deel af Tilskuerne i Hænderne og kom hen for at flappe dens Hals, lege med dens Manke og kysse dens Snude.

„Jeg har aldrig været Nyttet og forstaaer mig ikke noget paa Kunsten,“ sagde Præsidenten til Rupert;

„men alligevel kan jeg godt forestille mig, at det maa være meget behageligt at kunne byde over alle fire Been hos saadant et Dyr. Men,“ tilføjede han med Smil, „De burde have havt en Tværsaddel og have været drapperet med en Kappe, for at vise, hvor godt den kan bære en Dame!“

„Er den bestemt for en Dame?“ spurgte Julie de Lindesmar, „— maaskee for den tilkommende Baronesses Adlerkron?“

Præsidenten og Rupert saae hen til Cyrilla, der vendte sig bort og lod, som om hun Intet havde hørt.

„Jeg veed ikke, hvad Bestemmelse Selim engang vil faae,“ sagde Rupert, idet han sad af; „men for i Sommer har jeg stillet den til min Cousine Cyrillas Disposition.“

„O, gid jeg ogsaa havde saadan en Fætter!“ udraabte Julie. „Hvor jeg vilde tilbede ham!“

„Min Cousine kan lige netop lide mig godt nok — til — at benytte min Hest,“ sagde Rupert smilende; derefter vendte han sig til Klemmheim og Capitain Stauffen og spurgte dem, om de havde Lust til at lege Kridthandske med ham.

„Hvad er det, maa jeg spørge?“ faldt Præsidenten ind. „Af Navnet kan man ikke godt see det.“

„Det er et Slags Turnering, som vi have lært

af det Kunstiberiderselskab, der nylig var forladt Erfort," svarede Rupert. „Paa en afgrændset Plads ride de kæmpende mod hinanden eller forfølge hinanden; deres Dragt er en mørk Krakke, deres eneste Vaaben en gemselæders Handske, godt overstroget med Kridt. Alle tre Nytttere skulle gjøre sig Umage for at kunne sætte en hvid Haand paa Modstandernes venstre Skulder og tillige selv undgaae at faae et saadant Mærke. — Hvem der intet Mærke faaer, var vundet; men her tilkjende vi den Prisen, som længst kan slippe for Mærket; thi de To, der have tabt, gjøre naturligviis fælleds Sag mod den Vindende, og man maa kunne ride særdeles godt, for blot i fem eller sex Minutter at kunne staae sig mod den dobbelte Forfølgelse. Vi have haft megen Morskab af Yegen i forrige Uge; men jeg veed ikke, om Klemmbein gjerne lader sig tilfridte for saa mange smukke Djne, som der ville see til.“

„Jeg var ikke Noget imod at udsætte mig for Faren,“ sagde Klemmbein; „men den afgrændsede Plads maa være større end sidst — jeg vil ikke atter dystes paa et saa lille Rum.“

„Da jeg,“ sagde Stauffen, „ønsker ikke at indrømme Alderkron den Fordeel at have en saadan Hest som Selim. Han bør ikke være bedre bereden end vi.“

„Det er ikke meer end billigt,“ sagde Rupert.

„Sidst skaffede Selim mig Sejren — idag vil jeg taage Doctor Faust. Har Du Noget imod ham?“

„Ja, det kan Du troe. Han staaer neppe tilbage for Selim, medmindre han skulde blive utaalmodig og springe over Sfrankerne.“

„Et godt Ord igjen,“ raabte Rupert leende; „Klemmheim kan lade det styttelige Stafit borttage og give alle de Ordre, han lyster, med Hensyn til Afgrændsningen, og Du kan vælge Hest til mig, medens jeg gaaer de sidste af mine Gjestes imode.“

Det var Jorndorffs fejlsrie Equipage, der viste sig langt borte og nærmede sig saa hastigt, at Rupert netop fik Tid til at naae Buegangen, inden den standsede med den Bratbed, der klæder saa elegant i Byen, men saa unødvendigt paa Landet. En Tjener og en Jæger sprang ned af Bognen. Den Sidste, som bar en grøn Snorefrakke, Solbælte, trekantet Hat og en vajende grøn Fjerbust, spejdede, da Jorndorff var staaet af, ind i Bognen med et Udtryk af værdig Opmærksomhed paa sit vidunderlig skjeggede Nafsn, medens han efter bedste Evne hjalp den lille Dame, som sad indenfor og — efter at en Skammel og nogle Luftpuder vare borttagne — omfider kom for Dagen. Hun var pragtfuldt klædt i Rosabrocade; hendes mørke Haar sammenholdtes af kostbare Perlebaand; Gjenstimmeth af hendes Skjole og det brogede Skjær, som det maledede Vindue

paa den til begge Sider nedgaaende Trappe kastede paa hende, borttog det Blege fra hendes Bræk; hun gjorde derfor et malerisk, næsten skjont Indtryk, og Rupert sagde hende dette paa sin egen aabne Maade, uden at betænke sig noget eneste Djeblik. Hun saae tilbage til Zorndorff, som fulgte efter dem, og smilede.

„Du faaer maaskee en tiltrækkende Nødme af at sidde indesluttet i en Vogn med lukkede Vinduer paa en saadan Dag,“ udtrede han med mat Mine; „men jeg er næsten kvalt deraf.“

„Jeg haaber,“ sagde Rupert idet han hurtigt førte hende frem, „jeg haaber, at De ikke frugter for at vove Dem ud paa Balconnen. Vi have i Sinde at ride et Dystløb med kridtede Handsker for Bordet — men det vil ikke vare længe.“

„Have vi taget fejl af Tiden? ere vi komne for snart?“

„Paa ingen Maade. Jeg vil bede Præsidenten om ikke at give os meer end ti Minutter; saasnart han lader en Fane løfte, er Legen forbi. Vi ville føle os meget smigrede ved, at De seer paa os, om end kun fra et Vindue,“ tilføjede han, da han bemærkede, at de gik til det Endeværrelse, hvori Melanie plejede at opbolde sig. Han rullede den mageligste Stol hen til hende, hvissede nogle undskyldende Ord og spankede gjennem de øvrige Værelser ud paa Græsplainen,

hvorhen han fulgtes af alle dem, der hidtil havde båret Post paa Balconnen.

„Har Du Noget imod, at jeg luffer Vinduet op, Margarete?“ spurgte Zorndorff.

„Nej, ikke det Mindste,“ svarede hun ivrigt, da hun frygtede, at den ringeste Indvending skulde blive benyttet som Vaaskud til at forlade hende. Han slog Vinduet heelt tilbage, heldte sig ud af det og betragtede den travle Scene nedefor med en urokkelig No, der der tildeels maaskee kom af Bevidstbeden om, at hun, som sædvanligt, iagttog ham med Opmærksomhed.

Tyttende Capitel.

Under Klemmbeins Tilsyn var der afgrændset en temmelig stor Plads; de Turnerende trak sig tilbage til et særskilt Sted og satte sig paa Havestole, Feltstamler og Bænke, medens Tilskuermængden ilede frem og tilbage under Paaskud af at være til Nytte. Officererne, hvis Komme havde givet Anledning til alt dette Røre, steg atter tilhest og toge Post ved forskellige Dele af Skrankerne. Præsidenten traadte frem, med Djuene opmærksomt fæstede paa sit Ur og fulgt af en Djener, som var en sammenviklet Kane; og i samme Djeblik bragte man tre Heste. Efter at have verlet nogle overgivne Udfordringsteqn, gik Rupert, Klemmbein og Stauffen dem imøde; de underfogte leende, men usædvanligt nøje, Gjordene, Mundviddene, og Tømmerne, toge deres Handsker paa, ivang sig let op i Sædlen og fremrafte den høje Haand, for at lade den kridte.

Nupert kunde ikke modstaae Fristelsen til at prøve sin Handske paa Skulderen af sin Midelnegt, der — aaabenbart i den priselige Hensigt at gjøre sin Herres Sejer mere iøjnefaldende — havde givet hans Handske en dobbelt Portion. Intet kunde være mere Fuldendt end Afstrykket af den udstrakte Haand; og den lydelige Latter, der fulgte ovenpaa, opmuntrede alle de Tilstedeværende endnu mere.

Præsidenten gav Signalet, og de rede alle frem med Iver; men endog her laa der noget Særegent i den Maade, hvorpaa enhver af dem bar sig ad. Klemmbein var forvoven og letsindig, Nupert snar og snild, Stauffen rolig og vaersom, og de lagde disse Egenskaber for Dagen, hele Tiden medens de jøge hverandre omkring i det afgrændsede Rum, idet de søgte at holde sig tæt ind til Stafittet, hvor den højre Skulder var sikker for Modstanderne og den venstre Haand rede til at skenke sig, saasnart der frembød sig en Lejlighed. Klemmbein gjorde ideligt vidlige Forsøg paa at komme i denne forønskede Stilling; men Stauffens Hest standsede hvergang, for at beskjorte sin Nytter mod det tilsigtede Slag, og Nupert kastede sig ikke sjeldent beeft over paa den anden Side af sin og lo lystigt, naar Klemmbeins Haand forjæves bevægede sig i Luften over ham. Efter at Nupert og Stauffen et Par Gange kun vare slupne med Nød og Næppe,

blev den Første opmærksommere paa Legens Maal og den Sidste mere bestemt, de gjorde, sig selv ubevidst, fælleds Sag mod deres iltre Modstander, og efter næste Sammenstød bar Klemmbein Nederlagets Mærke paa sin Frakke. I sin Fortvivlelse over ikke at have Mere at tabe, trængte han ind paa Stauffen, og medens denne stræbte at slippe fra ham, fik han det frygtede Mærke af Rupert, idet han jog forbi denne i fuldt Hirspring. Fra dette Djeblik foregedes Tilskuernes Interesse kjendeligt; de stimlede hen til Skranken og henvendte uden Forbehold udelukkende deres Opmærksomhed paa Rupert, som forfulgtes stærkt af tvende Modstandere, der ikke havde Mere at tabe, og derfor maatte opbyde al sin Nidedygtighed og Behændighed, for at slippe. Han vendte sig saa tidt og brat, og tvang sin Hest til saadanne Spring, at han i nogen Tid ikke var til at komme nær, og da han tilsidst var aldeles omringet og Subver troede Alting tabt, kastede han sig plat ned paa Nøggen og lo atter over, at Hænderne uden Skade mødtes over hans Hoved. Hvor længe han endnu vilde have kunnet slippe fra sine Forfølgere, er vanskeligt at sige. De tvang ham paany til at gjøre de usædvanligste Manøvrer; men med Get gav Præsidenten Signal til at lade Fanen vaje og proclamerede Rupert som den Sejrende.

Medens de alle gik op til Bygningen sammen og underholdt sig om deres nymodens Turnering, som Melanie kaldte den, bemærkede Klemmbein:

„Seer Du, Stauffen, Hesten gjør Intet til Sagen, Du kunde ligesaa godt have ladet Adlerkron beholde Faust.“

„Det troer jeg med,“ sagde Stauffen. „Han rider paa saa mange forskjellige Maader, at jeg ikke vil træde i Skranterne med ham mere, dersom jeg kan undgaae det.“

„Jeg maa tilstaae,“ sagde Præsidenten, „at Dystlobet var interessjant, meget interessjant, og dersom vi havde haft Tid, skulde jeg ikke have haft Noget imod at være Tilskuer ved eet til. I dette vidtberømte Regiment er der vist Flere, der vilde have været ligesaa villige til at vise deres Duellighed.“

„Jeg troer ikke, at vi vilde have let ved at tilvejebringe tre slike Myttere til,“ bemærkede een af Officererne leende.

„Det vilde være bedre og langt ridderligere,“ sagde Grev Lindesmar, „om vi toge Rustninger paa og brøde en Landse, saaledes som vore Forsædre have gjort. Kunde vi ikke faae en Turnering eller et Caroussel istand her og lade et Læs Rustninger dertil komme fra Windhorst?“

„Den Idee buer mig pøkkers godt,“ sagde Au-

pert, „og jeg beder Dem huske mig derpaa i nogen Tid. Fortiden ønsker jeg at engagere dem alle ved mit Theater, som er indrettet efter Zorndorffs Forslag og virkelig er meget smukt.“

Præsidenten syntes at frygte for en Discussion om Theatret, og ikke uden Grund, thi man omringede strax Rupert og bestormede ham med Spørgsmaal.

„Hm — Deres Kof vil ikke blive glad, hvis De ikke er punktlig,“ bemærkede han, idet han tog sit Ur (Melanies Contrapart) op af Lommen, „og — hm — De vil uden tvivl holde det for nødvendigt at fliste Dragt og —“

„Ja, deri har De Ret,“ svarede Rupert leende, og han sprang op ad Trappen og gik ind med sine Kammerater, hvis Toilette var kommet i Orden.

Præsidenten gik frem og tilbage paa Balconnen, med Hænderne paa Ryggen, og verlede nu og da et Ød med Melanie og det øvrige Selskab. Zorndorff havde lukket Vinduet. Hans Kone saae tavs og adspredt ud deraf, uden at ændse noget af hvad der omgav hende. Omfider kom Virginie hen til hende og sagde: „Jeg har fulgt mine Venners Raad og lagt min Sorg.“

„Istedetfor „Venner“ læs „Rupert“,“ hviskede Zorndorff; „han holder formodentlig af Rødt eller Rosa, eller hvad Deres Kjoles Farve ellers bedder.“

„Det veed jeg ikke,“ svarede hun sagte; „men jeg veed, at Sort er ham imod, og hvorfor skulde jeg ogsaa bære det længere? Jeg troer, at han foretrækker Hvidt for enhver anden Farve, saadan en Kjole som — som den,“ tilføjede hun og pegede paa det lange Spejl, som man nok husker at Tapetserereren havde hængt ligesom Døren, for at udvide Bistaen. Deri saae de nu Cyrilla trine ud af det tilsvarende Cabinet i den anden Ende af Bygningen. Mupert stod ved Siden af bende og syntes at tale ivrigt; thi hans Hoved var bøjet forover, og hun hørte tilsyneladende alvorligt og opmærksomt paa ham, uagtet hun gik videre gennem de øvrige Værelser. Med Et standfede han, greb hendes Haand og søgte at sætte en Ting paa en af hendes Fingre —

Zornderff, der tilligemed Virginie var gaaet noget tilside — dog ikke mere, end at de kunde see de to Skikkelser i Spejlet — sprang nu fremad med et dæmpet Udraab, der valte hans Kones Opmærksomhed. Hun fulgte Remningen af hans Dine og saae, ligesom han, tydeligt i Spejlet, at Cyrilla hastigt og bevæget afflog at modtage Ringen, uagtet hendes Fætter aabenbart gjorde bende Foreskillinger derimod, — saae, at hun gik hurtig ind i Musikværelset igjen, medens Mupert kom langsomt og tankesuldt hen imod

de Persener, der nu begyndte at træde ind i den store Sal fra Døre og fra Balconnen.

„Jeg vilde ønske, naadige Frue,“ sagde Zorndorff sagte til Virginie; „jeg vilde for Deres Skyld ønske, at han havde tilbudt hende noget andet Stads og ikke en Ring! Denne Afvisning for anden Gang maa dog vel under enhver Omstændighed være afgjørende.“

„Der er en paafaldende Forvirring heri,“ sagde Margarete, idet hun drog Virginie hen til sig; „vi tænkte, at han havde foretrukket Dig.“

„Jeg har ikke haft Grund til at tænke saaledes,“ svarede Virginie og vendte sig bort.

„Det er overordenlig taabeligt af Cyrilla at give ham Nej,“ vedblev Margarete med usædvanligt Liv; „jeg vilde ønske, at jeg kjendte hende godt nok til at kunne sige hende det; men jeg kan tale med Tante Melanie, som —“

„Jeg beder Dig, Margarete, ikke at blande Dig i Noget, der vedrører Dig saa lidt,“ saade Zorndorff. „Dette Spejl har robet en Hemmelighed, der uden tvivl aldrig vilde være bleven meddeelt os; jo mindre vi tale derom, desto bedre vil det være — vi burde i det Hele søge reent at glemme det.“

„Kan Du saa let glemme det?“ spurgte hun med mere Hentydning, end han syntes om; og da Virginie havde forladt Bærelset, tilføjede hun: „Er det ikke

mere end Wisning hos Dig, at det er Minder om Dig, der have bevæget hende til denne ufornuftige Udfærd?"

„Saadanne Wisninger overlader jeg til Dig, Margarete,“ svarede Zorndorff, idet han vendte sig bort, for at skjule den forlegne Rødme, som han følte beqvudte at brede sig over hans Ansigt.

„Jeg kunde ynkes over hende, dersom jeg ikke frygtede hende,“ sagde Margarete. „Säg mig — har hun — elsket Dig? saaledes som jeg gjorde — og endnu gjør?“

„Nej, Margarete, hun er ikke falden i Besvimelse for min Skyld — hun har aldrig grædt for mig engang.“

„Saa var det dog vist kun en forbigaaende Beundring hos hende — men Julie siger, at man antager, at hun kun for Din Skyld gav sin Fætter Afslag for saa Klar siden, og at Du —“

„Saa!“ afbrød Zorndorff hende, „Du har altsaa foretaget Efterforskninger?“

„Ingen synes imidlertid at vide Noget, og Hemmeligheden er det netop, der gjør mig urolig. O Edouard, dersom Du blot vilde sige mig hele Sandheden — Alt — uden Forbehold.“

„Det vilde være en stor Tilfredsstillelse for Dig,“ sagde han irenisk, „at have Noget eller Noget uden-

for Dine Nerver at beklage Dig over. Hvad skulde jeg kunne sige Dig mere? I de tre Maaneder, Mademoiselle d'Adlerkron var opholdt sig i Erfort, var jeg talt to Gange med hende — een Gang hjemme hos os og een Gang hos Onkel."

"Og hvor skal Du tale med hende tredie Gang?" spurgte Margarete hurtigt.

"Her, dersom dersom der frembyder sig Lejlighed dertil," svarede Zorndorff saa usorbeholdent, at hun blev aldeles forvirret over det, som hun vidste, Sande i hans Ord.

Den muntre Diner festede baade hende og Covilla en pünlig Anstrengelse. Zorndorff var usædvanlig opremt; han syntes endog at nære en mærkelig Interesse for Muperts Theater og drøftede med Præsidenten, hvad man vel kunde gjøre ud deraf. De fleste Medlemmer af Selskabet tilkjendegave med al den Talentets Mangesidighed, som Dilettanter saa tidt lægge for Dagen, deres Medebønhed til at paatage sig Roller baade i Tragødien, Lysspillet og Operaen — fort saat: det blev omsider aabenbart, at blandt slige Skuespillergenier maatte Birollerne falde reent bort, dersom det ikke — som Mupert utrede i den alvorligste Mening — skulde være en udmærket god Idee at lade et Læs af saadanne Menige bente fra et Theater i Berlin.

I Hstenens Lob gjorde Mupert flere ufuldkomme

Forsøg paa at tilvejebringe en Tøte = å = Tøte mellem Cyrilla og Zorndorff; men alle hans Bestræbelser tilintetgjordes enten af Julie eller Margarete; han opgav derfor tilsidst Sagen som aldeles tabt og foreslog Polkaen. Men nu opdagede man, at da Major Arnheim var rejst til sin Fader, for at træffe Forberedelser til sit Bryllup, havde hans Forlovede ingen Cavaleer, og det blev nødvendigt at hverve Zorndorff. Han betragtede netop adspredt Freskoerne paa Loftet, da Rupert i kort Begreb meddeelte ham, at „man havde Brug for en Mand.“

„Tag Dankel,“ svarede han; „i Dit Huus synes han altid at blive tre Mær yngre og tager Deel i Alt, hvad der skeer.“

„Han er rigtignok meget godmodig,“ sagde Rupert; „men denne Dands gaaer langt over hans Kræfter; vi kjende alle Din Dovenskab og skulde ikke plage Dig, dersom vi kunde forsvare det; men da vi have vedtaget at lade Dig vælge Din Dame, kan Du vel neppe afflaae det.“

„Ikke godt,“ sagde Zorndorff, idet han rejste sig langsomt. „Vil Du tillade mig at engagere — Mademoiselle d'Adlerkron.“

Grev Lindesmar, med hvem hun skulde have danset, afftod hende med en Ulyst, der var noget paa-tagen, men dog meget mere virkelig.

Alt, hvad Zorndorff gjorde, udførte han godt, og hvem der troede, at han først skulde lære en Dands, som han havde iagttaget opmærksomt to eller tre Gange, tog mærkeligt fejl; men han havde den Bane at børe, med paatagen Opmærksomhed, paa Enhver, der behagede at belære ham om hvilkensombest Gjenstand, og nu fæstede han med største No sine Dine paa Grev Lindesmar og lod ham forklare sig Figur og Trin, medens han selv ikke fortrak en Mine og ikke rørte en Muskel i sine Fødder.

Margaretes Dine fulgte enhver Bending, enhver Bevægelse, og da Musikken ophørte og Zorndorff igjen satte sig ved Siden af hende og, lænet tilbage i sin Stol, begyndte sin afbrudte Betragtning af Løftet forfra, vendte hun sig imod ham med en Blanding af Forbavselse og Fortrydelse, og sagde:

„Jeg vidste ikke, at Dands hørte til Dine Talenter!“

„Det er hændelsesvis et af de faa, jeg har til-egnet mig,“ svarede han.

„Med mig har Du aldrig dandset.“

„Vi have vistnok aldrig været i Selskab sammen før vort Bryllup, og efter Brylluppet dandse Folk i Nealen ikke med hinanden mere. I en lille Kreds som denne kan det imidlertid ikke være nogen Hindring,

og hvis Du føler nogen Tilbojeligbed til at deeltage i Mazurkaen nu, vil jeg — "

"Du veed godt, at det ikke var det, jeg meente," svarede hun noget pirrelig.

"Hvad mener Du da?"

"O, ikke Noget af Bigtighed — men — jeg — ønskede at vide, hvad Du har sagt til Cyrilla. Jeg saa, at Dine Læber bevægede sig, medens I dandsede — Du talte med hende."

"Ja, jeg fortalte hende, at Du havde i Sinde at give et Bal, førend Du lukkede Dit Huus for i Sommer."

"Var det alt? Har Du ikke engageret hende til at dandse med Dig paa det?"

"Nej; iaften kunde jeg ikke undgaae at dandse, uden at gjøre mig skyldig i en Uhosflighed, men jeg veed, at Arnheim kommer tilbage for Dit Bal. Han dandser da med sin Forlovede, og Mademoiselle d'Adlerkron vælger saa naturligviis enten Lindesmar eller Adlerkron."

Og alt dette var fuldkommen sandt; men da Rupert strax efter fandt Lejlighed til at spørge Cyrilla: naar? hvor? da lod hendes Svar:

"Balastenen — i hans eget Huus. — Under Co-tillonnen vil han tale med mig i Bibliotheket."

Attende Capitel.

Imod Sædvane forlangte Zorndorff — under Paaskud af at ville gjøre sig yndet —, at der til dette Bal skulde gjøres et usædvanlig stort Antal Indbudelser. Naagtet Margarete tillod sig at gjøre Indvendinger og mindede ham om, at deres Bærelser ikke vare store nok til saa mange Mennesker — at man ikke kunde undgaae Trængsel, og at hun kunde blive syg heraf, blev han dog ved sin Paastand. Deres Huus var derfor denne Gang ligesaa fuldt som Præsidentens de Aftener, da Zorndorff efter sit Eiggende blev hjemme, for efter Evne at lette Exports Indbyggere, der vare nær ved at fæyles, deres Mandedræt.

Mange af de Tilstedeværende vare den Aften første Gang hos Zorndorffs, og man kunde let skjelne dem fra de øvrige Gæster ved den Maade, hvorpaa de betragtede Malerierne, Statuerne, Baserne, de

indlagte Borde og Broncearbejderne. Man gjorde en Mængde frugtesløse Forsøg paa at komme ind i Bibliotheket og det tilstedende Fælofsværelse — begge Cabinetter vare lukkede, og man vrifkede med hinanden om, at Grev Zorndorff var bange for, at Planterne i Dribuset skulde tage Skade, naar der gik saa Mange frem og tilbage. Hvor meget Hensyn Zorndorff imidlertid end plejede at tage til disse Planters Vel, og hvor megen Priis han end satte paa mange af dem, er det dog afgjort nok, at han i flere Dage ikke havde tænkt en eneste Gang paa den uagtet Nøglerne til begge Værelserne virkelig befandt sig i hans Børge.

Man bemærkede, at Grevinde Zorndorff ved denne Lejlighed var ligesaa phantastisk som passende klædt. Hendes søgrynne Nobe af det mest gjennemfigtige Tøj var saa belagt med Læg, at hvert Trin frembragte en Bevægelse af noget Grent, næsten Bolgeagtigt. Dette tilligemed en Mængde Vandliljer, der syntes at svømme derpaa, og andre, der hang ned fra hendes glimrende Haar, gav hende aldeles Udseende af en Majade.

Tøjet i Cyrillas Kjole var af lignende Slags, men det var hvidt og bævedes ikke af nogen anden Farve, ja endog de naturlige Blomster og de Ranker af Rødbende og andre Svalteplanter, som hun længe

havde udmærket sig ved at benytte med Smag, havde hun ombuget og undgaaet. Hendes Udseende var usædvanlig blegt, og skjøndt hun dansede uafbrudt hele Aftenen, fik hendes Træk dog ikke mindste Couleur. Da Musikken til Cotillonnen begyndte, forlod hun Balsalen og fandt Melanie, som denne havde lovet, ventende paa hende i et Værelse, som kaldtes „Rococo“ et, fordi det indeholdt en rigt udsiret Kamin, Spejle i forgyldte Rammer med et eget Slaags Snitværk, tilsvarende krumbenede Stole og en Mængde tykke Amoriner og smukke Hyrdinder, der tjente til Nytte og Prydelse paa en ligesaa sindrig som særegen Maade. Cyrilla stod med Sjænen ubestemt fæstede paa Kaminens groteske Prydelser og rystede — ikke af Kulde, men af en uovervindelig Gru for det nære forestaaende Møde; Zorndorff gik tavs gennem Værelset og gav Melanie et neppe ibuligt Tegn til at følge ham.

„Cyrilla,“ hviskede hun, „nu kunne vi gaae.“

„Jeg veed det — vent et Øjeblik. — Sig mig — saae han munter eller — eller — alvorlig ud?“

„Han saae ligesaa bleg og beflemt ud som Du, mit stakkels Barn,“ svarede Melanie; „men,“ tilføjede hun og saae sig omkring; „vi maae gaae, medens vi kunne gjøre det ubemærkede. Folk lægge ikke Mærke til os nu.“

De Døre, der hidtil havde været lukkede, stode nu aabne, Bærelserne vare oplyste, og Cyrilla skred gennem det første med større Fastsed, end hendes Søster havde ventet. Ved Indgangen til Bibliotheket standsede hun og syntes at vente paa Melanie, der dog med en let Haandbevægelse afflog at følge hende, aabnede en Glasdør og syntes halv tilbøjelig til at flugte ud i Haven.

„O, Melanie, Du vil dog ej forlade mig i dette piintlige Djeblik?“

„Min Nærværelse kan ikke gavne Dig,“ svarede Melanie; „al Tvang vil kun tjene til at opbylde Edouard. Jeg veed, hvor unyttigt I skifteviis vilde appellere til min Dom — veed, at jeg, uden at hjælpe nogen af Eder, uundgaaeligt vilde fornærme Eder begge. I saadanne Tilfælde er en Mæxleriske mere end unyttig.“

„Sig mig idetmindste, om jeg skal bekjende for Edouard, at jeg nu holder mere af en Anden end af ham.“

„Du vil gjøre bedst i ej at vække hans Skinsvage uden Nødvendighed. Men gaa — spild ikke mere Tid — her er den skjæbnesvangre Ring, som han gav Dig hiin ulyksalige Morgen i Spaa — naar Du leverer den tilbage, maa Du med det Samme komme ind paa den Sag, hvorom I maae forbande.“

Da Cyrilla havde aabnet Døren og mere stemende end aandende stod i den, saae Melanie, at alle Dørene og Vinduerne i Bibliotheket vare tildækkede med deres tunge karmoisinrøde Gardiner — at der stod en stor flartbrændende Lampe paa Bordet, og at Zorndorff gik op og ned ad Gulvet med hurtige Skridt og korslagte Arme. Han kom hastigt hen imod hende, og efter at han havde bedt Melanie om, for at undgaae Afbrydelse, at tillaae Døren til det Værelse, hvori hun var, lukkede han Døren mellem dem, drejede — uden at nogen af Søstrene bemærkede det — Nøglen sagte om i Laasen og fulgte derpaa Cyrilla hen til Bordet, hvor hun fremraakte sin fjendeligt skjelvende Haand, for at lægge den forbadte Signetring derpaa. Maaskee foregedes hendes Bevægelse ved den Umstændighed, at han fulgte saa tæt bag efter hende — maaskee forbød den Taage, hvori Alt, hvad der omgav hende, syntes at være indbyslet, hende at beregne Frastanden — Ringen faldt ud af hendes Haand og sprang som et levende Bæsen hen over det glatte Gulv.

„Det gjør ikke stort til Sagen,“ mumlede Zorndorff, idet han buffede sig, for at tage den op, og satte den langsomt og alvorligt paa sin Finger. „Enten Du har Ringen eller ej, er Du min, og veed jeg end tilfulde, hvad Du mener med at give mig den tilbage, saa glæder det mig dog at have den paany; thi siden

jeg skilte mig ved den, har jeg ikke kjendt nogen Sjælefred."

"Og jeg ligesaa lidt," sagde Cyrilla, "siden jeg fik den."

"Denne Ring har to Gange udøvet en sær Indflydelse paa min Skjæbne," sagde han grundende. "Frivilligt vil jeg aldrig skille mig ved den mere." Derpaa aabnede han en Bordskuffe, tog en lille Pafke ud og tilføjede: „Her ere de Papirer, som Du har ønsket, og som jeg er meget villig til at overgive Dig. Jo før Du gjør vort indbyrdes Forhold bekjendt for Verden, desto bedre er det for mig — jeg maatte hjemfalde til Døden eller til Afstand, hvis mit nuværende Liv skulde vare meget længere."

"Edouard," sagde Cyrilla blidt, "jeg er ikke kommen til Dem for at faae disse Papirer — De veed, at det ikke er det. Jeg nærer ikke det ringeste Ønske om at lade vort uhyfsalige, uoverlagte Ægteskab blive bekjendt. De har sagt til Melanie — til mig, at De kan lade det kjende ugjældigt, naar De vil, og jeg baaber, at De har dette til Hensigt, da der nu ikke kan være mindste Tvivl om, at Margarete fuldkommen — kjendeligt — dagligt gjenvinder sin Helbred."

"Forbandet være hun!" mumlede Zorndorff mellem Tænderne og pressede dem mod hinanden.

"Det forbyde Gud!" sagde Cyrilla alverligt;

„hendes Forseelse eller hendes Svagbed har ogsaa været min — vi have begge elsket Dem højere og skjenket Dem større Tillid, end De fortjente.“

Zorndorff begyndte at gaae op og ned i Værelset. Cyrilla gik et Par Trin nærmere hen til ham og vedblev med steldulgt Bevægelse:

„Hør mig, Edouard, hold ikke fast ved det Forsæt at gjøre to kvindelige Væsner ulykkelige. I to Aar har De offentlig anerkjendt Margarete som Deres Hustru. Forlader De hende nu, da er hun fortabt for steds. For mig er der endnu Haab —“ hun standsede og iagttog angstelig Udtrykket i hans Ansigt førend hun tilføjede: „Jeg kunde glemme det Skete og atter blive lykkelig, dersom jeg gjensik min forrige Frihed til at handle og tænke.“

„Og vilde Tankerne ikke nu, som før, tilhøre mig?“ spurte han med den Pathos, som hun tidligere havde fundet uimodstaaelig.

Cyrilla rystede paa Hovedet.

„Nej, Edouard, jeg har allerede for længe siden vænnet mig til uden Brede og Skinsjuge at tænke mig Dem som en anden Kvindes Mand.“

„Det siger Du, for at prøve mig, Cyrilla. Det er ikke sandt — kan ikke være sandt.“

„Det er sandt; havde det været anderledes, da maatte jeg være død.“

„Dog vel ikke, dersom Du vidste, at min Kjerlighed til Dig vedblev uformindsket, ja snarere hver Dag forøgedes paa Grund af den skrækelige Contrast, jeg havde for Dje i mit Hjem?“

„Jeg kan ikke høre paa Dem længere, naar De taler saaledes,“ sagde Cyrilla. „De maa dog uden tvivl føle, at alle Deres Kjerlighedsforsikringer til mig nu ikke kunne lyde anderledes end som Spot. Skaan mig og lad os ikke spille de kostbare Djebliske, som det har kostet os saa stor Noje at tilvejebringe, med unyttig Samtale.“

„Du har Ret,“ sagde Forndorff med et hurtigt Blik paa sit Uhr. „Jeg veed ikke, hvorfor jeg søger at undgaae en Forklaring, der dog ikke kan undgaaes.“ Her standsede han og saae bende opmærksomt ind i Ansigtet, idet han langsomt tilsojede: „Sig, hvad Du vil, Cyrilla — jeg er overbevist om, at Du elsker mig endnu.“

„Det ville vi forbigaae,“ svarede hun skyndsomt: „det hører ikke herhen.“

„Jo visseelig, Cyrilla; det er af største Bigtighed for mig at være sikker paa, at dette er Tilfældet.“

Hun rystede langsomt paa Hovedet og vendte sig bort fra ham med en Tavshed, der var mere veltalende end alle Ord.

„Gevnagjerrige Kvinde; er al min Ulykke og Anger
Cyrilla. 11.

ikke istand til at skaffe mig nogen Meddynt, nogen Tilgivelse hos Dig?"

„Begge Dele," svarede hun ivrigt, „begge Dele i højest Grad, naar jeg engang bliver frigjort fra dette Nag, der gjør mig endnu ulykkeligere end Dem. Vær ædelmodig, Edouard — og min Tilgivelse — jeg vilde sige min Taknemmelighed — mit — mit Ven-skab —"

„Dit Ven-skab!" gjentog han ironisk; „og Din Kjærlighed opbevarer Du maaskee til Lindesmar?"

„Til Grev Lindesmar?" spurgte Grevilla med et Blik, der udtalte ublyklet Forbavselse.

„Har Du da virkelig aldrig bemærket, hvad der er saa klart for enhver Anden? Kvinderne ere dog ellers skarpsynede nok i sliqe Ting?"

„Jeg har aldrig bemærket Noget — overbored aldrig tænkt paa ham --"

„Da," ndbrød Sorndorff med Iver, „kan Du give mig den Forsikkring, som jeg ønsker. O Grevilla, sig, at Du aldrig har elsket nogen Anden — lov mig, at Du aldrig vil elske nogen Anden -- end mig."

„Nej," svarede hun og rødmede dybt, „jeg vil hverken skuffe Dem eller give Dem et Løfte, som jeg ikke kan holde. Ønsket om at elske og at finde Gjenkjærlighed er Kvinden i for høj Grad medfødt, til at

hun nogenſinde ſkulde ſaae Magt til at frigjere ſig for det."

"Godt!" raabte Zorndorff høvmodigt, „da bliver vort indbyrdes Forhold uforandret."

De vare i dette Øjeblik begge altsor lidenskabelige og spændte til at bemærke en væslende Lyd i Drivhuſet ved Siden af, — for ivrigt ſyſſelsatte med hinanden til at ſee, at et blegt Anſigt med forſtyrrede, mørke Øjne ſtirrede paa dem gjennem de tropiſke Planterſ tætte Lov.

„De havde altsaa forud beſlutter, ikke at ſamtykke i en Skilsmiſſe?" ſagde Cyrilla med ſvag Roſt.

„Samtykke deri?" raabte Zorndorff med et fremtvunget Smil; „ingenſinde!"

„O, hvilket Tyranni!" begyndte hun; men Zorndorff ſtod ſaa ubevægelig, at hun pludſeligt gjenkaldte ſig, hvor lidet Indtryk vrede Ord og Bebrejdeler gjorde paa ham. Efter en tung Kamp for at beherſke ſig ſelv, kom hun ben imod han, lagde ſin Haand paa hans Arm og ſagde med ſagte, ſlangloſ Stemme:

„Jeg vil tilgive Dem, vil glemme Alt, hvad De har ladet mig lide tre Aar igjennem, derſom — derſom —" hun ſtandsede og udbrød derpaa lidenskabeligt: „O Edouard, De kan dog ikke være ſaa grum at lade mig benſlæbe hele mit øvrige Liv i denne ſorgelige Haabloſhed."

„Nej, min elskede Pige,“ udbrod han, idet han drog hende hen til sig med en Hestighed, som hun ikke vovede at modsætte sig, da hun forjævetes haabede, at han dog omsider vilde lade sig røre; „nej! lad os flye fra disse utaalelige, uendelige Provelser — forlad med mig for evigt dette Land, hvor vor Gud kun har været tilintetgjorte Planer og skuffede Forhaabninger. I Amerika, hiint forjættede Land for alle vore lidende Landsmænd, ventes vi alt af et nyt Hjem. Jeg har opsat denne Forklaring, indtil ethvert, endog det mindste Arrangement var truffet — først igaar har jeg sendt den sidste Brev til Cincinnati, ladet en stor Pengesum afgaae til London og faaet det Pas, jeg behøvede, fra Berlin. Dømmelse bliver nu farlig i enhver Henseende; thi dersom det rygtedes, at jeg agter at forlade Tyskland — dersom der blev Noget bekjendt om dette Pas, da vilde jeg, for at kunne undskylde en tilsyneladende saa forbrudersk Dpforsel, see mig nødt til udførligt at bekjende vor hemmelige Vielse i Spaa.“

Erilla rev sig løs fra ham med Fortvivlelsens Kraft; men alle hendes Forsøg paa at tale forbleve frugtesløse.

„See ikke saa forfærdet ud; har jeg ikke Ret til at forlange af Dig, at Du skal følge mig til Amerika, til Afrika — gjennem hele Verden?“

Hun svarede ikke, men holdt sig fast ved den næ-

meste Stol og syntes neppe at kunne drage Mand, medens hendes Ansigtstræk bleve blegere og blegere.

Sorndorff blev urolig.

„Cyrilla — Elskede — for Guds Skyld tal!“

Men hun gjorde intet Andet end at betragte sin Plageaand med skjelvende Læber.

„Du forbavses — forfærdes —,“ vedblev han, „og maa have Tid til at overveje dette Forslag. Betænk, at det ikke er en Forbrudelse, jeg forlanger af Dig, men en Pligtopfyldelse, jeg anbefaler Dig om. See, jeg beder Dig for Dine Fødder — anbefaler, medens jeg kunde — befale.“

Uagtet han paa det Stærkeste var gjennemtrængt af Overbeviisningen om, at hun endnu bang ved ham med uførmindsket Tilbøjelighed, var der dog i den Gestus, hvormed hun søgte at faae sin Haand ud af hans, Noget, der havde en saa usædvanlig Lighed med Afsty, at han føer op og maaskee var udbrudt i voldsomme Bredestryninger, dersom hun ikke havde mumlet Ordet: „Margarete!“ idet hun vendte sig bort, for at forlade ham.

„Skjenk hellere mig end vende Din Medynk,“ sagde han bittert; „hun er medskyldig i det skjendigste Bedrageri, der nogensinde er begaaet mod nogen Mand! Bliv, Cyrilla, og hør bele min Ulfke.“

„Nej, min egen er nok for mig,“ svarede hun med

et dybt Suf; „vor Samtale er tilende, og jeg forlanger aldrig nogen anden.“

„Da maa Du høre mig nu!“ udbrød Zornderff med Iver. „Margarete har skuffet mig, bedraget mig, talt om sine Nerver, foregivet Somnambulisme — og alt dette blot for at forhindre mig fra at opdage, eller blot ane, hendes Svadoms egentlige Natur, førend det var for silde. Selve hendes Læge var med i Complotet og har ingensinde vttret det mindste Ord om, at Krampetilsælde af det skrækkelige Slags have været arvelige i hendes Familie i flere Generationer.“

„Krampetilsælde!“

„Slag, og det i en Grad, som udelukker alt Haab; og hun kan leve, Gyrista — leve længe nok til at gaae fra Forstanden, ligesom de fleste af hendes Familie, og gjøre mig rasende.“

„Nej, nej, nej, nej — aldrig! — aldrig!“ skreg en Stemme inde fra Driubuset, og Margarete stvrtede ind i Værelset med et ildelydende, grueligt Angestvraab. Det Spøgelsesagtige i hendes Udseende forøgedes betvdeligt ved hendes Baldragt med de kunstige Blomster, og hun syntes selv at føle dette; thi hun rev med affindige Lader Pilieme af sit Haar, kastede dem paa Gulvet og stampede paa dem med Fødderne.

Gyrista holdt bende for vanvittig og søgte at slippe ubemærket hen til Døren; men Margarete foer efter

bende, holdt fast ved hendes Arm med en Styrke, der syntes overnaturlig, og udstødte stonnende disse Ord:

„Han — den Mand der lyver, Cyrilla — han lyver — Du veed det ligesaa godt som jeg — nej, ikke saa godt, som jeg nu veed det. Men jeg elskede ham — o saa inderligt, at, dersom jeg havde kjendt min Svagns Natur, — jeg kalder Gud til Vidne! — at, dersom jeg havde kjendt den, var jeg aldrig bleven hans Kone.“

Med lidenskabelige Bevægelser og aandeløs Iver vedblev hun hurtigt saaledes:

„Jeg har aldrig, saalænge jeg har kjendt ham, søgt at føre ham bag Lyset paa nogen Maade. Han vidste, at min Helbred var meget svag — det vidste Alle; men af misstaaet Godhed eller Skaansomhed nævnte man aldrig Ordet Slag, naar jeg var tilstede. Du fatter jeg Alt. Derfor var det, at min Fader tog det Løfte af mig, at jeg aldrig vilde opsigge Wica, der havde været hos mig fra min tidligste Barndom; det var Tilfælde af dette Slags, der overmandede min Broder og lagde ham saa tidligt i Graven, og det Samme er det, der nu skal berøve mig Forstanden!“

Hun slap Cyrillas Arm, gøs stærkt, saac sig forløvret omkring, traadte et Par Trin nærmere hen til Forndorff og sagde:

„Du elsker Misdem og Overdaad, Edouard — de

ere Dig endog mere værd, end Vren — jeg vilde ikke berøve Dig dem, om det end stod i min Magt, — Alt, hvad jeg har, tilhører Dig. Er det ikke saaledes? Var det ikke Indbaldet af det Document, som jeg underskrev nogle Dage efter min Faders Død? Endog derved aabnedes mine Dje. Allerede dengang var jeg fra Forstanden, Edouard; men Du vil give mig en Skjerv, hvormed jeg kan beskytte mig mod Mangel i den korte tilbagestaaende Deel af mit Liv, thi — Du veed — jeg kan ikke arbejde."

„Gode Gud, Margarete, hvad betyder dette?“ udraabte Zorndorff med en Røst, der kvaletes af indvredes modstridende Følelser.

„Jeg vil forlade Dig — for evigt — hvad Andet kan jeg gjøre, efter hvad jeg har hørt iaften? Dit Huus er ikke mere mit; men Gud er barmhjertig, han vil skjenke mig en Braa, hvor jeg kan skjule min Ulykke for Verdens Dje.“

Medens hun sagde disse Ord, var hun aabenbart i en fortviblet Spænding, og hun snublede stærkt, idet stræbte at naae en af Glasdørene ud til Haven.

„Margarete, hvor gaaer Du hen? Hør mig! Lad mig forklare —“ raabte Zorndorff, idet han stillede sig hen foran hende og søgte at forebugge, at hun saidt om. Men idet han rørte ved hende, foer hun bort fra ham med et højt, gjennemtrængende Skrig,

slog sine Arme omkring Cyrilla og trykkede hende
 frampeagtigt til sig. Melanie, der var bleven for-
 skrækket over det uventede Skrig, gjorde voldsomme,
 men unyttige Forsøg paa at trænge ind i Bærelset.
 Zorndorff traadte hen til Cyrilla, kastede et forfærdet
 Blik paa Margarete og søgte at faae hende bort fra
 Cyrilla. Hun gøs, ligesom i Dødskamp, aandede
 hurtigt, stønnede, pustede, hulkede, og da hendes Hoved
 omsider var løftet op, havde der lagt sig en Digbleg-
 bed over hendes Ansigt, der forvredes gyseligt af
 frampeagtige Trækninger. Djnene, som ikke saae mere
 og rullede i hendes Hoved; Tænderne, som tydeligt
 høretes at skære mod hinanden; det hvide Skum, der
 samlede sig omkring de aabne Læber — alt dette var
 en Nædsel for Cyrilla. Hun havde aldrig før seet et
 Menneske i en lignende Tilstand. Medlidenhed bevæ-
 gede hende derfor vel i Begyndelsen til at afvise Zorn-
 dorffs Bestræbelser for at befrie hende, og hun ønskede,
 saa godt hun kunde, at opretholde den Lidende, der
 syntes at søge hendes Beskottelse; men da hun havde
 bemærket, at der var indtraadt en fuldstændig Bevidst-
 løshed, understøttede hun hans Anstrengelser efter bedste
 Evne. Den ene Haand havde omgivet hendes Arm
 med en formelig Jernring, og han trak værligt, men
 fast, den ene af de framperystede Fingre efter den anden
 opad og lod Haanden lukke sig selv paa en Maade,

som rimeligviis var ham velbekjendt; men da de lange, bentærede Fingre paa den anden Haand med mindre Omhu, skjædt med stor Umage frisjeredes fra Cyrillas Haar, faldt den ned paa den nærmeste af hendes Skuldre; i det næste Djeblik havde Neglene gravet sig ind i Kjødet, og ethvert Forsøg paa at faae dem ud, frembragte lange Striver, af hvilke der stod Blod. Cyrilla skjævede, og skjendt der ikke kom en Lyd over hendes Læber, visse hun dog uvilkaarligt nogen Utaalmodighed eller Smerte, da hun til sit Selvforsvar trak i den fjendtlige Haand. Jerndorff blev rasende. Han brugte Magt — forbittret Magt — trak Fingrene tilbage, og da Haanden omsider laa i hans, kastede han den saa voldsomt fra sig, at den utvivelige Kvinde sturtede tungt om paa Gulvet, hvor Krampetrækingerne efterhaanden gik over til en mere end ligagtig Stivbed.

„Jeg har morderet hende,“ sagde han mørkt, idet han løftede den livløse Skikkelse op og lagde den paa en Sopha; og medens Cyrilla ilede hen til Døren, for at indlade Melanie, vandt Fingerens Saarer fra hans Dje.

Melanie blev mere fortrydelig end overrasket over at finde sin Niece i Bærelset. Strikket havde bragt den ubehagelige Afbrudelse af den vigtige Sammenkomst til hendes Kundskab; men hun anede saa lidet, at der

havde tildraget sig noget Mere end et almindeligt Slagtifælde, at hun aabnede Dørene, lod frisk Luft strømme ind igjennem Vinduerne, trak i Klokkestrengen og med den største No følte Margarettes Puls.

„Doctor Hurtig og Vica!“ sagde hun i sin sædvanlige Tone til Tjeneren, der strax kom ind; og da Vica strax efter traadte ind i Bærelset, vendte hun sig om imod Gyvilla og sagde, næsten uden at see paa hende: „Vi maae vende tilbage til Balsalen, vi kunne ikke blive alle dervæ. Jeg vil haabe, at man ikke har savnet os.“

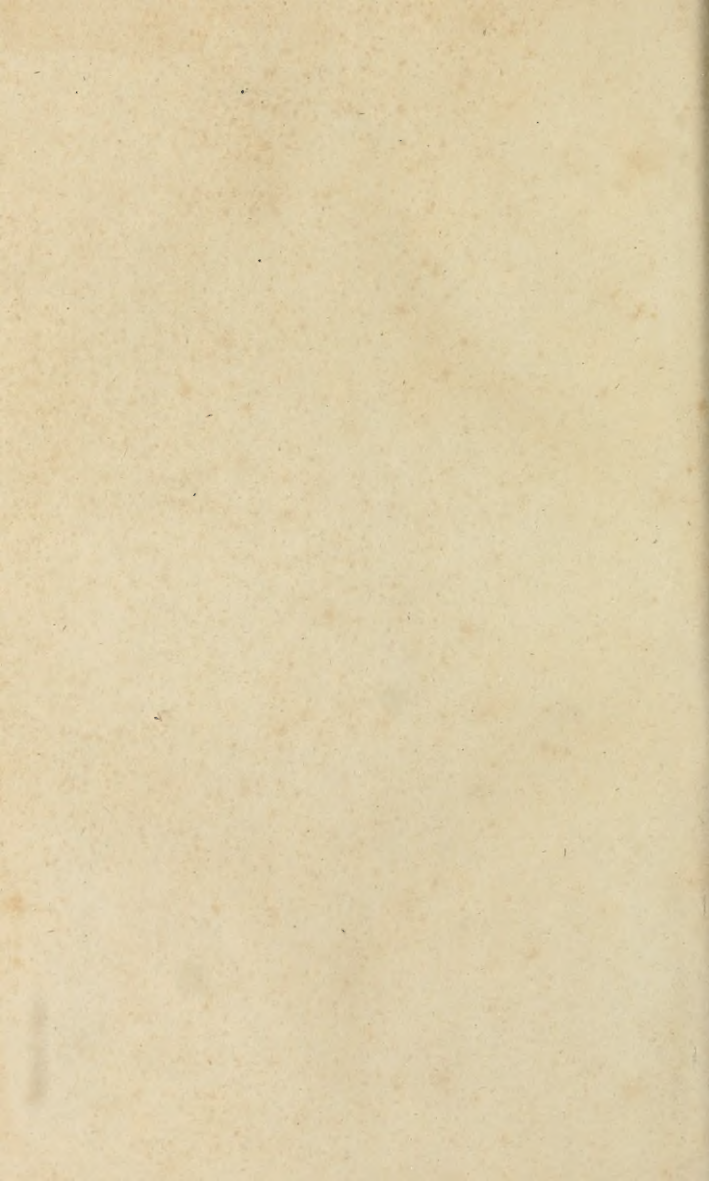
Gyvilla fulgte hende tavs ind i Bærelset ved Siden af, men kastede sig der ned paa den nærmeste Stel og brast i lydelig Graad.

Først nu bemærkede Melanie sin Søsters forkrølede Kjole, uordenlige Haar og blodende Skulder. Hun standsede og saae paa hende med et forbausset og spørgende Udtryk i sit Ansigt.

„Margarete — har — hørt Alt —“ sagde Gyvilla; men hendes Nost kvaltes af Graad, og det var hende i dette Djeblig umuligt at sige Mere til Forklaring af det Skete.

Ende paa anden Deel.





PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PR
0041516
vol. 2.

UTL AT DOWNSVIEW



D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 04 02 06 007 9